

tve-4U

ĐƯỜNG ĐÓNG KẾT QUẢ

WADE MILLER

GÁI
ĐÊM

WADE

GÁI ĐÊM

Bản Việt văn của

NGỌC TÚ NGỌC THỨ LANG

(THE GIRL FROM MIDNIGHT)

WADE MILLER

VÀO TRUYỆN

Như tựa đề, nhân vật chính trong truyện là một cô gái. Trẻ, đẹp... nàng đã xuất hiện lúc nửa đêm, xiêm áo rách teng beng vô cùng khêu gợi, gã đàn ông đang chê vợ và sợ cái giống đàn bà. Ngôn ngữ, lối sống gốc gác của nàng bí mật như bóng đêm đen. Không phải thứ gái kiếm ăn ban đêm! Nhưng có một nàng mà sanh nhiều chuyện.

Nàng là đầu mối của thanh toán, hận thù... trinh thám, gián điệp hay buôn lậu, buôn người Mafia? Nàng là nguyên nhân của ghen tuông hay nhân vật tội lỗi của một thảm kịch gia đình? Nàng là một tình cờ tai ác hay một gạch nối của toàn bộ kế hoạch bao vây một gã thú y sĩ, chỉ cố đánh bật ra tiền? Bí mật.

Biết đặt GÁI ĐÊM vào thứ truyện gì bây giờ? Khó phân loại quá! Nó có đủ mục trinh thám ái tình gián điệp xã hội thảm kịch thủ tiêu... mỗi thứ một tí. Máu súng, Ma túy tùm lum mà ghen tuông phá phách cay cú như Hoạn Thư, tính toán lăm cẩm như bà già Agatha Christie, đánh đấm loạn rồ ra Peter Cheyney, thủ tiêu người lạnh như BỐ GIÀ! Màu sắc gì GÁI ĐÊM cũng có...

“Thập cẩm” như vậy mà lại hay! đọc muốn lật trang hoài, hiển nhiên GIẢI TRÍ đã đạt tới cao độ. Một nhà đại văn hào của chúng ta có thể chê GÁI ĐÊM rẻ tiền, hạ cấp vì chẳng nói lên được cái gì và cốt truyện táp nham! Xin trả lời hãy cố táp nham một cách hấp dẫn, say mê và suy nghĩ.

NHẤT LINH: “Một truyện phải HAY cái đã! Đã HAY thì viết về cái gì cũng hay, kể cả gián điệp, trinh thám, ái tình tưởng là lăm cẩm.”

GÁI ĐÊM tầm thường, giản dị như sự thực ngoài đời mà tình tiết không nhàm chán. Đọc không bế đầu mệt nhọc mà tâm lý sâu sắc đáo để! Một truyện đọc ĐỖ BUỒN và thú vị. Vậy không đủ sao?

NGỌC TÚ NGỌC THỨ LANG

MỘT

CÂU CHUYỆN XẢY RA VÀO BAN ĐÊM. THOẠT ĐẦU CÓ một lá thư nguyên văn như thế này:

Mình cưng,

Có điện thoại cho mình thì lại như những lần trước nên em bắt buộc phải có thư vậy. Đỡ phải nghe mình la lối điếc cả tai. Sao mình cứ cáu kỉnh giận dữ với em vậy kìa? Nhất là sáng nay...

Mà mình giận về cái gì em thật sự chưa hiểu đấy. Mình muốn hai đứa ly dị. Ừ thì ly dị... Mình xem em có dám lộn xộn có chống chọi hay gây tai tiếng gì đâu? Mình phải hiểu giúp em chứ? Em là vợ mình, còn ăn ở với nhau thì thôi. Thôi nhau thì em phải có cái gì, có chút phần hợp lý của em chứ? Của chồng công vợ, mình nỡ để em đi ra tay không? Mình lại nghĩ em bòn rút thì vô lý, tội nghiệp cho em quá! Bề nào cũng còn pháp luật phân xử, chứ vợ chồng với nhau tài sản là của chung, em có muốn dành phần hơn cũng không được kìa mà?

Ý em là cứ phát mại quách cái nhà, rồi hai đứa chia đôi là xong. Sở đất còn có giá chứ cái xác nhà thì có ra gì!

Bán hết cả đi thì em có một số tiền đỡ khổ, mà mình dư sức dọn đi, chọn chỗ nào gần gọi, đông khách một chút sắp đặt lại cơ sở làm ăn thì hành nghề thú y mới ra tiền chứ?

Vậy mà mình cứ khăng khăng không chịu tính phức giúp em thì bảo em không nôn nóng sao được! Em bắt buộc phải nghĩ hay là mình đã có cô nào? Dù em chưa hôn hạnh gặp... nhưng chắc mình hiểu em chẳng phải thứ dọn cỗ sẵn để một con nào đó nhào vô hưởng! Em đâu phải thứ đàn bà rộng lượng sẵn lòng ra đi nhường hết cho người còn mình thì bóp bụng nhịn, phải không? Tội mình mới ly thân mà? Ly dị xong cũng còn phải một năm nữa!

Em đe dọa mình để làm gì khi tụi mình còn có thể giàn xếp êm đẹp? Hết vợ chồng nhưng còn tình bạn, mỗi đứa nhìn nhau một chút là xong hết. Khó khăn gì đâu? Mình đừng nóng giận, mình suy nghĩ chính chắn sẽ hiểu ngay là làm cách em vừa nói thuận tiện cho cả hai đứa. Trước sau em vẫn nghĩ vậy thì ý mình ra sao cho em biết với. Mình tính phức đi chớ em không muốn về, phiền phức lắm! Em nói thực đấy.

Vợ mình

Carlene

TB: À, thư này em gửi bảo đảm để đến tận tay mình bằng không mình lại nói chẳng biết, chẳng nhận thư từ gì hết.

Lập tức lá thư bị Rand Hammond vò viên quăng vào góc nhà. Kèm theo là một câu chửi xứng đáng làm cho Doberman đực đang nằm phục cạnh chủ dựng bật dậy lông xừng lên. Con bęc-giê đồ sộ gốc Ái nhĩ lan cũng đang nằm bên đánh một giấc chỉ mở mắt ra nào. Nó không buồn cựa cựa, còn lạ gì tính nết ông chủ nhà này!

Rand vuốt ve, vỗ về con chó nhỏ: “Thôi mày... nằm yên đi. Có ai đây đâu mà đòi cắn? Tao cũng muốn cắn lắm chớ?” Hấn nhặt lá thư lên, vuốt cho ngay ngắn đặt lên bàn đọc lại. Thư vừa nhận hồi chiều đang mắc khách túi bụi. Thấy tuồng chữ Carlene là để sang một bên. Dĩ nhiên chẳng có chuyện hay, biết rồi đọc làm chi cho bực mình? Để tối khuya. Ăn cơm tối xong Rand có người kêu đi cấp cứu một con dê mẹ bị đụng xe nặng. Còn cứu gì nổi, đành chích cho nó một phát cho đi luôn cho khỏe!

Mãi khuya mới rảnh rang để đọc coi nó biết gì, muốn gì. Thì ra vẫn chuyện đó, có bấy nhiêu đó! Phải nghe nhai nhai mấy chục lần rồi nhưng khuya nay bỗng thêm chi tiết mới: anh mà rước con nào về thì coi chừng tôi đấy! Rand bật cười...

Khốn nạn, từ ngày nó xách va-li đi thi Rand chỉ chúm mũi vào mấy cuốn sách nghề nghiệp mới ra cho tiêu thì giờ. Con nào! Nhà chỉ có hai con

chó... mà chó đực cả. Bị có mỗi con vợ—một con vợ tẻ hại đến như Carlene là cùng—Rand đâm ngán cả giống đàn bà.

Quả thực Rand vẫn đau khổ, không hiểu sao hồi đó ngu ngốc tới vậy? Bảo là thợ săn Rand Hammond, bác sĩ thú y bị con mồi Carlene săn dính thì nhục quá, dù tình thực gần gũi như vậy! Cú sét ái tình là không có. Mê mệt cũng không. Bản chất đã kỹ, nghề chữa bệnh cho mấy con thú bắt buộc phải quan sát, chú ý tỉ mỉ từng chút vậy mà mới biết qua Carlene, chưa có dịp tìm hiểu tính tình thế nào đã vội rước ngay về.

Carlene chẳng nói nhiều lần hai đứa lấy nhau là cả một vô lý từ khởi điểm sao? Thấy anh chàng cao lớn tóc vàng mà mình nhỏ thó tóc đen thể chất khác nhau rõ quá... cặp nhau làm vợ chồng cũng hay mà cái nghề thú y sĩ quả cũng ngồ ngộ! Còn Rand? Thì sống cu ky mãi phát chán cũng phải có con vợ cho đầm ấm cuộc đời chứ? Thế là lấy nhau.

Người chán trước dĩ nhiên là Carlene. Tưởng nghề bác sĩ thú y hay ho thế nào... chứ tối ngày ru rú trong cái xó nửa tỉnh nửa quê không đi đâu được nửa bước, chờ thân chủ mang tới con chó con mèo lâu lâu mới có người kêu đi coi con bò con ngựa. Làm vợ ông thú y còn nản hơn nhiều! “Mình thay đổi nếp sống thế nào chứ em chán quá chịu hết nổi”. Đâu được, nghề nghiệp này thú vị có bấy nhiêu... không chịu nổi thì cũng đến chịu chứ thay đổi thì không.

Thế rồi những xích mích, đụng chạm nho nhỏ hàng ngày đưa đến đổ vỡ hôn nhân. Cái quá Carlene xách valy đi. Rand không cần giữ, dĩ nhiên. Để nó trở về đô thị, sống ào ào cho khoái. Nó đến luật sư nhờ làm thủ tục ly dị cũng thấy kệ. Dứt luôn cho rồi!

Đâu có dứt dễ vậy? Còn tiền chứ? Tiền bồi thường ly dị Carlene. Có tiền mặt chi ra cho nó thì xong rồi... nhưng tiền đâu? Bao nhiêu tiền dành dụm đã đổ hết vào cái trại này, sở đất bao quanh 3 mẫu chứ đâu phải ít? Còn tiền “đầu tư” vào dụng cụ nghề nghiệp, tiền tu bổ bao nhiêu thứ... Mới mở ra đâu đã có khách?

Xưa nay Rand chỉ mơ ước có được một cơ sở như thế này để hành nghề. Bây giờ nó đề nghị bán tổng đi hết đi một lượt, lấy một khoản tiền hai đứa chia nhau! Sao lại giản dị, dễ dàng và... ngon ơ thế nhỉ? Có 2 lý do khiến Rand không thèm xét đến đề nghị chia hai của Carlene.

Một là Rand đã đổ tiền, trút bao nhiêu mồ hôi vào đấy từ trước khi biết đến Carlene, từ lâu lắm. Bây giờ phải bán đi chia hai... dưng cho nó một nửa chỉ vì mấy tháng chung giường, chung chiếu thì đau quá, mắc giá quá! Còn lâu mới “của chồng công vợ”, luật pháp bắt quân phân tài sản thì thây kệ luật pháp.

Hai là Rand mê chỗ này, từ nơi ăn chốn ở đến cơ sở hành nghề sắp đặt đâu ra đó. Coi, hẳn đã phải tốn công dựng cả một vòng rào bao quanh căn nhà có hai tầng, để ra gần một mẫu đất lần lượt cất lên nào là chuồng bò, chuồng ngựa, chuồng chó riêng rẽ, ngăn nắp. Có cũi nhốt, có sân chơi đàng hoàng! Sở đất còn lại dư hai mẫu, kể như vùng đệm. Hàng xóm láng giềng khó tính đến mấy cũng hết kêu ca... người mà phải ở chung với mấy con thú bịnh “năm nhà thương” của ông thú y sĩ Rand Rammond...

Hai năm trước vì nề nang quá Rand phải cho mượn bớt khu đất trống bên tay mặt để ông hàng xóm gốc nông dân Trung Hoa tên Kwei nhà ở chỗ cuối đường cái có đất dựng một vườn chanh. Thêm một tí tiền trả góp nhà bằng, đất để không cũng thế và lại có cái vườn chanh bên cạnh nhà cũng thú vị chớ?

Từ đây lên Cựu kim sơn, theo quốc lộ đi một mạch chỉ 20 cây số nhưng có mấy khi Rand đi chơi? Mỗi tuần một lần bắt buộc phải đi mua thực phẩm, mấy món đồ hữu dụng hẳn chỉ đi tới Avocado — đúng nửa đường — là đủ rồi.

Cuộc sống êm ả, thích hợp thế này mà nhất đán bỏ đi? Đâu phải Carlene muốn phá? Nó chán quá và không hiểu tại sao Rand không chán như mình vậy thôi! Không chừng nó còn tưởng là giải pháp chia hai giúp

anh chồng thú y thoát khỏi cái địa ngục chán chường này đi làm ăn chỗ khác vui hơn cũng nên. Chỗ khác vui hơn. Nó chỉ thích vui chứ có biết quái gì? Bây giờ chui đầu về tình thành chật chội, chen chúc nhau... dựng bảng hiệu ở một căn nhà ngoại ô lụp sụp, chỉ mong đông khách hàng để hốt bạc là vui chắc? Chết sướng hơn!

Rand bực bội khui thêm một hộp la-ve nữa nhấm nháp tí bắp rang ngòi suy nghĩ cách đối phó. Cứ lờ tuốt đi như mọi lần không xong chắc. Viết mấy chữ chửi vào mặt nó thì chỉ sướng được một lúc bây giờ, vì chắc chắn Carlene sẽ nắm lấy làm tài liệu, ghim vào hồ sơ ly dị để trình tòa một bằng chứng không thể chối cãi về sự ngang bướng, không chịu giải quyết êm thấm của một thằng chồng bần tiện! Còn lạ gì con người của nó. Thư gửi bảo đảm, trao tận tay chỉ cốt có vậy.

À nếu đã chịu khó chuẩn bị là phải coi chừng. Phải cẩn thận, không chọc giận để nó làm hoảng mà nhượng bộ một ly cũng nhất định không. Dĩ nhiên đối phó chẳng dễ. Rand lầm bầm: chơi với con này... chẳng khác vắt sữa cọp!”

Tự nhiên Otto chồm dậy. Lần này nó tự ý, nó nghe thấy tiếng gì khác lạ. Bằng không đã chẳng dỏng tai thế kia. Mà con bẹc-giê cũng thủng thẳng đứng lên. Rồi, có tiếng động lạ. Nửa đêm tiếng chân người chạy huỳnh huých nghe rõ dần. Tiếng chân rầm rập, hốt hoảng, trốn chạy. Lại bằng ngang hàng rào, chạy cuống quít về phía này rõ.

Rand vội đứng lên, đi nhanh ra cửa. Khỏi cần mở ra nghe ngóng, tìm hiểu... vì cánh cửa mở bật, một bóng người cầm đầu lao thẳng vô. Một đứa con gái! Con Otto sủa dọa một phát gắt gỏng rồi nhào tới chặn. Hàm răng con Doberman đã nhắm chỗ cần cổ con nhỏ làm dữ, nếu Rand không vọt ra nắm cứng vòng đai da quanh cổ nó ghì chặt. Hấn cuống quít gắt: “Năm!”

Con nhỏ nằm gập. Nó nằm dài ra sàn nhà, tưởng đâu ông chủ nhà ra lệnh cho nó! Bị chủ ghì xuống và quát năm nhưng giống Doberman giữ nhà ác ôn đâu chịu? Nó hùng hổ chồm vờn... nhất định đòi thịt đứa vừa xâm

nhập bất hợp pháp. Phải kéo cổ nó, tổng xuống bếp đóng cứng cửa lại mà Otto vẫn hục hặc sữa, cào cửa đòi ra.

Rand quay lại ngó. Kẻ lạ là một đứa con gái thật. Mớ tóc đen thẫm nhưng ô hay, quần áo nó đâu kìa? Rand gằn giọng: “Coi, chuyện gì kỳ lạ vậy này?” Con nhỏ ngược nhìn, run rẩy hết lời, hai tay ôm cứng đầu gối ông chủ nhà van xin hết hoảng: “Ông... ông cứu tôi... Cứu tôi với!”

Hất tay nó ra không nổi. Nó níu cứng quá. “Cứu cái gì? Cô là ai? Làm gì kỳ vậy?” Con nhỏ không buông: “Ông ơi, tụi nó rượt... Tụi nó vừa giết hụt tôi!” Ra thế. Không gỡ ra được thì Rand kéo nó đứng dậy đã...

Nó đã quỳ, ôm cứng chỗ hông.

— Muốn gì cứ buông ra nói! Ai... ai giết?

— Tụi nó! Cứu tôi với...

Con nhỏ quá sợ hãi? Nó lì lợm không chịu rời ra. Rand lúng túng. Ở một mình, nửa đêm có vụ “Cứu tôi... Tụi nó giết tôi” ôm dính này thật kệt! Chẳng hiểu ra thế nào? Mà con nhỏ người ngợm coi ngòn ngộn. Quần áo ngoài không một mảnh. Tồn teng 2 món đồ lót mỏng tanh, chẳng che dấu gì. Kệt nhất là đêm hôm, cánh cửa mở toang thế kia! Con Doberman gặm cửa bếp ầm ực sữa. Con bęc-giê đồ sộ Morrigan vô tích sự! Nó lẳng lẳng bên cạnh con nhỏ, cái mõm khổng lồ chúm xuống hít hít chỗ bắp chuối.

— Coi, muốn tôi cứu phải không? Để cánh cửa mở bung thế kia được không? Ít nhất cũng phải buông ra để tôi lo chặn cửa lại chớ?

Nó buông ngay. Rand ra ngó chừng rồi khóa cửa. Quay vô đã thấy nó đứng dậy. Con nhỏ giương mắt lên: “Thấy không ông? Ông có thấy tụi nó?”

Rand muốn nói: “Chẳng thấy ma nào... ngoài cô!” Hạng người nửa đêm trốn chạy, đâm đầu đại vào nhà người, hở hang thế kia cố nhiên chẳng phải thiện nhân! Con gái nhà tử tế, người ngợm dễ coi có đời nào liều lĩnh vậy? Thứ này không đỡ người, diên đầu thì cũng...

Nhưng có lẽ không. Nó nhỏ vóc song nở nang cân đối và rắn chắc nhất định chẳng phải con nít. Một đứa con gái lớn, phải công nhận là đẹp! Mớ tóc rậm đen mun rũ tung, xỏa xuống đôi vai rám nắng. Cặp mắt to đen hoàng hốt, nó run sợ nhưng mặt vẫn có sắc hồng phơn phớt lông măng. Dáng dấp, người ngợm này nhất định không phải gái Mỹ. Nó phải là gái lai, có pha trộn chút máu Nam Thái bình dương. Nam Mỹ hay Tahiti?

Nó nghiêng về gái hải đảo. Đúng rồi, tại mớ quần áo lót có chút xiu, chân lại đi đất. Một mẫu gái hấp dẫn lắm chứ?... Nhưng trường hợp khác kìa. Bây giờ thì Rand chẳng dám. Lỡ một cái là nhiều chuyện tai vạ, tốt hơn lo né trước. Hấn dang xa một chút vì con nhỏ coi bộ không hề bối rối, mặc cỡ vì thân thể hờ hang.

— Nào bây giờ sao? Có ai đâu, ngoài cô?

— Có thể lắm. Tụi nó thấy ông có thể bỏ chạy, chắc vậy. Ông chớ để chúng lọt vô... chết tôi!

Cánh tay nó kéo lại. Che ngực... hay cầu nguyện? Hay làm duyên với ông chủ nhà không chừng...

— Nói mãi! tụi nó là ai... tại sao giết mới được chứ?

— Là ai tôi đâu biết? Tôi bị bắt cóc...! đưa tới đây. Tụi nó tính thủ tiêu. Tụi nó có hai đứa.

— Bỏ đi cô! Tự nhiên hai thằng tính thủ tiêu?... Không biết chúng là ai, không hiểu tại sao. Bộ giết người dễ quá vậy?

Nó cúi mặt xuống rầu rĩ nhưng tính sáp lại gần thêm, nếu Rand không đưa tay gạt. Chuyện vô lý, rẻ tiền!

— Ông à... tụi nó thật tôi thực. Hai đứa. Tôi chưa thấy mặt chúng bao giờ làm sao biết tại sao? Nhưng tụi nó còn rình bên ngoài, chờ tôi ra. Tôi chắc chắn vậy.

— Thôi, bỏ cái vụ chết bịa đi! Sự thực ra sao thì kể đi, bây giờ đâu có sợ chết nữa?... Chắc đi với thằng bồ nào, tới chỗ vắng vẻ nó tính làm hỗn thì vùng chạy vô đây, đúng không nào? Thà rằng thú nhận như vậy đi...

— Đâu phải? Tôi đâu có bồ? Tôi bị hai đứa tụi nó kè lên xe lúc vừa ở xi-nê ra. Hai thằng lạ hoắc. Tụi nó tính thả tôi xuống một cái hố ở đằng kia... đúng rồi một cái hố sâu lắm.

— Ra chúng nó sẵn một cái hố để áp giải cô tới liệng xuống?

Rand định móc mồi một hai câu nữa nhưng tộp kộp. Một ý nghĩ nhanh như điện lóe lên. “Một cái hố sâu lắm... ở đằng kia!”

— Chắc không? Mà cái hố đó ở phía nào?

Con nhỏ đưa tay chỉ. Cánh tay run lẩy bẩy. Nó kể tiếp:

— Tụi nó ép tôi xuống chỗ đầu đường. Đi thẳng tới. Rồi tụi nó lột quần áo, liệng giày của tôi đi. Hai đứa hùng hục mở cái nắp lên, tôi hoảng quá co giò chạy miết. Chạy bừa đi. Thấy khu nhà có đèn chiếu ra tôi mừng quá vọt qua hàng rào vô đại. Tụi nó mà vớ được thì xuống hố chắc!

Giọng nói hốt hoảng coi bộ sợ “cái hố sâu” thiệt. Nếu kịch thì đóng cừ đây. Lại còn khóc nức nở được. Coi, này giờ mới thấy chân cẳng nó chảy máu, xây xát nhiều chỗ. Cỏ gai không mà? Vậy nó kể chỗ này có thể đúng lắm, nhất là phương hướng “cái hố sâu lắm, có nắp đậy”. Nếu không nó làm sao biết được?

— Ô hay, sao lại khóc? Bây giờ có gì nguy hiểm nữa đâu?

— Cảm ơn ông, cảm ơn ông lắm... Ông tin lời tôi nói rồi chứ?

— Đâu có, tôi có nói tin lời hồi nào? Tôi bảo bây giờ cô khỏi sợ gì hết. Cô đã ở trong nhà tôi thì chẳng đứa nào vô giết nổi nữa. Có vậy thôi! Mà bỏ tay ra chớ?

Nãy giờ nó nắm tay Rand coi bộ thân thiện, biết ơn quá. Hấn vội nhẹ nhàng gỡ ra để đi tới buya-rô, lấy ra chiếc đèn pin và sợi giây xích chó.

Thấy hần bước về phía nhà bếp, nó hốt hoảng nắm lấy... nhưng chợt nhớ ra vội bỏ tay hấp tấp hỏi:

— Ông... ông đi hả? Ông đi đâu?

— Tôi ra ngoài... Đi quanh quanh nhà coi có gì không,..

— Ông... ông đừng đi. Ở lại đây đi, ra bây giờ nguy lắm...

— Nguy cho cô... vì bại lộ chuyện bịa chớ gì?

— Không, tôi không bịa. Tụi nó 2 người... tụi nó còn ở ngoài... Mà ông chỉ có một mình, ông bị thì tôi cũng nguy nữa.

Rand cười ha hả: “Đừng lo! Mình con Otto đã dư sức xơi tái bốn mạng, huống hồ chỉ có hai”. Hần tròng sợi xích vào cổ con Doberman ghì cứng. Đồng ý có nó đi cùng là chấp mấy thằng nhưng để nó ở nhà cũng ngại: nó dám tông cửa ra thít con nhỏ lắm chớ? Hần mở cửa hông, để Otto kéo xích dẫn đi. Nó kéo băng băng. À, cánh cửa ngoài còn khóa thiệt. Vậy nó nói nó nhảy qua rào cũng đúng. Nhưng đêm không trăng mờ mịt quá, nhướng mắt nhìn chỉ thấy đen ngòm.

Sau khi bấm thử đèn pin, Rand mở cửa bước ra. Ánh đèn chiếu dài dọc hàng rào. Tới khu vườn chanh hần chậm bước lại nghe ngóng, quét đèn sát mấy bụi cỏ. Không có gì lạ mới rẽ ngoặt vô, đám cỏ mọc cao trên đầu gối, che lấp cả. Nó phải ở chỗ này. Nó nằm đâu?

Nó đây là “cái hố sâu”... là cái giếng có xây thành đàng hoàng, bên trên có nắp sắt đậy mà người chủ trước đào, chắc để lấy nước làm vườn.

Hồi đó khu này đâu đã có nước máy? Chắc có nước máy là họ bỏ luôn nên bữa mới dọn tới Rand “khai quang” khu vườn cỏ rậm rạp tình cờ bắt gặp thì nắp đậy miệng giếng đã rỉ sét hết. Có ý định làm vườn đâu nên Rand cứ để nguyên trạng, tưởng chỉ mình biết chỗ đó có cái giếng bỏ hoang. Nào ngờ kẻ khác cũng biết! Đúng rồi, đám cỏ chung quanh nhà nát rõ ràng có người vừa đạp bừa lên. Nắp giếng nằm im chỗ nhưng có dấu vết

bùn một bèn vành... chúng tỏ có người vừa giở lên thiệt. Con nhỏ nói đúng. Ban đêm nó hốt hoảng tưởng “một cái hố sâu lắm” là phải. Kìa chiếc váy xanh của nó còn nằm kia, rách tét một đường dài ở lưng. Lại có râu chuối xúc xích mọc tòn teng trên bụi cây. Thứ mạ vàng rẻ tiền, đeo tay lấy hên. Còn đôi giày, phải có đôi giày nằm đâu đây chứ?

Soi đèn không thấy, Rand bỏ cuộc nhét đại chiếc váy vào túi áo ngoài, hăn quay trở về. Vậy con nhỏ nói đúng. Có người định hại nó thiệt. Bằng chứng đây. Nhưng rõ ràng nó còn dấu một cái gì. Nó dấu kể hết mọi chuyện? Nó dấu có cho biết ai định giết nó... và giết nó để làm gì? Tại sao giết?

Gần tới cửa nhà Otto chợt đánh hơi rồi giật xích lỏng lộn. Nó chồm lên. Một tay Rand ghì nó, một tay Rand quét đèn pin. Có người lạ. Một gã đàn ông đứng sừng sừng ven đường. Bị Rand chiếu đèn trúng nó gắt lên:

— Ai đó? Tôi nhân viên, Cảnh sát...

HAI

CHỈ NHẮC COI DƯỚI ÁNH ĐÈN CŨNG BIẾT GÃ NÓI đúng. Gã to con, bộ com lê nâu thứ hàng rẻ tiền nhưng cái nón nỉ xùm xụp thế kia chỉ có cớm mới đội! Đó là một đặc biệt của thầy chú trong ban truy tầm miền Nam California này. Gã còn cẩn thận móc bóp đưa lên, cho thấy tấm thẻ hành sự nằm bên trong, lấp loáng dưới ánh đèn.

Rand làm sao nhận ra nổi mấy hàng chữ ghi trên nhưng gã đã mau mắn tự giới thiệu! “Tôi là Thornton, thẩm sát viên phụ tá quận này. Còn ông... nhà ông đây?” Rand đáp ngay:

— Đúng, nhà tôi đây. Tôi là Hammond, bác sĩ thú y. Xin hỏi ông thẩm sát cần chuyện chi?

— Cần ông bác sĩ tắt giùm cái đèn pin. Chói mắt quá! Giờ này ông còn xách đèn pin đi dạo sao? Khuya quá rồi còn dạo chơi thì lạ nhỉ...

Quả thực Rand không có ý nghĩ xấu về gã... nhưng cái giọng hơi móc “nhẹ nhàng” méo mó nghề nghiệp nghe thấy ghét quá! Vừa bị vụ con nhỏ “đột nhập” đã bực mình nay lại bị thầy chú hỏi móc một câu Rand sùng trong bụng. Hấn bèn gật gù:

— Đúng, ông nói khuya hẳn là khuya.

— Tôi đoán ông bác sĩ đang đi kiếm cái gì, phải không? Hay kiếm một người nào?

— Chưa hẳn vậy. Còn ông... ông kiếm ai?

— Đúng quá! Tôi đang đi lùng một con nhỏ. Ông bác sĩ có thấy nó?

Không trả lời thẳng, Rand hỏi lại:

— Một con nhỏ? Nó làm gì... có chuyện gì?

— Chẳng có gì quan trọng! Một dân chơi ma túy thứ lóc chóc tôi vừa vồ dính. Kẹt xe tôi xẹp vỏ phải ngừng lại đằng kia. Đang lúi húi thay vỏ... nó tháo còng chạy biến vô đám vườn rập rập. Rất có thể nó chạy đại vô nhà ông...

À, chuyện vậy còn có lý. Con nhỏ kể tin sao nổi! Vì vậy Rand đã tính gặt đại là có. Nhưng tính hăn vốn kỹ, xét ra cả nó lẫn ông cớm này đều thế phía được hết! Biết đâu chừng? Nhất là vừa sức nhớ tới Carlene. Nó nghi ngờ, thắc mắc “Có con nào”. Lỡ nó sắp đặt cho con này nửa đêm đột nhập, quần áo như không có... để rồi ông cớm này xông vô bắt quả tang, rồi lập vi bằng ngoại tình, rồi đưa ra tòa làm bằng. Dám hết chối cãi lảm. Phiền thật... nhưng có đời nào Rand chịu mắc!

Những ý nghĩ ấy đổ xô tới nhanh như điện... nhưng với kinh nghiệm nghề nghiệp, thầy chú Thornton thấy chần chừ là hỏi gài tới:

— Chắc ông bác sĩ thấy rồi? Nó chạy vô nhà ông qua ngã này... cửa còn mở mà?

Rand lắc đầu: “Cái đó thì không”. Hăn đâu có nói sai? Con nhỏ đâu có chạy qua ngõ này, qua cửa chính này! Một tay hăn kín đáo thọc túi để nhét cái váy cộm cộm xuống. Cũng may trời tối mò! Nhưng vẫn không quên “thắc mắc” trước một câu:

— Quái lạ nhỉ, ông thẩm sát Thornton... Tôi ở vùng này lâu, có thể gọi là biết mặt hết các nhân viên trên quận. Sao chưa gặp ông lần nào nhỉ?

— Tôi thường trực ở Avocado.

— Sao họ không cử một ông ở địa phương này đi?

— Vụ này tui tôi đi được việc hơn. Vừa có huấn luyện về bài trừ ma túy vừa lạ mặt...

— Vậy mà ông nói con nhỏ lóc chóc không có gì quan trọng!

Giọng Thornton đã thoáng chút mất bình tĩnh:

— Ô hay, ông bác sĩ cũng để ý đến chuyện đó sao? Lạ nhỉ?

— Lạ thực! Mà ông nói đúng... chẳng phải chuyện của tôi. Xin chào ông! Nào, Otto ta đi về...

— Khoan đã... Tôi thấy con nhỏ chẳng còn chỗ nào trốn chung quanh đây, ngoài nhà ông. Tôi vô là năm đầu được liền. Ông bác sĩ chắc vui lòng cho vô chứ?

Rand cười hà hà rất dễ dãi:

— Làm gì chẳng vui lòng... nếu ông thăm sát vui lòng cho coi trát Biện lý.

— Việc quái gì phải vẽ vờ trát Biện lý? Tôi khỏi cần... mà cũng chẳng dự liệu sẽ cần để mang sẵn theo trong người...

— À, vậy thì không được...

Khuôn mặt, cử chỉ, giọng nói của gã thầy chú có cái gì khả nghi lạ. Rand đâm bực mình. Hắn vừa đẩy cánh cửa sắt ra thì Thornton mau mắn bước theo chân. Vừa được một bước đã giựt bản mình lùi lại, kinh sợ ra mặt. Thêm cỡ một phần hai bước là bị hàm răng con Doberman bập vô cần cổ rồi! Rand lại phải nạt “Năm” tay không quên thâm ngấn vài vòng xích. Thăm sát viên Thornton thở hổn hển:

— Ông coi chừng! Xua chó hành hung cản đường nhân viên công lực là không được...

— Vì vậy tôi đâu có xua? Con Otto là thứ chó có dạy dỗ đàng hoàng... thấy ai tự ý bước qua cửa này nó đâu chịu?

— Nhưng tôi cần bước qua. Tôi phải vô để đuổi theo một tội nhân đào tẩu. Trường hợp này, tôi chỉ cần trát Tòa.

— Tôi đồng ý... nhưng chắc Otto không chịu đâu. Nó khôn lắm.

— Xin cho ông hay tội chứa chấp người đào tẩu là một trọng tội... Ít nhất cũng là đồng lõa. Nếu ông cố tình chứa chấp con nhỏ... hình phạt thế nào chắc ông biết?

“Chứa chấp”!

Bây giờ thì gã có mang cả pháp luật ra nờ. Khởi quan co.

Rand càng tức, muốn thả con Otto ra quá. Nhưng hãy ăn miếng trả miếng với gã đã. Hẳn hỏi lại:

— Tôi chưa biết! Có nặng bằng tội nhân viên công lực đêm hôm xâm nhập gia cư bất hợp pháp không ông Thẩm sát?

— Nói vậy làm gì, ông bác sĩ? Mất thì giờ của nhau vô ích. Sao ông không để tôi vô coi qua? Có thiệt hại gì... có khi còn giúp ích ông là khác. Tôi rút lại danh từ “chứa chấp”. Nhưng ông bác sĩ để nó trong nhà bất lợi. Tôi biết ông có liên hệ gì đâu. Mà nó dân ma túy, ông không lạ gì bọn này.

Cái đó cố nhiên. Nhưng giọng lưỡi thẩm sát viên Thornton có gì khác thường. Móc mòi rồi đe dọa, ngọt ngào đủ giọng... chỉ cốt để vô lọt cái nhà này! Bình thường đâu phải mất công quá đáng vậy! Có khó khăn gì đâu? Rand có cảm giác chính gã vừa phạm tội. Vô hụt con nhỏ là bị trừng phạt... nên gã phải sẵn đón tìm đủ mọi cách bắt lại. Vậy thì không được Rand nói nhẹ nhàng nhưng không thiếu cả quyết:

— Cám ơn, dân ma túy thì tôi không lạ gì thật! Nhưng đàn bà con gái cũng không dám dây dưa tới. Ít nhất cũng trong hiện trạng. Tuy nhiên ông cho coi qua tấm trát Biện lý lúc đó tôi cũng sẵn sàng mời ông vô.

Xưa nay Rand không ưa thầy chú cũng phải! Không làm hài lòng gã là Thornton đứng ngớ người một lát, ấp úng mấy tiếng... rồi vừa gằn giọng vừa quày quả bỏ đi:

— Tôi đảm bảo ông sẽ hối hận, ông Hammond! Tôi sẽ trở lại... Ông tin tôi đi.

Rand tin chớ? Và cũng tin không cho gã vô là phải. Việc gì phải sợ! Không ngờ Carlene dám sắp đặt cả vụ “thám tử trừ gian” này! Vậy là hẳn lẽ đánh giá nó quá thấp rồi. Nếu tự nhiên hẳn không nghi ngờ những lời con nhỏ kể, nhất định nửa đêm cũng xách cây đèn pin đi ra củ soát thì giờ này kẹt với nó rồi. Đang ly dị vợ, nửa đêm bị bắt gặp “âu yếm” một con nhỏ gần lửa thể bắt thần thám tử Thornton nhào vô bát dính tại trận... thì cãi sao nổi? Tòa nào tin?

Nhưng còn vụ “cái giếng” Một vụ ngoại chương trình, không cần thiết. Thực giả điều tra là biết liền! Mà điều tra làm quái gì cho bận tâm? Cứ tống khứ con nhỏ đó đi là hết chuyện! Nếu thực nó giàn cảnh cho Carlene thì không chừng ngay bây giờ cảm thấy không xong việc nó đã chuồn theo nhà thám tử để hai đứa cùng trở về báo cáo bà chủ là công tác thất bại.

Coi, nó vẫn ở lại! Nó chưa giông như Rand tưởng... mà tinh táo ngồi cuộn tròn, ngồi thu lu trong lòng ghế bành. Thản nhiên như nhà nó vậy! Nó ngồi nhai bắp rang ngon lành, thảnh thảng đút hồi lộ cho con Morrigan vài hạt. Con bęc-giê khốn nạn, mới đây đã thân ngay được, kê cái mõm tổ bố lên đầu gối nó nữa chớ? Nó làm bộ giật mình: “Trời! Ông mà tôi tưởng ai!”

— Đang chờ một người khác vô chớ gì?

— Đúng... Chỉ sợ tụi nó nhào vô là chết.

— À, vẫn tụi nó! Ô hay... cô này? Ai cho phép coi lén thư riêng của tôi đây? Cô liêu nhỉ?

Rand ức quá hét rầm nhà. Lá thư của Carlene lúc nãy trên bàn đang nằm tênh hênh trên đùi con nhỏ! Vậy mà nó ấp úng: “Xin lỗi. Tại tôi thấy nó mở ngỏ trên bàn tưởng không có gì... Biết đâu ông làm dữ thế!” Hẳn

giặt lá thư, bọc bệi đút túi. Chợt nhớ ra chiếc váy rách và sợi xâu chuỗi bèn lôi tuốt ra thay đại cho nó. Con nhỏ nhóm dậy vui mừng:

— Trời đất ơi, may quá! Tôi đã sợ mất luôn cái bùa hộ mệnh sinh tử này chứ? Còn nó là còn hên. Mà ông coi, tụi nó xé rách đồ của tôi thương không? Thế này còn mặc gì được?

— Vậy hả? Không được cũng ráng mặc vô... rồi giông luôn cho rồi! Mần hạ rồi mà?

— Cai rộp hách như vậy mà thành giẻ rách, ủa ông vừa nói gì?

— Tôi nói mời cô giông khỏi nhà tôi. Lập tức! Đừng đóng kịch “tôi ra tụi nó giết nữa”. Tôi vừa tiếp xúc thằng cùng đóng cặp với cô ở ngay ngoài cửa chó đâu?

Nói đến vậy mà nó cứ ngồi lì, không buồn nhích một bước. Nó thụt lùi vô thêm, hỏi lại.

— Cái gì mà đóng cặp? ông vừa gặp một thằng tụi nó? Ông biết có chúng và chúng định làm gì tôi... mà ông còn đuổi tôi ra cho chúng thịt? Ông nỡ vậy? Mà nó nói gì với ông... ông tin nó sao?

— Tôi cóc tin ai cả! Cả cô lẫn nó. Cô kể lể hay nó nói gì đối với tôi đều vô ích hết. Tôi mời hăn giông gấp. Hăn đã đi thì bây giờ đến lượt cô chứ? Nào, xin mời...

Con nhỏ bỗng có phản ứng bất ngờ. Nó ôm mặt khóc oà mùi mẫn, ngon lành. Rồi nó kể lể: Bây giờ đi... thì biết đi đâu bây giờ? Tôi có quen biết ai đâu mà xin ở đỡ? Đúng là xui xẻo, bất hạnh...”

Nó cúi mặt khóc một mình. Chừng đứng ngay cạnh Rand không để ý sao được? Phiền cái là nó khóc có vẻ thật, nó run sợ thật làm hăn khó xử. Không lẽ cứ đứng ì ra đành nói một câu lửng lơ: “Thôi im đi! Khóc lóc có ích gì đâu?”

Nghe tiếng Rand, nó ngược nhìn và năn nỉ:

— Khóc không ích gì thiệt! Tôi không khóc nữa... nhưng ông phải cho tôi trình bày rõ vụ này. Ít nhất cũng nên nghe tôi nói...

— Được, nói cho đàng hoàng. Tôi chỉ nghe... không hứa hẹn gì phải cho hay trước vậy.

— Đồng ý... nhưng không biết nên bắt đầu từ khúc nào, Rand?

— Tại sao không khởi sự bằng cách tự giới thiệu tên? Cô biết tên tôi rồi mà...

Con nhỏ chùi nước mắt, kể chuyện tình khô:

— Ông nói đúng! Tôi là Lupe... Lupe Lacuesta. Gia đình Lacuesta chắc ông có nghe qua? Mỹ hay Mễ Tây Cơ cũng nhiều người biết vì gia đình Lacuesta mấy đời thống trị trọn hạt Baja, phía nam California này. Bây giờ cũng còn nhiều quyền lợi, ảnh hưởng... dù dân vùng Baja nhập quốc tịch Mỹ gần hết. Nói thực ông hay John Lacuesta là ông nội tôi, trong đám cháu nội tôi nhỏ nhất. Rất có thể nếu ông đọc báo nhiều đã thấy tôi có hình đăng báo khá bộn. Nhất là năm ngoái gia đình mở đại tiệc ở Bạch dinh, phải biết là náo loạn...

A, Lacuesta hay không Lacuesta hẳn không buồn cãi. Có thể lắm chứ? Trông con nhỏ rõ ràng gái lai Mễ Tây Cơ là đúng rồi.

— Tôi không ưa đọc những mục vui chơi, vợ vẫn đó!

— Sao lại vợ vẫn? Vui chơi ghê lắm chứ bộ? Có thể gọi là nhất nước. Có khiêu vũ trá hình, hai ban nhạc lớn chơi luân phiên, xâm-banh thì từ đầu đến cuối. Quan khách từ Caliente cũng lên dự. Thiếu gì người đến bằng trực thăng... bãi đáp ngay sân cỏ trước dinh mà?

— Theo tôi ngần ấy thứ cô kể đều vợ vẫn hết. Chẳng ăn nhập với cái vụ tại sao đêm hôm cô nhào vô ngồi đây chắc!

— Thì ông phải kể từ từ. Tôi được nhà gởi đi học nội trú. Dĩ nhiên ở một trường rất hách... nhưng tôi không muốn vậy. Tôi không muốn ru rú xó trường mà khoái thoát ly để mở mắt nhìn đời, tiếp xúc với những người không cần biết tôi qua đồng tiền của thứ gái nhà giàu. Tôi lừa lừa giông ở trường một mạch. Ông có thể cho tôi là điên đầu, đang sống sung sướng đến thế mà bỏ đi. Tính tôi thích vậy đó. Tôi đến Cựu-Kim-Sơn. Bắt được một chân thư ký ở một hãng lớn, chẳng ai biết đến họ hàng Lacuesta.

— Vậy mà gia đình cô chấp nhận?

— Chẳng có cách khác! Tôi cứng cổ nhất nhà. Muốn làm gì chẳng ai cưỡng nổi đã quen. Tôi có viết thư về nhà rồi chớ? Vả lại tự sống lự lập cho khoái, có gì hại đâu? Cho đến hồi hôm... Ở xi-nê ra thì bị hai thằng xấn tới, kè lên xe. Hai thằng cô hồn coi khiếp quá. Tôi cho là chúng bắt cóc để đòi nhà chuộc tiền. Nhưng tại sao chúng tính thủ tiêu thì chẳng hiểu nổi... Tôi đã kể cho ông nghe rồi.

— Thì nghe cũng đại khái vậy. Còn vụ cái giếng thì sao?

Con nhỏ ngồi nhóm dậy gặng hỏi lại:

— Cái giếng? Tôi đâu biết cái giếng nào?

— Thì cái hố sâu tụi nó tính thả cô vô đó?

— Ủa, cái giếng đó sao? Tôi đâu biết! Chưa đi đến vùng này bao giờ... tụi nó biểu đi là đi. Tụi nó cố nhiên rành rẽ. Giờ tôi chỉ xin ông đừng để tụi nó bắt được tôi. Tôi sẽ liên lạc về gia đình, và ông muốn bao nhiêu tiền thưởng rồi cũng có hết. Miễn ông cứu tôi.

Tiền thưởng! cả câu chuyện Lacuesta nồng nặc mùi tiểu thuyết rẻ tiền. Túp con gái này làm sao con nhà giàu lớn, trường giả nổi? Ngôn ngữ, cử chỉ “bụi đời” nhiều hơn “nội trú trường con nhà giàu”. Vậy là nó bịa. Nhưng run sợ thì nó run sợ thực. Nó sợ bị giết thực. Tại sao vậy? Phải dò lại một lần:

— Cô có gì chứng minh những lời vừa nói là đúng không?

— Ông coi đây... Giày còn mất, quần áo còn thế này thì giấy tờ tùy thân của tôi còn sao nổi? Tôi lấy cái gì để chứng minh bây giờ?

— À, ông bạn tôi gặp ngoài cửa thì có giấy tờ chứng minh. Có tin hiệu cảnh sát điều tra. Theo lời ông ta thì cô là dân ghiền ma túy...

Con nhỏ hết hoảng hốt tới. Nó biến sắc:

— Vậy sao? Ông có nói tôi ở trong này?

— Tôi không nói có mà cũng chẳng bảo không. Hẳn ta muốn vô nhà coi.

— Nếu vậy được. Miễn là tui nó không biết rõ thì tôi chưa sợ. Ông biết không... nó muốn bắt tôi thì phải bịa đặt vậy chớ?

— Hẳn bịa... hay cô bịa thì người bị kẹt vẫn là tôi! Chỉ phiền tôi...

— Tôi mà bịa để kẹt ông? Xin đứng dậy dơ tay thề đảng hoàng.

Tưởng gì đứng lên giơ cao tay thề chỉ tổ bộc lộ thêm sự hờ hang khó coi! Chướng mắt Rand đành phải bảo con nhỏ che đỡ đi bằng một manh vải nào đó. Nó tuân lệnh xử dụng cái váy rách che phần ngực trên rồi ngồi giương mắt ngó hẳn.

— Bây giờ cô nói đi. Có phải Carlene sai cô lại đây không?

— Carlene nào? Người ký tên dưới lá thư?

— Đúng. Có phải bà vợ yêu quý của tôi mượn cô làm vụ này thì nói thật đi. Tôi sẽ trả gấp đôi.

— Ông nói tôi chẳng hiểu gì. Ai mượn làm? Xin ông để ý là nửa giờ trước tôi cũng chẳng biết ông là ai. Chẳng nghe tên, chẳng biết đến chỗ này luôn.

— Nếu vậy tôi thử biết liền...

Rand bước tới tê lê phon, nhắc máy quay số. Không cần nghe mà chỉ giữ máy cho chuông đầu kia réo một hồi. Có tiếng giở máy lên, một giọng đàn bà làu bàu, cần nhẩn. Đúng tiếng Carlene ngái ngủ, gắt gỏng: “Ai đó? Khuya giờ này còn kêu?”

Vậy là này giờ Rand toàn tưởng tượng quá đà! Carlene đang ngủ bị dựng dậy thì hiển nhiên nó vô can trong vụ này. Nếu nó sắp đặt phá thì phải thức chờ kết quả chứ? Tính nó hăm hở, nóng nảy vậy, còn lạ gì: Nhưng dù không có Carlene bên trong thì một trong hai đứa, thầy chú Thornton và con nhỏ Lupe... phải có một đứa bịa chuyện gặt gẫm. Đứa nào? Khi không Rand kẹt oan, kẹt cứng vào cái vụ vô lý này.

— Ông gọi điện thoại đi đâu... định làm gì vậy?

— Giải quyết cho xong cái vụ này. Tôi không muốn phiền phức.

— Ồ có gì khó? Đợi êm êm một chút tôi vù ra ngoài nhà ông là xong chứ gì?

— Đồng ý! Nhưng chừng nào?

— Sáng mai chẳng hạn? Tôi phon về gia đình. Nhà cho xe tới đón. Vậy là xong chứ gì? Ổn thỏa chưa?

Rand đề nghị phon liền nhưng Lupe ngần ngại không chịu. Nào đêm hôm khó gọi, nào gia đình khó khăn và ông bố còn đau tim nữa. Nữa, đau tim có bằng hăn đau đầu này giờ? Phải chi không có vụ cái giếng mà hăn thấy tận mắt thì Rand mở cửa xô đại nó ra là xong hết! Với nhiều điểm cụ thể như vậy... xua đuổi nó khác nào nạp mạng con nhỏ này cho bọn chúng thủ tiêu? Lỡ có thật thì sao? Chi bằng vài giờ nữa sáng rồi. Đợi vài giờ chờ mấy.

— Thôi được... Cô có thể ở đỡ đêm nay. Sáng mai đi sớm.

— Có vậy chứ? Tôi tin là ông không nỡ đuổi tôi giữa đêm hôm.

— ... Nhưng sáng ra cô phải đi liền, đồng ý?

Lupe cam kết rất long trọng. Được trú chân tới sáng mai là phước rồi, cam đoan không đi lại lộn xộn, không hó hé. Cứ ngồi đây đợi sáng cũng được.

— Tội gì phải vậy? Cô có thể ngủ... cũng như tôi vậy. Còn phòng ngủ trống mà?

— Thì cũng được! Và lại tôi không thấy sợ ông...

— Sao không?

Con nhỏ giải thích rành rẽ không chút ngượng ngập:

— Có gì lạ? Nếu ông có ý định gạ gẫm đã nhử mồi cho tôi ở lại từ đầu... chớ đâu có đuổi xô quày quật! Phải không? Và lại tôi trông ông... không thấy cái vẻ đó.

Không biết cái vẻ đó nó như thế nào... tốt hay xấu nên Rand ậm ừ bước ra quan sát. Đêm nay phải thả xích Otto cho nó tuần tiễu phía ngoài, dù ban đêm cho nó chạy nhảy tự do đáng ngại lắm. Có con Doberman gác đêm thì chẳng thẳng nào vô lộn. Nội nó quần quần báo động cũng đánh thức cả nhà!

Bước vào nhà lại thấy con Lupe đang cho Morrigan đớp bắp rang. La lớn thì nó biểu thấy nó, muốn ăn quá, mình ăn bắt nó nhin tội nghiệp. Nó không cần hiểu chó ăn cũng phải đúng giờ giấc, cân lượng. Mà đặt tên Morrigan “nghe không vô”! Chừng Rand hét lên nó thản nhiên kết luận. Thảo nào... Carlene biểu ông dẫn bớt nóng giận cũng phải!”

Không buồn nói nữa cho mệt, Rand hối thúc nó đi theo lên lầu, chỉ cho phòng ngủ đằng hoàng giường nệm chần mùng sắn sàng cả. Nếu cần rửa ráy sang phòng tắm ở ngay kế phòng Rand.

Dĩ nhiên nhà ở tiện nghi thế này là nhất rồi, chỉ ngó qua Lupe hẳn cũng dư biết... nhưng con nhỏ vẫn làm bộ gái nhà giàu ngây thơ.

— Phòng ngủ thế này cũng đã hách... nhưng so với phòng tôi ở nhà thì không đi đến đâu. Có lò sưởi trong phòng, có thảm trải sàn nhà nguyên chất lại đi lên êm như nhung. Muốn trở về liền lập tức.

— Nếu phòng này không làm cô vừa ý thì thử cái đáy giếng coi?

— Ô hay, có gì đâu mà không vừa ý? Tôi nói vậy thôi chớ cảm ơn ông còn chưa hết mà.

— À xin lỗi đã làm cô giật mình! Nếu cô muốn cảm ơn tôi thì không gì bằng sáng sớm mai mời cô đi giùm cho! Cô cam kết gì chắc còn nhớ?

— Cái đó chắc chắn! Còn bây giờ nếu ông muốn tôi cảm ơn bằng một cái hôn chúc ngủ ngon cũng được...

Rand lùi lại một bước. “Cái vụ đó miễn!” Hẳn khép cửa phòng Lupe lại, đi về phòng riêng. Bước vô khóa lại đàng hoàng. Kinh nghiệm đàn bà thì Rand quá đủ đối với Carlene. Nhưng không hiểu con Lupe đây ra thế nào? Người lớn không ra người lớn hẳn nhưng con nít thì hết còn con nít chắc. Một mẫu người lảm chuyện.

Chẳng dám dây dưa tới, Rand chỉ mong sao sáng sớm Lupe ra đi cho khuất mắt.

Hình như mỗi một quả hẵn ngủ thiếp được một giấc. Giữa giấc ngủ, không biết vào lúc nào... Rand nghe có tiếng con Otto sửa dũ dội, gập gáp. Nhìn ra ngoài trời còn tối đen. Ngó từ cửa sổ xuống không thấy gì nhưng mãi lát sau Otto mới hậm hực và nín thinh. Trở về giường là Rand mất ngủ luôn, không sao chợp mắt nổi. Nằm ngay giữa giường hẳn lắng tai nghe hình như có tiếng động nhẹ nhàng, tiếng chân người di chuyển ngay trong nhà này. Tiếng chân đi chậm rãi, lướt nhẹ nhàng và ngừng ở ngay trước cửa phòng hẳn. Thế rồi thôi, lát sau không thấy gì nữa.

Rand nhè nhẹ ngồi bật dậy, nhón chân đi ra cửa. Nghe ngóng một hồi hẳn mở bật cánh cửa đột ngột cùng một lúc bật công tắc đèn. Dưới hành lang ngay trước cửa phòng hẳn nằm thù lù một đống gì! Lupe đang nằm co quắp như con tôm trên tấm nệm và ngủ say như chết. Ngay bên cạnh con Morrigan cũng nằm cuộn tròn. Thấy động nó khẽ cất đầu và nhìn thấy chủ không tỏ vẻ mừng rỡ mấy mà chỉ khẽ gừ vài tiếng. Thiệt lạ!

Hẳn đóng cửa lại, thở dài: “Sao mà mau thân thế? Bộ chịu rồi chắc?” Rand bò lên giường ngủ, không hiểu ngoài con Morrigan nhà này còn cái gì sẽ mất về tay Lupe nữa đây...

BA

SÁNG HÔM SAU RAND MỞ CỬA PHÒNG BƯỚC RA thì đồng chăn gối và người đã biến mất. Nhưng mũi hắt đánh hơi rõ ràng Lupe còn ở dưới nhà. Một mùi trứng chiên thật ba chỉ lát mỏng thơm nồng nàn lâu rồi mới có dịp ngửi lại. Làm như vừa ngủ nhờ nhà ai thức giấc vậy.

Hồi trước hẳn cũng chịu khó ăn sáng lắm chứ? Gặp Carlene sáng ra chỉ ly cà phê đen kèm điều thuốc lá nên Rand cũng ít ăn luôn. Gần đây phải tự tay làm hẳn chỉ đánh một chén bột bắp cho đỡ mất công. Một bữa điểm tâm thơm tho tuyệt vời sao nhớ thế!

Bữa nay gần tám giờ mới thực sự thức giấc. Ngửi mùi thơm lừng Rand hẳn đói, hối hả cạo râu rửa mặt, mặc quần áo cho nhanh. Dưới bếp Lupe đang lúi húi sửa soạn bữa điểm tâm coi bộ xôm lắm, quen lắm. Con Morrigan đeo tò tò theo chờ từng miếng thừa liệng xuống. Vẻ sợ hãi, kinh hoàng tối qua biến đâu rồi? Thấy Rand nó chào ngon lành:

— Ngủ ngon chứ? Trứng chiên muốn ăn thế nào đây... vàng mặt nghe? Cà phê pha sẵn nhưng trứng phải đợi ông xuống làm ăn liền mới ngon. Để nguội ăn chẳng ra gì!

— Tôi ăn sao cũng xong. Không cầu kỳ, kén chọn.

— Ô hay, sao không kén chọn, đòi hỏi? Ở đời phải đòi mới được thì sao?

Con nhỏ Lupe xoay sở khéo ghê. Nãy giờ Rand mới để ý nó mò mẫm thế nào đã lôi chiếc áo choàng trắng tinh ở ngăn kéo phòng bệnh ra khoác đỡ, lưng thụng quá đầu gối. Chân vẫn đi đất. Mớ tóc đen không xổ tung mà

sáng nay có sợi thung cột gọn thành đuôi ngựa vắt vẻo. Mà tuổi nó phải không phần son thế này mới tự nhiên.

— Kìa, ông ngồi uống cà phê đi? Một phút nữa có hột gà liền. Còn tôi đói bụng quá tôi mạn phép làm rồi?

— Thiệt hả? Hồi hôm cô ngủ được chớ?

— Ngủ như chết!

Nó đã lờ vụ tản cư chẵn nệm ra nằm trước cửa phòng thì Rand cũng chẳng nhắc tới làm gì. Tách cà phê còn nóng hồi hăn phải thôi sì sụp rồi vào đề chính liền:

— Tôi trái lại nằm mơ kỳ cục quá! À, cô đã phen về nhà rồi đấy chớ? Đang nghĩ cách báo tin thế nào cho ông bà già khỏi hết hờn... nổi sùng đây. Tôi chẳng ngại quái gì song các cụ cổ hủ lỗi thời quá, không chịu hiểu cho mình. Phải nghĩ cách gì cho khỏi hổ đấng nào cũng phải gọi về.

— Đúng... gọi liền bây giờ. Cô đừng trì hoãn chử? Điện thoại nằm kia... gọi tức thì đi.

— Ấy, đâu được? Đang mắc chiêm trướng đây, ông không thấy sao?

— Ồ, xong nhớ làm liền... Tôi ra ngoài một chút...

— Ủa, ông đi đâu? Còn đi đâu nữa?

Rand lẳng lặng mở cửa hông. Con Otto xấn xổ chạy tới mừng rồi rít. Hăn cúi xuống vỗ về khen: “Tốt lắm! Không có gì lạ chớ chú mày?” Không có chuyện xảy ra thiệt, từ đâu hè ra lối đi tới cửa ngoài... Cánh cửa sắt còn khóa nguyên vẹn. Hăn mau mắn đi ra mở rộng cửa chờ khách hàng. Ngoài đường còn vắng, cả hai đầu cùng không thấy chiếc xe nào. Nếu thầy chú Thornton có xếp vỏ xe thì cũng thay xong và giông từ lâu!”Tôi sẽ trở lại, ông tin đi...” Xin mời, khỏi cần nờ. Rand ngẩng đầu nhìn, chăm chú hết sức vẫn không tài nào nhìn ra miệng giếng. Có bụi cây che lấp. “Ban ngày

mình là chủ, mình biết địa điểm mà nhìn còn không ra. Lẽ nào ban đêm tụi nó...”

Rand lẩm bẩm đi trở vô. Tới bếp thì vứt hết mọi chuyện vợ vẫn, không may may liên hệ đến hẳn. Miễn con nhỏ Lupe làm ơn ra khỏi nhà giùm. Nó đang xớ rớ đứng trước lò, mỗi tay cầm một quả trứng. Thấy hẳn bước vô, nó mau mắn đập vào cạnh chảo coi lệ làng lăm.

— Cô làm bếp coi nghề đấy chớ?

— Tại tôi khoái nấu ăn... nhưng ở nhà lười bằng thích! Bếp nghỉ mới chúí đầu vô làm đỡ một bữa vậy mà? Nhiều lúc tôi có ý nghĩ phải chi nghèo nghèo một chút sướng hơn. Tha hồ làm, tùy ý... chẳng ai nhòm ngó.

Rand “Thế hả” rồi tốp liền. Giàu xụ hay thích nghèo mạt rệp cũng thay kệ. Chẳng nghĩa lý gì đối với hẳn! Bây giờ hẳn tà tà tới bèn cái Tivi nhỏ đặt cạnh bàn ăn. Quen lệ vừa nhấm nháp vừa theo dõi tin thời sự hàng ngày rồi. Quái nó vừa mở Tivi coi chắc? Máy còn âm ỉ... Hẳn ngược nhìn lên thì Lupe vội có ý kiến:

— Khoan đã... Đừng Tivi vội! Tôi có việc muốn nói với ông...

— Nói đi. Tôi đâu có nghe bằng mắt?

Lupe tính với tay tắt lấy thì hẳn chặn lại. Nó xị mặt năn nỉ:

— Có Ti vi tôi không nói được. Thật đấy. Và lại giờ này có chương trình gì đâu? Không chiều tôi được chút sao... Rand?

Lại cái giọng ưỡn ẹo! Hẳn gắt lên: “Tôi nói không được. Coi kìa, cháy hết trứng bây giờ?”

Lupe vội chồm tới nhắc ra. Quái, Tivi vắn nãy giờ cứ đen ngòm, không lên hình? Rand bực tức đổi mấy băng tầng... nhưng khung ảnh vẫn trống rỗng.

Ngừng lên nhìn bắt chợt nó đang cười cười chế diễu, hẳn đứng dậy lật coi phía sau máy. Mấy con ốc xiết quá lỏng. Rồi! Rand hậm hực lấy móng tay xoay hết vít ra, lật lưng máy coi kỹ. Quả nhiên, thiếu 2 transistor đúng như hẳn đoán, Rand nhăn mặt đưa tay ra biểu vắn tắt:

— Để đâu đưa ra? Đưa trả đây. Tại sao tháo ra... tại sao?

—Ồ hay, ông nói gì tôi không hiểu:

— Còn tôi... tôi hiểu quá! Đừng bịp chớ?

Rand đến ghét những vở kịch ngây thơ, không biết gì. Bèn xông lại chặn đầu nạt lớn:

— Đừng vớ vẩn. Biết điều gấn trả vô lập tức. Bằng không tôi năm đầu giộng ngược xuống đất... là ở đâu cũng thòi ra! Để đâu... A, nó hả? Đưa ngay đây...

— Thôi, tôi đầu hàng! Tôi lấy ra đây, Làm gì dữ vậy? Có 2 cái bóng đèn nhỏ xíu hà? À thôi... thôi, tôi để dưới gối tôi đó...

Hẳn chạy bay lên lầu. Mày nói láo lẩn này tao bẻ cổ. Nhưng không, cả hai chiếc transistor nhỏ xíu còn nằm đấy thực! Hẳn mang xuống lúi húi ráp vô máy. Lupe làm tỉnh ngộ. Rand vặn nút, điều chỉnh hình ảnh, âm thanh rồi trở về chỗ cũ nói băng quơ: “Người ta không mất công đùa như thế bao giờ. Ất hẳn phải dấu lén một cái gì. Bại lộ tức thời. Cứ nghe bản tin địa phương là ra manh mối hết!”

Tivi sang mục tin tức. Gã xưởng ngôn kiêm bình luận gia mặt nghiêm nghị loan báo tóm tắt phiên họp LHQ ngày hôm qua không đi đến đâu và tiên đoán ngày hôm nay chắc cũng đến thế. Một loạt những tin tức linh kinh, xen kẽ là tiếng giở giấy sột soạt trong máy. Sau một tiếng rẹt gợn hơn hẳn sửa lại mục kinh lè nhè một hơi: — và bây giờ là tin tức địa phương, khán, thính giả lưu ý — nhất là quý vị ở tiếp giáp quận Avocado. Giới chức cảnh sát đang truy nã gắt một thiếu nữ 19 tuổi, can tội trộm một số dược chất ma túy quan trọng. Can phạm tên Guadelupe Gomez, từng bị phạt

giam chín tháng về tội ma túy, được Cơ quan cải tạo thanh thiếu niên California bảo lãnh tự do tạm, gởi làm tiếp viên một phòng khám bệnh của một vị bác sĩ nổi tiếng Cựu-Kim-Sơn từ đầu năm.

Chiều qua bác sĩ phát giác có giấu cạy khóa tủ sắt đựng các thứ thuốc gốc ma túy và thấy mất hết số thuốc trị giá trên một ngàn đô la, giá chính thức. Tuy nhiên giá chợ đen bất hợp pháp phải gấp 10 lần... Và bây giờ đến tin tức mới nhất về cuộc đình công nhà máy cá mòi...

Lupe đùng đình bưng khay trứng lại đặt xuống bàn:

— Đây, mời ông. Mong ông không chê...

— Đâu dám... Cảm ơn cô gì nhỉ.,. À, Lupe! Lupe Lacuesta... Cháu nội của John Lacuesta... Hà hà...

— Đó, tôi cam đoan ông lại chịu ảnh hưởng của bản tin vừa rồi. Có phải ông tưởng...

Cặp mắt Rand long sòng sọc. Muốn tóe lửa được. Hấn ngó trừng trừng.

— Thôi, đủ rồi! Tưởng cái chó gì? Đóng kịch dở quá mà cứ đóng hoài. Tưởng... thằng này ngu lắm sao, cô cháu nội John Lacuesta... tức Guadalupe Gomez? Vừa thôi chớ?

— Không, tôi không bào chữa. Chỉ xin nghe tôi nói.

— Nữa... lại nghe nữa! Cho cô hay tôi nghe rồi, tôi biết và biết rõ từ khuya hôm qua. Cái chuyện bịa đặt của cô chó nó tin. Nhưng tôi buộc lòng phải cho cô ở lại vì tôi không muốn vì mình đoán lầm mà một sinh mạng có thể bị nguy hiểm thực. Tôi nhấn mạnh một sinh mạng. Vậy thì tốt hơn đừng nói gì nữa!

— Tôi biết ông giận tôi bịa đặt chớ? Nhưng ông phải cho tôi nói. Bất đắc dĩ tôi phải nói gạt ông. Có một điều thôi... còn là sự thực hết. Tôi chỉ

bịa một chuyện thôi. Mà cũng có lý do chứ?

Rand giơ hai tay lên than “Bây giờ cô cũng công nhận cô bịa chuyện sao? Lại có lý do nữa!” Hăn đã muốn sỉ vả “đẹp lý do của cô đã và giông đi gấp giùm”. Nhưng Lupe đã quỳ xuống ôm đầu gối hăn, ngược mắt lên giải thích:

— Tôi chỉ bịa chuyện gái nhà giàu Lacuesta, một chuyện đó thôi. Tôi hỏi ông... tôi đang lâm nguy, chẳng ai quen biết giúp đỡ... tình cờ chạy chết vô đây. Khai thực ra ai thềm cứu. Ai thềm cứu một đứa con gái nhà nghèo hèn Guadelupe Gomez? Phải cháu nội John Lacuesta may ra còn có người ham. Ủ, tôi là Lupe Gomex đấy! Nhưng tất cả tin tức Tivi vừa rồi bịa đặt hết. Tôi không ăn cắp thuốc, tôi chẳng biết vụ mất thuốc. Nghe Tivi nói mới biết và giật mình như ông vậy... Bịa đặt ráo...

— Cả vụ 9 tháng tù vì tội ma túy cũng bịa. Cơ quan cải tạo Thanh thiếu niên bảo lãnh cũng bịa luôn?

— Đâu có? Tôi bị quất chín tháng thiệt... nhưng ông biết sao không? Hồi đó tôi còn nhỏ, tôi đã biết gì đâu? Theo tụi nó đi “bụi”, thấy tụi nó chơi cần sa cũng chơi theo, làm vài khói lấy le vậy mà? Chẳng thấy gì hết, đâu ngờ có chút xíu cỏ khô vớ vẫn ấy mà Tòa giông tới 9 tháng? Được cơ quan bảo lãnh về, gởi làm đăng phòng mạch bác sĩ Salisbury... tôi làm đảng hoàng, công việc sung sướng lắm mà?

— Vậy mới tính xoay tí tiền còm, mở tủ hốt trọn số ma túy đi chớ gì? Bán ra tiền cũng sướng chán!

Lupe Gomez đỏ mặt, gân cổ cãi:

— Tôi nói tôi không lấy... tôi không hề sờ đến số thuốc mất mà?

— Không lấy tại sao bị cảnh sát rượt... và chạy trốn?

— Coi, tụi nó đâu phải Cảnh sát? Tụi nó rình tôi ở xi nê ra là bắt cóc đưa đến đây toan liệng xuống giếng thủ tiêu mà? Tôi cho có lẽ bọn chúng dính đến vụ trộm, kiếm cách giết tôi vứt xác phi tang để ai ai cũng tưởng

tôi là thủ phạm hiện còn tại đây. Ông thấy chưa? Ông tin tôi nói thiệt chưa? Liệu ông có cứu tôi không nào?

Giọng nó cất cao, mỗi câu hỏi kèm theo một vài cái giật tay lẳng xằng làm con bęc-giê có biết gì đâu cũng hùa theo sửa nhặng, Rand bực bội quát “Câm họng” và có ngay giải pháp:

— Nếu thực vậy thì tôi đồng ý cứu chớ? Tôi nhận lời... và làm liền.

— Có thể chứ! Cảm ơn ông lắm...

— Đừng cảm ơn vội. Cô muốn tôi cứu thì tôi cứu bằng cách phôn tới Cảnh sát để họ cho người tới đây hộ vệ cô tới nơi an toàn. Giả thử có ai muốn hạ cô cũng không nổi, thấy không?

— Thôi im đi! Tưởng cách nào... chớ kêu lính tới đưa đi mà gọi là cứu hả? Sức mấy cảnh sát bảo vệ? Còn đang bảo lãnh tự do tạm... nè đụng tới vụ này thì không dính đến số ma túy mất trộm cũng bị tổng gắp vô Trại Thanh Thiếu niên lạc nẻo. Đại khái không tội cũng kể như tù!

Rand buông nĩa xuống ngó Lupe, mĩa mai:

— Coi, cô không lấy trộm... cô tự tin vô tội thì sợ gì Cảnh sát bỏ tù? Bảo vệ công dân là nhiệm vụ của họ chớ đâu phải công việc của tôi? Tôi gặp bao nhiêu rắc rối rồi... để vụ rắc rối của cô cho các bạn dân lo chớ? Sao khi không tôi phải gánh nhĩ? Tôi đâu có máy dò nói dối? Đành vậy chớ biết sao hơn?

— Hừ... biết sao hơn! Vậy cũng là giải quyết.

— Mặt Lupe vác lên hờn giận. Nó cắn hận ngó Rand và bất thần đứng bật dậy, chộp lấy khay điểm tâm hẵn đang ăn dở liệng xuống chậu rửa bát, muống nĩa khua choang choảng. Nước mắt nó ở đâu đã trào ra lẹ thế? Lupe vùng vằng đưa tay áo lên lau và gằn giọng dọa:

— Được rồi... Tôi hết lời năn nỉ, có thể cứu được mà anh sắp đặt hại tôi tồi bại vậy thì tôi cóc cần nữa. Tôi cũng có thể hại anh, làm cho anh đau

khổ được vậy! Để lát nữa anh kêu cớm tới thì con này cũng biết cách khai cho anh dính luôn. Chỉ cần thêm chút chi tiết thì đêm hôm những cái gì xảy ra giữa anh và tôi cả nước sẽ biết, bọn nhà báo vẽ thêm cho anh tiêu sự nghiệp luôn!

— Coi... cái gì đêm hôm giữa cô và tôi? Cô dám bịa chuyện đểu giả... mặc dầu không hề có? Cô trả ơn đấy?

— Cái gì rồi sẽ biết? Tôi sẽ xé rách áo như thế này này... rồi chìa ra cho nhà báo chụp hình. Chắc chắn Carlene khoái bằng thích! Tại sao tôi không dám? Chuyện không có thì anh tự biết lấy. Cũng như tôi không ăn cắp vậy. Anh bỏ mặc tôi không lẽ tôi cứ chịu mãi đau khổ, bắt công một mình? Anh không tin tôi thì cũng chẳng ai tin anh vô tội vậy.

Ra cái giống đàn bà như nhau hết! Không ăn là đập đổ, không chịu là lật mặt trắng trợn. Mà mình có làm gì thiệt hại đến nó... ngoài việc không muốn dây dưa, rắc rối... không thể cho nó nướng nấu thêm! Mặt nó hầm hầm vênh lên dễ ghét quá, mớ tóc đuôi ngựa đơng đưa thật là khiêu khích. Không giãn nổi, Rand chửi toáng:

— Đồ vô ơn! Thứ đàn bà dóc láo, đểu giả. Con nít nứt mắt mất dậu.

— Muốn là cái gì cũng được! Tôi muốn chịu ơn anh mà anh ích kỷ quá chớ? Tôi không muốn chết, tôi không muốn tù oan mà anh xô đẩy tôi thì tôi cũng có cách của tôi để cho anh nếm mùi đau khổ như tôi chớ? Anh cứ thử là thấy liền!

— Con khốn nạn... Tao thách mày? Tao bẻ cổ chết tươi.

— Làm liền đi, khỏi hăm! Càng thêm tang chứng bầm dập, hành hung. Lên báo càng đẹp...

Nó ghê gớm quá. Gặp nước cùng Lupe dám phá lăm. Thứ “bụi đời” từng ở tù, từng ở Trại Thanh thiếu niên Lạc nẻo, đang được bảo lãnh thì còn cái gì nó kiêng dè? Chỉ chết thẳng có thể diện phải giữ! Vẫn biết mình

đàng hoàng nhưng nó cố tình thêm thắt... pháp luật có xét xử cũng còn mệt, dư luận đâu cần biết? Còn khách hàng đang cố gây uy tín, còn con vợ nguy hiểm phải đề phòng. Rand điên đầu... chưa biết tính sao, thì có tiếng chuông. Có thân chủ tới. Chết rồi, này giờ hai đứa la lối ầm ầm, bà con biết chuyện thì còn mặt mũi nào? Hẳn phải hoãn binh:

— Thôi được... Lát nữa tính, có khách ở phòng bên, yêu cầu giữ mồm giữ miệng.

— Cái đó không bảo đảm. Bực bội là tôi hết chơi!

Thầy kệ nó. Lupe đâu phải thứ điên khùng hoảng? Nó cũng biết nỡ và cũng muốn hoãn binh để có lý do chần chừ vậy. Kể cả kế hoạch xằng ta của nó hẳn chỉ thấy phiền, rắc rối. Còn sợ nó, phải nhượng bộ nó thì không. “Hiểm độc mày đâu đâu bằng Carlene, còn lì lợm thì tao chưa tới lúc đó thôi!” Rand khoác vội chiếc áo choàng y sỹ, dậm bước ra phòng đợi. Nghề nghiệp trước đã!

Bỗng đâu từ trong nhà có liếng la chói lói tiếng đàn bà chửi rủa, gào thét the thé. Tiếng choang choảng nôi soong bay. Rồi ghế đổ, chố sửa... như có giặc, sắp sập nhà đến nơi. Chết không, khách khứa nghe thấy còn ra thể thống gì? Thế này ra con khốn nạn phá hoại rồi chớ la hét gì? Rand giận run: “Mày cố tình hại tao cỡ này là mày chán sống rồi, Lupe! Tao bẻ cổ mày. Không, tao phải xiết cổ... cho mày chết nghẹn từng giây từng phút.

BỐN

CHẠY VÔ GẦN ĐẾN BẾP ĐÃ NGHE TIẾNG THÌNH thịch, tiếng gào thét nghe dễ sợ như mọi da đỏ, tru tréo như thú hoang chó không còn là tiếng người nữa! Rand uất quá, đập cửa đại.

Đó, con Lupe đứng giữa phòng mặt vênh váo. Trời ơi, ra nó vừa đập lộn, làm tung cả nhà bếp còn gì? Đối thủ của nó đang đứng dựa lưng vô bếp lò, tay ôm bụng thở hồng hộc. Bộ đồ đen váy còn nguyên nếp ủi gọn gàng nhưng phía trên cổ áo thì rách toạc một mảnh lớn. Con nhỏ này là Pamela, con lão ba tàu Kwei mượn đất chó ai đâu? Năm nay nó vừa vô Y khoa nên nửa ngày rảnh Pamela sang phòng mạch bác sĩ Rand Hammond làm phụ, thực tập mấy con thú cho quen nghề. Không hiểu sao hai đứa đập lộn chứ con nhỏ Trung Hoa xưa nay chăm làm ăn, tính tình đàng hoàng chẳng ai chê trách nổi, kể cả Rand mà? Thân chủ nào cũng chịu nó ngoan, “con bệnh” khó đến đâu nó cũng chiều dễ như không.

Con giặc cái Lupe thấy hấn hăm hăm bước vô vẫn chẳng coi ra gì. Miệng nó ong óng sủa:

— Nào... mà ngon xáp vô chơi mách nữa? Tao lột mày như lột vỏ khoai... Tao chặt pốp pốp là mày rồi!

Cặp mắt một mí của Pamela nheo nheo lại còn cỡ sợi chỉ. Tóc nó muốn dựng lên. Tưởng nó ngoan ngoãn, yếu điệu chó? Nào ngờ không đợi Lupe khiêu khích thêm một tiếng, nó lồm lì xấn tới như một võ sĩ chuyên nghiệp. Tưởng nó yếu sức là lâm chết. Con giặc cái chắc chắn lãnh đủ! Nó đâu ngờ Pam nhỏ thó song cứng như sắt, con nhà nông cày cuốc đã quen từ hồi nhỏ lại suốt ngày có nhiệm vụ chị lớn trong nhà, thay cha kiểm soát

một đàn em trai hỗn láo... miệng la hét là phải chân đá tay đấm mới trị được chúng cho vào khuôn phép chớ?

Chừng biết đối thủ chẳng dễ nuốt thì Lupe trở tay hết kịp! Pam nhào tới là pắc... pắc ra 2 đòn liên tiếp. Hai cú đấm móc trái, phải tạt hai bên mặt làm con giặc cái choáng váng bật vào thành bàn. Pam chơi tinh như đàn ông. Rand vừa kịp quát lên: “Pam... thôi đi. Cả Lupe nữa” thì nó đã xốc tới móc thêm vài cặp. Bịch bịch là ba sườn và pắc pắc là quai hàm. Khỏi hự!

Dĩ nhiên Lupe phải tháo lui giật ngược, tay quơ được cái gì chơi lại bằng cái ấy. Nồi, xoong, vung... cùng lắm là móng tay... nhưng vẫn cứ no đòn! Cú móc chấn thủy rách áo choàng, bụng phơi ra. Loạng choạng xém té còn bị bồi một cú móc trái tét mắt. Con bęc-giê làm như không biết bệnh ai nên cứ sửa nhặng xị này giờ bị Rand bực quá tông cho một đá ngay hông. Nhè Lupe đang lúi như máy đụng phải nó té bật ngửa. Con Pam lợi dụng cơ hội đề nghiêng lên. Hấn phải vội vàng ôm ngang hông nó kéo bật dậy. Lẽ ra phải để con quý cái như đòn... nhưng Rand chỉ sợ Pam quá hăng máu lỡ tay mang họa. Hay Lupe ăn đòn đau làm hoảng thì còn gì là cái bếp?

“Thôi đi Pam, ngần ấy đủ rồi!” Nó đâu chịu. Bị xiết ngang hông ghì lại nó còn cố nhào người tới: “Được rồi... Để tôi cho nó một cú... một cú nữa thôi!”.

Không được. Rand vội xô nó vào góc bếp, cúi nhìn Lupe đang nằm, chưa dậy nổi. Lần lượt liếc nhìn hai đối thủ một bị xô ra, một nằm dài, hẳn có cảm giác trọng tài đô vật. Suýt nữa buột miệng đếm một... hai... ba.

Lupe cố tình nằm. Nghe hấn hỏi: “Sao lại có vụ kỳ cục thế này! Tôi muốn biết ai gây chuyện”.

Nó cong cớn đáp nhưng láu cá không thềm dậy vội.

— Ai gây ra hả? Hỏi con mọi kia kìa? Nó chớ còn ai?

— Nói láo! Tao không gây... nhưng đứa nào đứng dậy tao chấm dứt.

— Thôi nghe? Tại ai trước nói đi Pam... Sao bữa nay cô sang đây giờ này?

Rand còn lạ gì tính tình hai đứa? Có bao giờ Pam gây gỗ với ai? Hỏi cho có chuyện vậy thôi... nhưng con nhỏ phụ tá giận quá, chưa điều hòa xong hơi thở dù đánh lộn vậy mà mặt mũi chân tay không bị vết nào!

— Bữa nay trường cho nghỉ thực tập, tôi không muốn đi cua nên về nhà ghé ngang đây tính lấy sổ sách ra làm thống kê hàng tháng. Ngang cửa bếp thấy mùi cà phê tôi ghé vô thấy nó đứng sừng sững. Nó ngang nhiên lấy áo tôi mặc... lại mượn luôn thỏi son?

Nó nói đúng. Áo choàng, phấn son, mấy đồ lặt vặt Pam vẫn để trong ngăn kéo phòng bệnh. Dĩ nhiên con quý cái lục lọi “mượn” đỡ, khỏi hỏi cũng biết!

— Tôi hỏi nó đang hoang ở đây làm gì... nó trả lời đăm họng. Thấy ghét quá tôi đòi lại áo thì nó bảo cứ tới mà lấy. Tôi đi tới bị nó liệng thỏi son vô mặt rồi lên gối tôi nữa chớ?

Thì ra thế, bảo con Pam không nặng tay sao được! Ngó sang Lupe. Rand thấy chỗ mí mắt nó sưng vù và chỗ dưới cằm đang rỉ máu: “Cũng hên là tôi vô kịp, ngừng kịp, chớ đầu mách này coi bộ không đồng cân đồng lượng chút nào!”

Coi, nó vẫn bánh. Răng sức mấy thua, nó giả vờ nằm đó! Xông vô là hết đỡ chắc! Rand bật cười nhưng Pam cay cú:

— Giả vờ... chớ không phải đo ván nằm lì hả? Đứng dậy coi con này cho “ao” liền! Tàng hoài...

— Cờ mày mà cho được tao “ao”? Còn lâu!

Tức khí Lupe chống tay ngời dậy rồi đứng lên. Nó xông lại và Pam sẵn sàng nghênh chiến, tính làm hiệp nữa. Hai đứa chờ vờn làm hấn kẹt ở giữa nhưng may quá có tiếng chuông. Cố nhiên cả hai đứa cùng biết là có khách hàng. Đâu dám làm dữ nữa? Rand nạt liền:

— Tôi bảo tốp. Một người im mồm, một người ra phòng đợi đón khách hàng dùm cái.

Lupe chỉ chờ có vậy để rút lui trong danh dự. Nhưng em Pam mọi lần dễ bảo là thế mà bây giờ lo gườm gườm nhìn địch thủ, chưa chịu buông tha làm hấn phải gắt:

— Nếu muốn đánh lộn thì ngoài giờ làm việc nghe Pam! Còn ở đây là lo phục vụ thân chủ trước, cô nhớ vậy. Đi ra coi ai đi...

— Nếu vậy được, tuân lệnh bác sĩ. Nhưng ông coi chừng con này không phải thứ vừa đâu nghe? Nó vừa giở đòn bản với tôi lúc nãy đấy!

— Tôi biết quá rồi! Đi mau lên... Dĩ nhiên người gây sự chẳng phải là cô!

Người gây sự lúc bấy giờ không ở gần, không nghe thấy. Nó đang lo gục đầu vô lavabo, vớt nước lạnh tạt vào mấy chỗ sưng, rách tét! Kẽ cũng thương hại, Rand phải lên tiếng cho nó đỡ ngượng:

— Làm vậy đâu khỏi được? Sang phòng mạch tôi coi qua rồi băng bó cho!

— Có gì mà băng bó? Thấy vậy nhưng chỉ sơ sơ bên ngoài. Đời nào tôi để nó làm nặng? Khỏi lo.

Riêng Lupe nói khỏi lo nhưng Rand bước đi là nó theo chân liền sang phòng mạch. Căn nhà kiểu cổ nhưng người chủ trước có sắp đặt: hấn cũng là thú y sĩ nên Rand mua lại đỡ phải sửa nhiều, chỉ tu bổ qua loa sắm thêm ít dụng cụ mới. Căn nhà chia hai cánh, bên ở riêng và bên hành nghề riêng. Ở cửa ngoài bước vô là phòng đợi, rẽ sang phòng trị bệnh và trong cùng là

văn phòng bác sĩ, chỗ để mấy tủ thuốc. Con Morrigan lật đật bước theo nhưng đúng kỷ luật, tới phòng đợi là tấp và quay lại. Vả lại nó cũng chê hơi thuốc, ngán “mùi nhà thương” chẳng bao giờ thềm bước sang!

Sau khi chỉ cho Lupe bàn khám bệnh biểu nằm ngửa lên, Rand đưa cho nó mấy cục nước đá bọc bằng khăn lông:

— Cầm cái này áp vô chỗ mắt sưng cho mau xẹp. Để tôi coi chỗ chảy máu dưới cằm coi? Chà, học đánh lộn ở đâu hay dữ vậy?

— Tôi nói rồi mà? Hồi nhỏ ở gần cái võ đường tôi theo tụi nó tập, đập lộn tối ngày!

— Chớ không phải “học nghề” ở Trại cải hóa?

— Nhầm quá! Một là ở đó khỏi có vụ truyền “nghề”. Hai là danh từ Cải Hóa lỗi thời rồi. Không “cải” ai mà cũng không “hóa” cái gì hết. Bây giờ phải gọi là Trung tâm hay Trại để nhằm mục tiêu cao đẹp là Hướng dẫn Thanh thiếu niên lạc nẻo. Nghĩa là đưa nào đi lệch lạc không trúng đường lối thì tổng nó vô để dùng giáo dục... đưa nó trở lại đường ngay nẻo thẳng, biết không?

Nó giở giọng bà cụ huấn luyện viên thấy ghét! Rand phải kể:

— Giáo dục mà đưa được về... đường ngay nẻo thẳng? Tôi cứ tưởng không có roi không xong đấy! Lạc nẻo là có roi hướng dẫn về chớ bày đặt Trung tâm chỉ tổ hư hỏng thêm... hại thêm nhiều đứa chưa lạc nẻo mấy.

— Xí, những ý nghĩ độc đáo thế đó mà vợ không bỏ đi cũng ưỡn! Chớ không ư? À, con mọi Mông Cổ lúc nãy có phải “con nào” nhắc đến trong thư không đấy? Chắc đúng quá?

— Trật! Một cô phụ tá, thế thôi. Mà chuyện gì đến cô mà phải thắc mắc. Sao kỳ vậy?

Đang sẵn sóc, băng bó Lupe cũng ráng bĩu môi một cái:

— Chẳng kỳ gì hết, tôi khoái thắc mắc lạ vậy đó. Phụ tá! Tôi còn lạ gì? Cái lối hạch hỏi, xách rúc rồi hậm hực, lờng lộn như thế đó là nó ghen chắt! Nó làm như sợ ai cướp mất vậy...

— Cái đó lại tưởng tượng rồi! Đáng lẽ cô phải xét lại cái điệu bộ ngạo nghễ, kênh kênh... thì hiểu ngay tại sao Pam có thái độ và hành động vậy. Ghen, sợ ai cướp là cái gì kia, tư cách đâu kia? Với tôi thì khỏi có... chỉ vì tôi ngán quá rồi!

Rand quay ra lấy lọ Merthiolate, nhúng mấy cây que kẹp gòn vo sẵn và biểu nó:

— Ngẩng đầu một chút xúc thuốc này là xong.

— Coi... thuốc có xót không đấy? Xót là không chịu đâu?

— Ngồi yên. Tiếc là tôi không có thứ nào xót cho ném thử cho biết. Mà bỏ áo choàng đi chớ? Người gì cứ đụng đến áo là rách teng beng. Mặc áo thế này thì thà liệm đi.

Đúng thế! Con nhỏ này quả là thứ không thích hợp với quần áo. Đúng hơn mặc như mọi người đối với nó hơi thừa, sơ sài đủ rồi. Chỉ còn teng 2 món đồ lót Lupe ung dung đi lại, thản nhiên coi như không hề hở da. Nếu biết ngượng nó đã chẳng hỏi vặn:

— Để ý làm quái gì mấy cái vật! Hay là ông bác sĩ thấy vậy làm khó chịu, xoắn con mắt? Nếu vậy thì...

— Đừng lo! Có khó chịu cũng chẳng còn bao lâu mà ngại, vả lại đừng quên con nhà thuốc tụi tôi... da thịt có nghĩa gì mà phải xoắn con mắt lận?

— Thiệt hả? Thế sao bàn tay ông bác sĩ khi không lại rung dữ vậy? Nhìn coi thấy không bác sĩ Rand? Đó... đó... Thà nhận đại.

— Bỏ cái vụ con nít ấy đi. Đưa cao cái cầm chút coi?

Nó vênh mặt lên. Mắt nhắm lại. Rand hơi cúi xuống, ngó kỹ chỗ rách thịt. À, in hình hơi run. Có run thật! Đúng lúc ấy có tiếng mở cửa. Pam thò đầu vô: “Bác sĩ ra coi thử. À, xin lỗi...”

Không hiểu sao đang coi bệnh, có gì đâu mà Rand phải vội ngẩng lên, thụt lui đúng một bước? “Có gì đấy? Cô cứ vô nói... xin lỗi gì?”

Pam bước vô lạnh lùng ngó ông bác sĩ, ngó “con bệnh” hờ hang nửa năm nửa ngồi trên bàn. Nó ấp úng: “Tôi không biết bác sĩ đang mắc coi... bệnh! Đáng lẽ phải gõ cửa mới đúng...”

Con Lupe kỳ cục thiệt! Nó cố dựa người ra thêm, mắt vẫn nhắm tịt nhưng bỗng mở miệng nói trống không chơi:

— Trên đời này thiếu gì đứa bất lịch sự, bán khai...

Rand phải nhăn mặt vẫy tay bắt nó câm miệng... để giải thích cho Pam hiểu:

— Có gì đáng phải coi đâu? Chỉ xem qua mấy chỗ xây xát coi có gì không vậy mà? Tại tôi không để ý cánh cửa đóng... chớ cô có lỗi gì đâu?

— Thôi giông cho người ta tiếp tục cái mục thú vị dở dang chứ? Ở đây thêm một lát dăm lầy chứng cúm Á châu cả đám.

Bực quá Rand phải xé miếng băng keo tổ bố:

— Ê, còn sửa bậy sẽ có cái này trám cứng. Tôi cảnh cáo lần chót nghe? Mà Pam có chuyện gì cần thiết đấy?

— Thưa có chớ? Nhưng không có gì gấp lắm. Vẫn con Collier của bà Fisk bị chứng thận trùng độc vẫn không suy suyễn nên vẫn sút cân lẹ. Liệu có phải vô nước biển tiếp không?

— Để xét lại. Mà cứ sửa soạn sang nước biển đi, nhớ tăng gấp đôi số lượng thuốc kỳ trước.

— Cái đó để tôi tính. À, con Otto vừa ngậm cái này vô khoe tôi. Không biết nó lấy đâu ra? Tôi thấy cần phải đưa vô bác sĩ coi...

Ngạc nhiên quá, Rand cầm lấy coi. Đó là một mảnh vải cỡ chiếc khăn tay, hàng len kẻ ô vuông sặc sỡ. Nó có một vết gấp ở giữa, điệu này ở một ống quần cỡ lớn xé ra. Con Doberman lấy đâu, ngoạm đâu ra thế này? Pam cho biết thêm:

— Nó ngậm vô cho tôi, coi bộ hí hửng lắm! Bác sĩ để ý coi có vết gì ở mặt trong...

Đó là vết máu khô, không thể nhầm lẫn. Một ống quần hàng len, kẻ ca rô sặc sỡ! Thôi rồi, hồi khuya Otto có lúc sửa dờ dộ. Chắc có thằng tính lén vô bị nó chặn lại, “xin” một miếng quần.

Rand biểu Pam ra nói bà khách đợi một chút. Hăn cầm miếng vải coi lại kỹ. Gớm không, con nhỏ Trung Hoa chỉ chịu ra sau khi liếc xéo Lupe một phát và nhất định để cửa ngõ, không chịu đóng. Hăn lẩm bẩm: “Thằng Thornton mặc bộ com lê nâu rõ ràng. Mình để ý nhìn kỹ sao lăm nôi?”

Nãy giờ Lupe vẫn nhắm mắt ngồi y chỗ. Thấy Rand còn lúng túng chưa trở lại, miệng lẩm bẩm một mình... Nó nói luôn:

— Có gì phải suy nghĩ? Hàng len kẻ ô phải không? Vậy thì đúng thằng kia. Tôi chẳng nói tụi nó hai đứa sao?

Nó nói nhiều lần thật và đoán không sai. Vậy câu chuyện Lupe kể chưa chắc đã bịa đặt như Rand nhất định đổ riết, nhất là từ sau bản tin Tivi. Vậy thầy chú Thornton bịa. Cùng đi với gã còn một thằng khác mà Lupe khẳng định là mặc com lê len kẻ ô vuông. Thornton đã dấu biệt ông bạn đồng hành và chiếc ống quần bị xé rách này lại chứng tỏ thằng đó đã lén vào tận nhà này hồi khuya để làm một chuyện gì đó mới bị Otto đớp một miếng chảy máu chân và để lại một mảnh quần! Nhân viên Công lực đi rượt bắt một can phạm đào tẩu — dù ban Truy tầm, bận thường phục— không đời nào bắt hợp pháp trắng trợn đến như vậy. Hiển nhiên chúng

không phải là cớ đúng như Lupe đã quả quyết. Vậy có bọn nào toan thủ tiêu nó thực?

Nếu đời sống nó bị một bọn người khả nghi âm mưu triệt hạ bằng đủ mọi cách thì thái độ đối xử của Rand phải khác rồi. Dĩ nhiên phải bảo vệ. Hẳn vẫn khó chịu nên cần nhắc.

— Tôi còn mắc nhiều chuyện nữa... không hiểu sao cứ nấn ná hoài vì mấy chuyện vớ vẩn này! Thôi quay đầu lẹ lẹ giùm cho xong đi.

Quả thực Rand làm hơi mạnh tay làm Lupe la oai oái:

— Coi, làm gì dữ vậy? Tôi hiểu rồi... Anh chọn nghề thú y chữa cho thú vật là phải! Người nào chịu nổi cái lối nhà quê, mạnh tay này?

— Ra ông bác sĩ sản khoa của cô chữa nhẹ tay, dịu dàng thế kia ư?

— Cái đó dĩ nhiên! Săn sóc rất nhẹ, chỉ nặng tay đập túi tiền thôi. Cứ thấy mặt ông thầy là yên chí mất 10 đô la sắp lên. “Chào bác sĩ” là một tấm giấy 10 đô... thế mới cừ! Nhưng cứ kể ra chỗ tôi làm khoái thật. Mà bác sĩ Salisbury đối với tụi này từ thiện đáo đẽ. Ở trại Hướng dẫn ra mà còn phải Cơ quan bảo lãnh như tôi thì ai thêm mướn? Vậy mà còn tử tế nữa chứ!

— Vậy hả? Chắc bây giờ ông Salisbury hết dám tử tế...

Tiện dịp đứng gần, vừa nói Rand vừa để ý quan sát chỗ cánh tay Lupe, tìm từng đường gân. Không có gì!

— ... Và cô cũng mất hết một chỗ làm tử tế!

— Cái đó chắc rồi. Nhưng chẳng phải tôi gây ra! Thế nào, có thấy vết chích nào không? Nhìn mãi! Có không?

— Cũng chưa hẳn... chưa chắc là không.

— Cả đời tôi chưa chích bạch phiến bao giờ. Hít vô cũng không nữa.

Tự nhiên Lupe cười rũ rượi. Một lát sau nó đi một bài thuyết trình thật trang nghiêm, giọng trầm bổng giảng bài:

— Nghe đây... cần sa như tên gọi, là một dược chất có tính cách, làm mê hoặc thần trí rút từ hoa lá phơi khô của một loại cây gai nguyên gốc Á châu song miền ôn đới hay nhiệt đới nhiều nơi cũng trồng được. Xét về đặc tính thì một số lượng nhỏ cần sa có thể tạo kích thích nhẹ, đưa đến một trạng thái lâng lâng, hứng khởi. Nhiều khi cần sa có thể làm lơ đờ, buồn ngủ... hay làm nhụt bớt óc phán đoán sáng suốt.

Lupe đọc một hơi không vấp vấp làm Rand trở mắt ngạc nhiên. Hỏi học ở đâu ra mà nhớ kỹ vậy thì nó giải thích:

— Nguyên văn bài số 7 của Trại Hưởng dẫn đó cha! Không nhớ kỹ sao được? Thuộc lòng bằng thích. Mỗi lần thi bắt buộc phải có điểm tối đa 100 trên 100. Kỳ nào cũng vậy... để chớp “ân huệ đặc biệt” mà? Nếu cần phải học, phải xử dụng trí óc thì tôi cũng xử dụng được như ai vậy!

— Vậy há! Vậy há miệng tôi coi qua mấy cái răng chút?

— Sao lại răng? Sợ tôi cắn bậy?

— Không hẳn! Nào há ra... Rồi, nhớ điều này nghe. Tôi chọn nghề thú y vì đang coi bệnh không muốn nghe “con bệnh” đĩa ào ào, biết chưa?

— Coi, làm gì vậy? Làm người ta suýt cắn phải lưỡi!

Tính nết con này quái gỡ. Rand có làm răng bao giờ mà sắm dụng cụ? Muốn coi phải lấy thanh gỗ mong mỏng đẩy ép phần má coi cho rõ. Có vậy mà để tránh ngượng ngùng nó đã có phản ứng trước một cách tự động hồn nhiên. In hình triết lý sống của nó là để giữ lấy bản thân thì phải... tiên hạ thủ vi cường, chưa biết gì cũng phải ra tay trước.

— Hình như chưa đi làm răng bao giờ, phải không?

— Đúng. Gã nha sĩ ở trại chỉ coi qua và biểu tuyệt diệu. Tốt quá, chẳng thể sâu nổi! Ủa, có gì lạ không?

— Không, Hãn nói đúng, cả một vết trám sơ sơ cũng không có. Trong người có dấu tích bầm sinh đặc biệt không?

— Không biết. Nhưng muốn biết thì khó gì!

— Tôi nói về xương cốt. Có gãy xương... chân, tay bao giờ? Chưa hả? Vậy đúng rồi! Toàn thân không dấu tích gì khác người, xương nguyên vẹn, hàm răng nguyên vẹn... giấy tờ không có. Đúng là “vô danh”. Dĩ nhiên dấu tay thì ai chẳng có nhưng nằm dưới đáy giếng hai, ba tuần lễ là rã rời hết!

Lupe ngơ ngáo. Phản ứng rất tự nhiên của nó là né người đi một chút và hỏi dồn:

— Nói gì nghe ghê thế, Rand? Tôi chẳng hiểu gì cả. Bộ tính thấy tôi xuống giếng hay sao đấy?

Hà, chúng tính thật hay. Có 2 vật có thể truy ra gốc tích là sợi râu chuối và chiếc rộp có dấu thợ giặt ủi thì chúng xách đi luôn là rồi! Có tìm ra bộ xương nằm dưới giếng sâu này cũng chẳng có một cách nào... chẳng thể căn cứ vào đâu để xác định căn cước. Chẳng ai ngờ có thể là Guadelupe Gomez!

Rand chỉ lẩm bẩm nói một mình, Lupe không hỏi lại vì biết hãn đang suy nghĩ chuyện gì rồi. “Hãn càng suy nghĩ mình càng có lợi. Hãn không thể tổng cổ mình ra đường nữa. Không chừng còn lo bảo vệ cũng nên.” Thông minh như Lupe thì nghĩ sai thế nào được! Sau vài cái lắc đầu, chép miệng... Rand đột ngột biểu:

— Thôi, tạm thời cô có thể lấy một cái áo choàng khác mặc đỡ vậy. Chẳng có thứ gì khác...

— Như vậy là... đồng ý để tôi ở lại phải không, Rand?

— Đành phải thế. Cho đến khi có một giải pháp khác. Tuy nhiên cô phải lo ẩn mặt, càng kỹ càng hay. Chớ để ai nhìn thấy — kể cả tôi nữa.

— Cái đó yên chí đi! Tôi tuyệt không lộn xộn. Cam đoan... Sức mấy! Cái vụ “không lộn xộn” coi vậy mà đâu phải dễ? Cam đoan là nói dóc.

“Khốn nạn, cả hạt Avocado đâu có dưới một triệu mạng? Vậy mà nó nhè mình nhảy vô mới kẹt!” Rand đâu nói ra ý nghĩ chán chường đó? Vậy mà nó đoán ra. Nó biểu:

— Thôi mà... oán trách làm gì? Ráng đi! Vậy còn đỡ...

— Đỡ ở chỗ nào?

— Chớ không ư? Giả tỷ tôi là một gã đực rựa thì sao nào?

Ý nghĩ quái gở. Rand lúng túng ngó nó cười sằng sặc. Tiếng cười của nó còn ranh mãnh đuổi theo khi thú y sĩ Rand Hammond quây quả trở ra lo cho con chó đen của bà thân chủ Fisk.

NĂM

VÌ VỊ TRÍ ĐẶC BIỆT CỦA CỬA HÀNG THÂN CHỦ CỦA Thú y sĩ Rand chia hai thành phần rõ rệt. Bà con ở quê làm rẫy, chăn nuôi chỉ là số ít. Họ biết tự lo liệu, cùng bất đắc dĩ mới phải tới mà không theo giờ giấc nào hết. Bà con dân tỉnh chiếm số đông. Trừ trường hợp khẩn cấp thì họ đã có giờ rõ rệt, tiện cho Rand sắp đặt: sớm thì sớm hẳn lúc con cái đi học, trễ là trễ luôn sau khi tan sở về.

Mấy con thú đau mang tới chữa cũng phân biệt giờ giấc chứ? Sáng là giờ của đám mèo, chim, chó nhỏ do bà chủ xách tới. Chiều bà nhờ ông đưa tới mấy con khác thường một chút như thỏ, sóc... chuộc bạch, chuột tàu hay những con chó bự. Lâu lâu mới có con chồn, khỉ, vượn hay rùa. Khoảng 11 giờ sáng tới 3 giờ chiều không có khách. Rand chúm đầu vào thí nghiệm hay điều trị mấy “con bệnh” nằm lại.

Ngày hôm nay hẳn bận tít tít. Sau con chó xù gầy ốm của bà Fisk đến một loạt thân chủ chó: 3 con chích ngừa dại, một con chó cảnh tía lông một con boxer cắt tai, một con cocker thiến, một con chó xồm nhung nhúc những ve... Rồi 2 con mèo cùng một chứng sưng ruột. Con mèo Xiêm già còn chữa nổi, con mèo Manx nhỏ đành chịu. Phải giải thích với bà chủ là hết thuốc chữa, đem sang phòng bên cho một mũi Toxital là xong. Nhưng sau đó bà ta năn nỉ xin bằng được xác về “để cháu Sharon nhà tôi chôn nó kéo tội nghiệp.”. Lại mất công dặn chôn thiết kỹ, chôn rõ sâu.

Sau đó đến một ca rắc rối. Con Dachshund hiền lành, nhỏ xíu và thấp lè tè bị con hàng xóm đớp một miếng lưng ngực. Hai vết nanh dễ sợ mà không hiểu sao con chó lùn tịt gỡ nổi và đứng dựng lên cắn xé địch thủ to gấp 4 lần đến nỗi phải mang đi khâu vá gấp. Ba loài chó cũng vậy, đừng tưởng nhỏ bắt nạt được là hổ! Chẳng hạn như con nhỏ Lupe này đó? Rand

phải biểu chủ nó xách con bẹc giê về nhà chặn lấy, cứ chỗ nào rách thịt thì chùi cho sạch, rắc thuốc bột lên là liền da cấp kỳ, khỏi mất công khâu.

Rồi đến bà nhà giáo xách con khi tới: chủ vừa cúm khỏi là nó bị lây luôn. Bà Allison kè kè mang vô một hộp cạc tông lớn: tưởng gì hóa chú chuột rừng bị bà ta lái xe đụng hồi khuya! Phiền nhất là xương sống nó gãy còn muốn cứu để “cho cháu nó chơi”. Há chẳng biết loài chuột rừng răng độc không thua gì rắn ráo, lỡ bị nó đớp là khó chữa? Lại phải khuyến cáo một mũi Toxital... lại “Xin bác sĩ cho lại cái xác để cháu Timmy nhà tôi tự tay chôn!” Kỳ cục, bộ đám con nít khoái chơi trò đám ma giả đến thế sao?

Gần trưa thì ông cha sở mới Marankovich kè kè ôm con setter tổ bố vô. Nó đau nặng, nằm rũ ra như một đồng giẻ rách. Đặt lên bàn coi bệnh mà cất đầu không nổi. Thả xuống đất cũng không buồn đi, nằm gục đầu mắt nhìn rầu rĩ. Rand coi kỹ: sờ bụng, nắn xương, lấy nhiệt độ. Chẳng hiểu nó bị chứng gì? Theo lời ông linh mục trẻ thì nó săn thú cừ lăm mới theo chủ từ miền Nam lên đây và chủ bận sắp đặt công việc nhìn đến chó thì chán quá. Nhưng tiêu hóa, bài tiết như thường. Lạ quá, tra hết bao nhiêu sách tủ chẳng tìm ra nguyên nhân. Mất gần một giờ. Đành phải đề nghị cho nó “nằm điều trị” tính sau vậy.

Mãi 2 giờ trưa Rand và cô phụ tá mới xong việc. Bận quá. Hẩn biểu Pam về nghỉ và dẫn con Setter xuống chuồng chó nhốt, khóa cẩn thận. Nhân thể coi bệnh luôn mấy con khác. Khỏi bệnh cả, con Dalmatian khổng lồ bị sán ăn vô tim.

Xuống chuồng thú lớn: hai con bò, hai con ngựa bệnh đều thuyên giảm tốt. Rand đốt thuốc hút bước ra sân. Đưa mắt ngó quanh quanh, hẳn không thể không nhìn kỹ chỗ miệng giếng. Đó là điểm hẳn thắc mắc nhất. Tại sao chúng biết có cái giếng nằm đấy? Bọn con nít lỏi xóm tối ngày chạy chơi tùm lum mà có đứa nào biết đâu? Hay bọn chúng có tương quan với Carlene, chính nó chỉ dẫn? Vô lý! Chủ nhà trại đời trước thì chết rồi. Chủ sau là Thú y sĩ Obertreis giờ này chắc cũng chết rồi, lâu lắm chẳng nghe

tin. Ngay hồi đó ông ta cũng đã nghỉ làm, bỏ trống cả khu nhà nhờ hãng địa ốc làm trung gian bán lại. Rand đứng ra mua liên lạc thẳng với hãng nên chỉ nghe nói chờ cũng chưa gặp đồng nghiệp già Obertreis lần nào.

Xế trưa yên tĩnh quá, xe chạy trên đường cái cách hai cây số nghe rõ tiếng máy. Không ngờ nhà này có chuyện kinh khủng, Rand có cảm giác như vừa nằm mơ chớ không thực chút nào!

Nhưng không Rand chẳng thể nằm mơ. Vô nhà bữa ăn trưa đã chờ sẵn trên mặt bàn, bày đâu ra đấy. Lupe đang ung dung ngồi ghế đối diện đã lục lọi ra kim chỉ để vá vúi đờ cái rổp xanh, đôi chân đất thả tòn teng trên lưng con bẹc giê. Nhận xét đầu tiên là chỗ mắt hết sưng.

— Thế nào? Thương tích khỏi rồi, tôi chữa cho người cũng mát tay đấy chớ?

— Cũng được. Bằng không đâu có bữa ăn trưa ngon lành thế kia? Dám ăn trót như hồi sáng.

— Sao... ăn trót là thế nào?

— Đại khái là có ăn mà thành không... ngậm cây tăm đờ đỏi vậ mà... ông ba phải!

— Tôi mà ba phải? Còn lâu!

— Không ba phải thì ù lì... thế nào cũng xong vậy. Không biết cái gì, không dám làm gì vậy.

Không muốn cãi nhau, Rand tấn công bữa trưa. Có đĩa trứng chiên phó mách, đậu poa đánh sốt, đĩa xà lách trộn, mấy thứ trái cây. Đờ khổ, lâu nay cứ bánh mì tay cầm hết patê đến thịt nguội xúc xích hoài. Phải công nhận là ngon, ăn thật vừa miệng.

— Làm bếp thế này có thể gọi là nghề nghiệp.

— Nghề nghiệp 100 phần trăm chớ có thể gì? Bắt buộc, nếu không thì đói. Ở Trại muốn có ăn phải lặn vào bếp... xoay sở một chân nhà bếp, thét rồi nấu ăn quen. Cũng như bắt buộc phải khâu vá nên giờ này mới loay hoay “cứu” được chiếc rốp này chớ! Cũng mặc đơ đờ, thấy không?

— Tôi chỉ thấy... ít vải đi “Cứu” một lần nữa chắc chẳng còn gì!

— Đồng ý. Vậy mới đề nghị thử lên coi chỗ tủ quần áo của người ra đi, chắc thế nào chẳng còn sót một vài món?

— Ừa, ra cô tính “trường kỳ cư ngụ” thiệt sao? Vô cùng bất tiện...

Rand ngược mắt nhìn. Nó đưa chiếc rốp xanh đang cứu dở ra ngắm nghía mãi, cái miệng dài ra một cách thách thức:

— Vô cùng bất tiện còn hơn chết chắc! Biết sao? Chính tôi cũng chẳng muốn nấn ná làm gì. Ở đây tuy có chắc nhưng vẫn sợ hết hồn, không biết 10 phút nữa cuộc đời sẽ ra sao! Thôi thì liều tống vào vận số vậy. Cũng may mà còn tìm lại được cái bùa hộ mệnh... ước nguyện tương lai này. Có nó chưa đến nỗi chết... tin tôi đi!

Lupe đưa cánh tay lúc lắc khoe sợi dây xúc xích. Xâu chuỗi ranh con mà bùa hộ mệnh, ước vọng tương lai! Đúng là trò chơi con nít. Nhưng nó đã đưa ra khoe, đã tin lá bùa và sẵn sàng giải thích thì cũng đành tin vậy! Rand ngó sợi xâu chuỗi mạ vàng, nhìn kỹ mới thấy cả một loạt “ước vọng tương lai” mà Lupe chưa có nên tạm thời “hiện thực hóa” ở cổ tay bằng những hình thù xinh xinh. Kế cũng hay, một phương pháp “tự kỷ ám thị” bằng những giấc mơ chưa hoàn thành!

— Đừng tưởng trò chơi nghe? Cuộc đời của tôi tóm gọn vào ngần này ước nguyện, trước sau thế nào cũng phải có. Người ta tính toán, sắp đặt thứ tự đảng hoàng rồi chớ bộ? Có thấy cái két sắt tí hon này không? Tiền đấy. Cái đó cần nhất, ưu tiên một. Rồi đến một du thuyền xinh xinh, một chiếc yacht đủ tư cách đi biển cũng như mời bè bạn xuống chơi, thấy chưa? Và cái này là xế hộp thật dài và thật đờ lúych. Mình biết chơi mà?

Đúng là những giấc mơ giàu sang cơn nít mới lớn! Không thể bảo viễn vông... nó chỉ ngộ nghĩnh một cách tinh quái. Bùa bèn gì! Để coi nó còn phải có những giống gì nữa nào? Với Rand chúng chỉ là những hình thù nho nhỏ, bằng kim khí mạ vàng, đụng chạm vào nhau nghe leng keng vui tai đáo để!

Biết cái gì đây không? Một cái nhà chớ còn gì nữa! Phải có một cái nhà cho ngon... chớ chui rúc ở đâu? Nhưng có nhà cửa đàng hoàng mà cứ ở ru rú đâu được? Phải di chuyển, du lịch đó đây cho khoái. Đây có cái tháp cao là thế. Nhìn kỹ coi, tháp Eiffel Balê thứ thiệt mà bồ? Đến cái quả tim vàng này thì ai cũng biết nó nói cái gì rồi, khỏi bàn thêm. Cũng như đôi giày con nít xinh xinh này... Thế nào cũng phải có chớ bộ? Ước mơ bấy nhiêu đó có nhiều lắm? Chỉ trọn vẹn có 7 niềm đúng ngay boong 7 ngày trong tuần. Đúng chưa nào? Biết chơi là phải vậy... chớ đeo những cái “vòng tuần lễ” làm gì cho thêm nhà quê, phải không ông ba phải?

Ông ba phải Rand Hammond này giờ gật gù theo dõi đủ 7 ngày trong tuần và đang ngậy người về 7 niềm ước vọng “thế nào cũng phải có”. Phải rồi, đâu có nhiều lắm... nhưng thế gian này may ra có vài ba đảng hội đủ ngần ấy ước mơ tí xíu. Được 7 người không biết... nhưng chắc chắn không có một thằng thú y sĩ nào rồi! Đại khái ước mơ thì nhiều lắm rồi cuộc cũng chỉ đến... sợi dây chuỗi tòn teng cổ tay, lúc lắc nghe cho vui tai. Như 7 niềm ước vọng đang reo leng keng đây kia. Ô hay hình như còn một niềm nữa chớ không lẽ hăn hoa mắt? Đúng rồi, cái miệng nó chúm chím, đôi mắt tinh quái...

— Ừa, hết rồi hả? Tưởng còn chớ... Kìa còn một niềm ước vọng cuối cùng nằm chót hết đây thôi?

— Đúng. Nhưng không phải “ước vọng cuối cùng”. Vậy mới hay... Đoán coi?

— Nó bầu bầu thế kia... không lẽ một quả trứng? Nến tròn tí nữa là chiếc nhẫn cưới đứt đuôi, Có tim vàng rồi mà?

Mắt nó nhìn Rand nháy nhó... cái điệu có một bí mật sắp giải thích:

— Thôi chịu đi. Không đoán nổi đâu! Đó giản dị chỉ là con zê-rô, nghĩa là một số không tổ bố, Phải đặt nó sau cùng, ở chót hết của 7 niềm ước vọng. Đề luôn luôn ghi nhớ rằng... ước mơ như thế đó... nhưng giờ đây thực tế tất cả vẫn chỉ là một con zê-rô to tướng? Đã có quái gì đâu, phải không?

— Đúng!

Rand cứ nghĩ bảy niềm ước của con nít bị một con zê-rô thực tế xóa bỏ là cười ha hả. Đúng quá đi mất! Hẳn khoan khoái đứng dậy dọn dẹp bữa ăn trưa và thấy không nên hà tiện một lời an ủi.

— Dù sao cũng nên mơ ước một chút, chớ đời là một con zê-rô thì phũ phàng quá lắm, thấy không Lupe? Và lại còn trẻ, còn tính toán được. Chẳng hạn như đang lâm nguy gặp yếu tố bất ngờ mới còn ngồi đây...

— Nói cho vui thôi chớ đời tôi thì zê-rô chắc! Quá khứ tối mò mà, tương lai còn tệ hơn, nhất là hoàn cảnh này...

— Nhưng sao không nghĩ hiện tại? Hiện tại đâu đến nỗi nào? Đây né sắc vóc đâu có thua ai? Khỏe mạnh về thể chất, thông minh trên trung bình, làm ăn đủ nuôi thân, tề gia nội trợ nghĩa là nấu ăn, khâu vá, quản trị gia đình đâu có thua ai? Biết đâu chừng không vớ được một kho vàng!

Nét mặt Lupe đanh lại, mấy vết nhăn hiện rõ ở vầng trán. Nó chắc lưỡi:

— Kho vàng thì không ham. Trong hoàn cảnh này, ở đây càng không! Chỉ mong cái vòng chót, con zê-rô của thực tế cuộc đời... không phải là cái miệng giếng đàng kia cũng đã là một ân huệ lớn!

Ý nghĩ “miệng giếng” chợt xóa tan những giây phút tạm thoải mái mà Rand vừa có. Bắt buộc phải chấp nhận thực tế nghĩa là sự có mặt của Lupe ở trong nhà này có thể là một tai họa. Dĩ nhiên là “traai không vợ, gái chưa chồng” ở chung đã là một phiền phức. Trường hợp Rand tai họa lại có thể nổ bất cứ lúc nào, dù mình không gây ra. Cũng như Lupe chẳng thể ở lại đây vĩnh viễn, dù trốn lánh hay không. Tự nhiên mặt hần chịu nặng những suy nghĩ.

— Chắc lại đang rầu rĩ về vụ tôi ở lại, phải không Rand?

— Đúng thế. Phải có ngay giải pháp. Thực sự cô không quen biết một ai ở đây sao?

— Có một người tin được... nhưng kể cũng như không! Người duy nhứt đứng ra bảo lãnh cho tôi, lấy ở Trại ra. Bà Lomax, một viên chức cảnh sát. Vẫn biết bà ấy tốt với tôi thực, chính bà ấy đã giới thiệu đến làm với bác sĩ Salisbury mà? Vậy mới càng phiền phức. Sĩ quan cảnh sát dĩ nhiên phải công vụ trước đã. Có vụ mất thuốc mà thò đầu ra Cảnh sát là kẹt rồi. Chẳng ai thèm hiểu giùm chẳng ai công nhận những lời mình giải thích. Giản dị nhất là cứ tống lại Trại cho chắc ăn, không sợ phiền phức hệ lụy bản thân. Chẳng ông bà cảnh sát nào muốn có chuyện dây dưa với một đứa đã có sẵn thành tích như tôi...

— Thì cũng như tôi vậy. Kẹt ở chỗ đó...

— Nếu thấy kẹt thì... tôi đành thử tiếp xúc với bà Lomax vậy. Dĩ nhiên chỉ vì tôi không muốn gây phiền phức cho anh, Rand!

— Cứ điện thoại lại trình bày tự sự thử coi? Tôi đâu đã bảo cô tới nạp mạng cho mục Lomax nào đó? Sẵn điện thoại kia...

Lupe đứng dậy liền, không ngại. Nó đi tới chỗ để điện thoại, dáng người đơng đưa có một vẻ gì ngậy thơ, tự nhiên lạ. Rand để ý nó nhắc máy

lên, quay số liền. Bên kia có tiếng trả lời và lát sau nó cúp máy, thần thờ quay lại:

— Xui xẻo... Ồm. Hai ngày rồi không đến sở! Không lẽ lại để địa chỉ đây để chừng nào bà ấy tới sở làm biết chỗ kiếm? Kẹt quá. Đành lại phải chờ coi vậy. Giờ cũng gần chiều rồi, lại cơm chiều thì vừa. Tính ăn món gì Rand?

Đến chịu. Không hiểu nó có quay số, tìm cách liên lạc với bà Lomax thiệt không? Có cách nào kiểm chứng đâu? Nhưng từ chỗ giải quyết thế kẹt không xong, Lupe quay sang tính bữa cơm chiều thật nhẹ nhàng, giản dị. Coi như chẳng có gì quan trọng vậy! Rand thủng thỉnh đáp: “Món gì với tôi cũng được hết!”

Hắn ngồi tư lự để thấy rõ ràng hai con người trong đứa con gái kỳ dị tên Lupe này. Nó có thể là một đứa con gái ngây thơ, nhún nháy. Vô tư lự như thế đó... mặc đờ cái áo choàng rách, chân đi đất cũng xong. Có thể gọi một đứa con gái đẹp, thông minh, láu lỉnh và tràn trề sức sống. Mộc mạc, bất chấp đời như hai bắp chân tròn tuôn tuôn, như bàn chân đi đất đang tinh nghịch dụi chơi trên lưng con bẹc giê.

Cùng lúc đó Lupe cũng vô cùng già dặn. Một người đàn bà già dặn 19 tuổi, đời đã dạy dỗ nhiều bắt phải học nhiều thứ, biết nhiều thứ để lâm nguy dám giải vây đúng cách. Thừa đủ kinh nghiệm sống để đối phó với đời... chỉ vì bị dồn vào thế phải đối phó. Ở trường học Rand bây giờ nó càng nhiều kinh nghiệm bao nhiêu hắn cũng dám kẹt sâu bấy nhiêu. Có thể do Carlene gây ra chỉ để phá cho bở ghét, có thể do chính hắn bị dẫn dắt vô. Dù sợ đàn bà đến mấy!

Rand lắc đầu, xua đi những hình ảnh hắc ám. Hắn chép miệng vươn vai.

— Thôi thì cứ chờ coi! Bây giờ đến lúc tôi phải lo làm ăn, chiều rồi? Theo tôi... tốt hơn là cô lên lầu, lánh mặt càng kỹ càng tốt.

— Không lẽ bảo thằng nó: “Cô nên tránh tôi trước?” Điều đó có lẽ nó biết rồi. Nhưng tạm thời Lupe vẫn mau mắn tuân lệnh ông chủ nhà. Nó nhún nhảy đi lên lầu gấp, Một mình Rand ở nhà dưới, bắt một ly cà phê và nhăn nhó cảm thấy nguy hiểm gần kề. “Điều này nguy rồi. Cà phê nó pha cũng ngon hơn mình quá nhiều!” Càng thấy ghét con bęc giê ngu ngốc. Coi, nó nằm lì kia kìa... lưng đầy những mảnh vải xanh xanh mà Lupe vừa cắt ở cái rộp ra. Hắn lại phải mất công thu dọn từng chút một. Lượm lật bằng hết “chứng tích” liệng vô sọt rác góc nhà. Phải chi người liệng đi cũng dễ dàng” thế này thì đỡ khổ! “Nhà mình phải lo né nó mới phiền.

oOo

Rand quyết định chúi đầu vào công việc, tránh suy nghĩ vẩn vơ. Cũng dễ... vì việc quá nhiều. Coi cầm nang mãi để định bệnh cho con setter chưa ra, Pam mắc công chuyện không sang làm buổi chiều. Lại có chuông. Hắn mau mắn ra đón khách.

Khách không phải thân chủ... mà là một gã đàn ông mặc đồng phục, công nhân đi giao đồ, thuê tiền. Chiếc xe chở hàng nhẹ đề *Hãng Cung Cấp Khăn - Đồ Dùng Vệ Sinh*. Cũng bao thầu giặt, tẩy hấp cho mấy phòng khám bệnh trong vùng. Gã ôm vô một bao ny lông đồ sạch.

— Chào bác sĩ. Để cái này đây.

— Đặt đại lên bàn đi. Ủa, anh mới đi đường này? Chưa gặp lần nào hết.

— Đúng, chỉ một lần này, đi thay thẳng ồm. Hồi này đau nhiều... Phòng mạch thú y ông đặt chỗ này đẹp quá chừng... Tha hồ yên tĩnh...

“Thằng cha này sao nhiều chuyện thế? Dân giao đồ phải lẹ lẹ còn đi chỗ khác chớ? Hay Pam chưa trả tiền?” Rand nhăn mặt hỏi thì gã biểu không. Bảng tên trước ngực đề chữ WILL. Gã gạ chuyện vợ vẫn gì đâu, tươi cười mời thuốc, uống nước chán rồi trở lại... chuyện thời tiết. Lại khen địa điểm tốt để đưa mắt nhòm ngó cùng khắp. Chừng Rand nói thẳng:

“Đồ dơ để cạnh sọt rác sau cửa, làm ơn ra lấy mang đi giùm”, gã mới “dạ dạ...” đi trở ra, chào từ biệt đàng hoàng.

Lát sau Rand mới nghe tiếng xe rồ máy. Hẳn thời giờ đâu tiếp chuyện những thằng cha tài xế giao hàng ấm ở như thằng Will này? Bực bội coi sách không vô. Hết tai nạn Lupe... đến thằng đi giao đồ cũng mồm mép tía lia. Mất thì giờ. Với lấy điện thoại. Rand tính kêu tới hãng yêu cầu lưu ý bọn đi giao đồ lắm lời. Kế cũng hơi quá... nhưng định gác máy thì đầu dây đằng kia có người trả lời. Kẹt quá đành phải hỏi hãng có người đi giao đồ tên WILL không thì họ bảo không. Đánh vần W... I... L... L... họ vẫn không. Chỉ có WALT!

Sinh nghi Rand cúp máy bước ra ngoài. “Lẽ nào mấy cái tình cờ một lượt?” Đời nào có! Đúng vậy, mở sọt đồ dơ ở kẹt cửa thấy vẫn còn nguyên. Nghĩa là nó không mang đi nằm ở thùng rác bên cạnh. Những mảnh vải xanh xanh Lupe bây bữa mà Rand vừa thấy vô để “tiêu hủy chứng tích” đã biến mất.

Có ba phải đến mấy Rand cũng phải hiểu “đối phương” đã gài người vô thám thính và dĩ nhiên như vậy chúng dư biết cho đến giờ phút này “con mồi” Guadelupe Gomez vẫn còn nằm đây.

SÁU

BUỔI CHIỀU ĐÔNG KHÁCH KHÔNG THUA BUỔI sáng. May có Pam đi Avocado về ghé ngang vô tiếp tay mà xong người khách hàng chót cũng xâm xâm tối. Pam tắt tả ra về, đi bươn bả để nguyên chiếc áo choàng trắng. Còn mau mau về lo cơm nước cho bố và đàn em chờ. Từ ngày mẹ mất cả gia đình Kwei trông vào mình nó.

Rand cũng lo rửa ráy trở vô nhà, dù bốn phận hăn không rõ rệt bằng. Không hiểu có phải bốn phận không nữa! Lupe có họ hàng bà con gì mà bắt buộc phải giúp đỡ, bảo vệ? Bọn bè không phải. Còn dễ ghét là khác, chỉ trừ những lúc nó trút bỏ lớp vỏ rắn rỏi, thành thạo để chỉ là đứa con gái nhỏ lâm nạn. Đối với Rand nó đã có ân huệ, tình nghĩa gì? Nhưng than ôi trên đời này mà chỉ có nợ có vay mới trả thì khó sống quá! Hãy ví vụ nó là một con mèo hoang bị một bầy chó dữ rượt đuổi... kẹt chạy vô thì sao? Dĩ nhiên thấy là phải đuổi. Một con vật còn vậy huống hồ con người?

Lupe bị săn đuổi ráo riết là cái chắc! Đó là một sự thực. Nhưng tại sao? Nó còn lánh mặt pháp luật, nếu không phải trốn tránh. Lý do nó nêu ra dù có đúng Rand cũng không có tư cách gì cung cấp phương tiện.

Vì thế giữa lúc đang thanh toán món thịt bò lò rất thơm ngon hăn cũng đặt lại vấn đề “nhờ Cảnh Sát bảo vệ”. Lập tức Lupe quắc mắt:

— Anh có chuyện tiếp xúc, dính dáng với cớm nhiều chưa?

— Rất ít!

— Vì vậy động một chút, hở ra cái gì cũng “Sao không nhờ Cảnh sát” là phải! Đừng quên nhiều lắm họ chỉ là “bạn dân”. Đâu phải siêu nhân kiêm vú em mà mỗi cái mỗi nhờ? Còn Công lý hả? Anh có quyền tin ở Công

lý... cũng như mấy người có tiền có bồ bịch quen biết. Tiền trước, bồ bịch sau. Cả hai thứ tôi cùng zê-rô nên tin không nổi, anh biết không? Tốt hơn tôi cứ ở nán lại đây, lánh mặt tối đa.

— Sợ không được nữa. Chúng biết rồi!

Rand thủng thỉnh kể lại vụ gã tài xe giao hàng giả mạo, kể khéo cho nó khỏi hỏng. Nào ngờ Lupe dừng dừng: “Thế hả?”. Ngạc nhiên thì nó giải thích đằng nào cũng phải có. Tụi nó muốn biết thì thà chìa ra cho coi vì đã quyết thủ tiêu người thì phải đeo đến cùng.

— Tôi chẳng nói với anh tụi nó quyết vờ tôi bằng được sao?

— Nhưng chẳng thế vì tình cờ... khơi khơi. Phải có nguyên nhân. Tại sao? Theo tôi phải cùng đi một đường mới có thể có thanh toán, thủ tiêu. Cô phải ở trong, phải biết chứ?

— Không biết, hoàn toàn không mới khổ thân tôi? Nói thực với anh... ngoài anh là Rand Hammond bây giờ ra, tôi chỉ biết có bà chủ phố, bà Lomax và 3 người cùng sở làm. Tôi là thứ còn phải có người bảo lãnh, đâu dám và đâu được phép giao thiệp, lui tới nhiều chỗ? Châm ngôn của Trại “gần mực thì đen” anh còn lạ gì, Rand?

— Nghe đây Lupe. Dĩ nhiên mất số thuốc — nhất là có ma túy dính vô — là Cảnh sát phải tình nghi có “tay trong”. Cô lại biệt tăm thì họ có quyền nghi nữa, dù không nhất thiết đúng. Nhưng từ đó đi đến thanh toán, thủ tiêu còn xa, xa quá. Dù ma túy hay không ma túy vấn đề vẫn phải hiểu như vậy. Chỉ một mình cô biết, thấy không?

Rand ngược nhìn qua. Lần đầu tiên mới thấy Lupe mỉm cười, nụ cười e lệ, ngỡ ngàng của đứa con gái “Không hiểu sao họ coi mình quan trọng đến thế”. Nó thú nhận:

— Tôi nói điều này nghe? Cho đến chiều tối hôm qua, tôi chỉ là một con nhỏ làm công... không để ý đến ai và chẳng có gì để người khác chú ý

tới. Một con Lupe Gomez vô danh. Đùng một cái có chuyện ghê gớm: bắt cóc, thủ tiêu, săn đuổi... Rồi trộm cắp, lên Tivi cả nước biết! Nổi danh ngang xương, vậy là anh chưa chấp một nhân vật tên tuổi trong nhà này rồi, Rand!

— Nếu thực vậy thì tôi đề nghị một điều. Chịu không? Giả thử bây giờ tôi có một số tiền chưa tiêu đến. Tôi cho cô mượn để có phương tiện rời xa nơi này. Đi xuống Mễ-Tây-Cơ ít lâu, chờ tình hình lắng dịu.

— Ủa, sao lại Mễ Tây Cơ? Xuống Mễ Tây Cơ làm gì? Chẳng ai quen biết, chưa hề xuống một lần... ngay ngôn ngữ cũng mù tịt!

Chuyện không ngờ. Cái tên Guadelupe Gomez nghe rất Mễ Tây Cơ! Rất thông minh, thấy Rand ấp úng là nó cười phá lên:

— Tôi Mễ Tây Cơ có cái tên thôi! Phần còn lại thì Mỹ cũng như anh vậy chứ? Rất có thể có máu Mễ Tây Cơ không chừng... nhưng cha mẹ còn đâu mà hỏi? Dám con cháu Lacuesta thiệt ấy chứ? Đùa đấy thôi, còn lâu! Tốt hơn hết thì mình hãy chỉ là mình, hãy giữ thân phận Lupe Gomez.

— Như vậy Lupe không có một chỗ nào để nương náu thật?

— Đúng ngoài nơi này! Nghĩa là ngoài anh. Phải chi được ở lại đây... có công việc gì giúp đỡ anh thì đẹp quá?

— Cảm ơn. Tôi có rồi, một là đủ!

Lupe nở nụ cười ranh mãnh. Không hiểu nó nói thực hay đùa:

— Nếu một đủ thì tại sao không cho Mông Cổ nghỉ sở? Con mọi ấy làm gì tôi cũng dư sức làm chứ bộ? Nếu cần làm đẹp dĩ nhiên tôi ngon hơn. Ngực nó thấp tè, đồng ý không?

— Tôi không cần để ý. Đây là một phòng mạch và tôi là thú y sĩ... chứ đâu phải văn phòng tuyển lựa thi Hoa hậu? Bỏ ý nghĩ đó đi!

— Xin lỗi! Thú y sĩ cũng vẫn là người, có con bé ngon lành cũng mắt mắt lăm lăm chớ bạn? Kinh nghiệm cho tôi biết đàn ông chẳng ai chê gái đẹp, nếu đầy đủ sức khỏe, mà anh thì... không thể yếu đuối được. Điều đó ngó qua biết liền!

Xem ra Lupe đề cập tới những chuyện nhảm dễ dàng quá. Nếu nó đã cố tình nham nhở tại sao hẳn không nham nhở gấp bội để thử coi nó có dám không? Rand làm bộ ngó chòng chọc, bỏ nhỏ một câu.

— Nếu cô ngó qua biết liền... thì đỡ quá. Dễ giải quyết!

— Coi giải quyết gì?

— Dễ hiểu quá... giải quyết mối tương quan liên hệ rõ ràng và có thể giữa trai không vợ và gái chưa chồng cùng ở một nhà, đêm hôm vắng vẻ không có một người thứ ba. Nói vậy đủ chưa?

Quả nhiên bản năng con gái của nó vùng dậy thủ thế Lupe tròn mắt ngó lại:

— Hiểu chớ... nhưng anh dám làm thế? Anh đâu phải...

— Đúng, tôi nhất định đủ sức khỏe. Tôi là chủ nhà này. Cô cần phải nương náu, điều tôi không bó buộc phải nhận. Tôi có quyền yêu sách một trao đổi, phải không? Cứ kể như một món thuế phải đóng, một khoản mướn giường, mướn nhà phải nạp. Chẳng bên nào mất không, vậy mới hợp lý chớ?

— Hợp lý chớ nhưng tôi không tin. Anh không phải hạng người đó. Kinh nghiệm tiếp xúc với những thằng chuyên nghiệp tán tỉnh, dụ dỗ gái sẵn sàng ép buộc gò gẫm, ngay phút đầu gặp gỡ cho tôi đánh hơi ngay ra bản chất anh. Đừng qua mặt chớ? Anh không phải thứ đàn ông ngủ bừa, thấy đàn bà là nghĩ ngay đến cái giường. Anh có thể nỡ chơi... nhưng tôi thách anh làm thiệt! Tôi còn lạ gì... týp quân tử tàu mà anh là một mà ngày giờ này quá hiếm?

— Lý thuyết cừ nhỉ? Nghe như “thâm quyền”... nhưng coi chừng hố đấy!

— Không thể có vấn đề hố! Nhớ là tôi “bụi đời”... lớn lên bị đẩy vào thế bó buộc phải giữ mình nên phải giữ mình nên phải biết và biết rành rẽ đến viết sách được. Với những người như anh có ngủ chung phòng cũng chẳng sao, nếu chịu đựng được tiếng ngáy ồ ồ trâu rống. Mà tiếng ngáy thì tôi đầu hàng! Do đó ở hoàn cảnh đặc biệt như thế này yêu cầu chớ đi quá xa tình trạng ở chung. Đừng nghĩ đến giao du, nhất là chỉ bằng miệng!

Lupe cứ một mình tự ấn định mối tương quan, liên lạc một cách già dặn, đúng mức quá làm Rand muốn gài một câu không nổi. Ấp úng làm như kiêng sợ nó luôn! Ủa, sao nó cũng bắt thóp được để cười phá lên:

— Anh nói sợ cái giống đàn bà đúng quá! Túp tôi nên sợ hơn cả. Còn bày đặt dọa!

Hết nước nói, không lẽ quát ầm lên: “Đàn bà có gì bắt tao sợ? Tại sao, phải sợ nhất mày”? Rand giận đỏ mặt. Cũng may có tiếng chuông điện thoại. Phải chi có tin về vụ Lupe thì hay biết mấy? Ước gì có một giải pháp... Nhưng ở đầu dây đằng lúa là tiếng lão Kwei!

Lạ, tiếng hàng xóm láng giềng mấy năm... có tình chủ đất người mướn nữa nhưng giữa hai người không đi xa hơn “chỗ quen biết”, gần như Rand không giao thiệp với ai tên Kwei, dù ở sát vách và có chuyện gì biết hết. Một phần cũng không. Chỉ một mình Pam chạy qua chạy lại... Vì vậy nghe Kwei xưng danh Rand lạ quá!

— Tôi đây, bác sĩ. Xin bác sĩ vui lòng dời gót sang tề xá, chúng tôi nóng lòng trông đợi. Dĩ nhiên phải có chuyện cấp thiết chớ? Chúng tôi biết bác sĩ nên qua ngay... vì chuyện quan trọng, nói ở điện thoại không được đâu!

Rand buộc lòng phải! “Nếu vậy tôi sẽ qua liền. Cỡ vài phút thôi” Hấn gác máy, Còn lạ gì tính nết sống riêng tư quanh năm lo làm ăn... giải trí

giao thiệp gần như không. Có thể gọi là lạnh nhạt. Nếu tình cờ gặp, chào hỏi còn xã giao thì nhất định phải có chuyện gì “nguy hiểm” ông bạn Kwei mới nói đi nói lại, gần như ép buộc Rand phải dời gót sang tề xá! Xưa nay có nghe nói hăn mời ai, đòi hỏi ai một chuyện gì?

Dù cấp thiết đến mấy cũng phải dặn dò Lupe mấy câu đã. Chẳng sợ thừa. Nghe hăn dặn “Tôi sang bèn nhà Kwei có chút chuyện gấp” Nó bĩu môi: “gấp gấp gì? Nàng mông cồ lai nhớ nhưng mời hiệp sĩ sang nâng chén rượu thân thiện chớ gì? Anh không biết hay vờ không biết chớ tôi còn lạ gì thứ mê trai! Còn khuya nó mới gây gỗ với tôi chỉ vì chiếc áo, thổi son!”

Lạ thật, vừa nghe đến tên Kwei Lupe đã ấm ức, cay cú ngay được. Hình như nó cũng gan tấc chỉ chờ dịp móc mồi nên Rand phải giần mặt trước:

— Lại tưởng bậy! Lão Kwei vừa phân mời tôi sang có chuyện gấp mà?

— Cha nó kêu anh sang chơi “bộ nó trốn đi chỗ khác? Hay nó cũng ngồi kể bên?

— Mà nó ngồi kể bên có sao không? có liên quan gì đến cô không?

Biết trật đường rầy, Lupe không cãi cớ mà chỉ ấp úng! “Ờ... ờ... liên quan gì tới tôi? Tôi... nói vậy thôi”.

Hăn dặn thêm:

— Cứ yên chí ở nhà, cửa khóa chặt. Trong nhà có con Morrigan... còn con Otto thả ngoài hàng ba thì khỏi sợ. Tha hồ vững!

— Sao không cho tôi đi càng vững hơn? Có một mình tôi vẫn ngán.

— Đi không được. Ở nhà coi vậy chắc hơn nhiều.

— Vậy đi một mình đi. Tôi ở nhà khâu cho xong chuyện...

Có thể mà nó cũng làm mặt giận. Dĩ nhiên chỉ hơi hơi thôi, biểu “Ở nhà nghe” không buồn đáp vậy thôi!

Rand ra lối cửa hông để lấy xe cho tiện, nhà chưa có gara nên chiếc Station Wagon vẫn để nằm ngoài. Thấy chủ lên xe, con Doberman hí hửng tính nhảy lên ngồi kế như thường lệ. Bị nạt bắt ở nhà làm quân canh tối nay, nó rít lên phản đối nhưng bị nạt tiếng nữa là rút vô trong nhà tức thì. Không hiểu sao bữa nay Rand chơi kỹ, nhà Kwei ở đầu này hẳn cho xe chạy ngã kia. Vừa lái vừa để ý nghe ngóng, tới ngã tư mới cho xe quay lại. Hai bên đường không có gì khả nghi, trước cửa nhà hẳn cũng vậy. Cửa đóng đèn trên lầu bật sáng che rèm cẩn thận. Xe chạy chậm, Otto nghe tiếng máy quen chạy ra sửa đến rồi rít. Tạm thời chưa có gì đáng ngại. “Tụi nó” kể như mới biết phải sắp đặt chớ? Không chừng bỏ cuộc luôn cũng nên.

Nhà Kwei đây rồi, Rand cho xe rẽ vô. Kề cũng trái ngược. Hẳn thú y sĩ thì cửa hàng như nhà trại... còn trại chủ thứ thiệt Kwei thì nhà cửa kín như Ngũ Giác Đài! Căn nhà cũ y nguyên, cứ có dịp là hẳn vác mấy căn tiền chế chính phủ bán sơn về, ghép vô căn đầu này, đầu kia. Đỡ tiền lắm, vừa biểu diễn nghề nề, nghề mộc mà đám con ngày một lớn còn đủ chỗ ở sau này chớ? Bầy con gần một chục đứa mà nhà cửa ghép vô, nối nhau chẳng chịt... không quen dám đi lạc luôn!

Tối nay không hiểu sao cửa sổ căn nào cũng để sáng đèn nhưng cửa lớn đóng im ỉm và ngọn đèn trước nhà bật sáng trưng trưng càng ra vẻ pháo đài phòng thủ kiên cố. Lúc Rand bấm chuông cánh cửa hông mới mở hé một chút cho khách vô lọt là đóng sập lại ngay, chặn then sắt đàng hoàng. Hẳn đang lơ đãng thì bị đích thân ông chủ nắm tay kéo tuột vô như chuột tha mời. Rand tươi cười hỏi: “Ừa có chuyện gì thì Kwei đưa tay ra hiệu êm, kéo hẳn vô trong mới thì thào hỏi:

— Sao, lúc bác sĩ vô đây có để ý thấy tụi nó không? Tụi nó còn ở đó không?

— Ừa, tụi nó là ai? Có chuyện gì mới được chớ?

Kwei thấp giọng: “là tụi nó chớ ai?” Người hăn đã gầy gò, quanh năm lam lũ nên coi khắc khổ quá, nhất là mặc bộ đồ xanh nhà máy. Cả người hăn chỉ có nước da, cặp mắt là Tàu. Ngôn ngữ, cử chỉ Mỹ hóa từ lâu.

— Ừa, không thấy hai đứa tụi nó hả? Chiếc xe lớn, đen xì...

— Tụi nó còn đến đây nữa sao? Chúng có làm gì không?

— Không đến đây... Nhưng cháu Pam nhà tôi...

— Ừa, Pam làm sao? Bọn tụi nó...

— “Tôi đây... Không sao cả!” Nghe tiếng nó Rand để ý nhìn mới thấy Pam đang ngồi ghế xích đu ở góc nhà, vẫn khoác chiếc áo choàng trắng nhưng chân đi đất. Tự nhiên Rand bật câu hỏi:

— Không sao là thế nào? Chuyện gì đấy? và giày dép đâu?

— Giày để đây chớ đâu!

Thì ra đầu óc Rand đã in sâu, bàn chân đất, giày dép vắng mắt của Lupe! Có lẽ nào? Định hỏi tới nữa thì lão Kwei xích tới:

— Con cháu Pam cứ biểu không sao... nhưng theo tôi bắt buộc phải đề phòng mà chắc chắn bác sĩ cũng đồng ý... Coi, sao biểu đi ngủ hết mà tui bây giờ cứ lấp ló, dòm nom gì đấy? Cút ngay không chết đòn!

Tiếng con nít cười khúc khích, ríu rít. Mấy cái đầu thụt vô, ló ra... la mắng không nổi. Đối với gia đình Kwei hiển nhiên tối nay có đại sự nên mấy đứa nhỏ mới núp lén, nghe hóng coi có chuyện gì. Lão lại phải nạt lớn, đi một vòng củ soát mới bảo Pam:

— Bây giờ mi kể lại cho bác sĩ nghe đi? Hay để tao...

— Thôi, để con kể cho. Này, chuyện như sau Rand... Kể cũng đáng ngại chứ? Nhớ hồi này tôi ở phòng mạch về không? Vội quá không kịp cởi áo. Mọi lần đi tắt bằng ngang vườn chanh nhưng bữa nay hơi tối và đi giày cao gót nên phải đi ngã đường cái. Thấy chiếc xe đậu sát lề lồi đầu có để ý? Xe còn nổ máy chắc họ kiếm nhà ai. Họ tà tà theo tôi cũng chẳng sợ... cho là họ tính thăm hỏi điều gì...

— Đáng lẽ mi phải để ý ngay. Tao dặn nhiều lần... thân con gái đi đêm là phải ngó trước trông sau.

— Con đâu ngờ cha? Có hai đứa trên xe nhảy xuống, áp hai bên nắm cứng lấy tôi. Chắc chúng tính thả lên xe quá? Chúng làm lẹ quá, chưa kịp kêu đã bị bịt cứng họng. Tôi dấy dựa, chân đạp lung tung nhất định không cho tụi nó kéo đi. Thế rồi một thằng ghé sát mặt tôi và bảo thằng kia: “Lầm rồi! Không phải con đó” Thằng đang bịt miệng tôi vội bỏ ra. Hai đứa chạy thoát lên xe, giông thẳng.

— Còn gì nữa?

— Chúng bỏ đi và tôi cũng thùng thẳng đi về!

Như vậy là có chuyện quá rõ rồi! Đầu óc Rand làm việc nhanh như máy. Câu đầu tiên là phải hỏi lại Pam cho chắc:

— Pam nhớ chắc đi. Tụi nó bảo nhau: “Lầm rồi... Không phải con đó”?

— Tôi hoảng quá... nhưng kịp nghe vậy đó!

— Hai đứa hình dáng sao nhớ không?

— Một thằng bận nguyên bộ đồ nâu, một thằng quần áo kẻ ô vuông... không, áo kẻ ô vuông thôi? Cái đó không chắc đâu! Tôi hết hồn làm sao nhờ được quần áo? Chỉ biết 2 thằng to con, bặm trợn, lẹ làng lắm! Có vậy thôi, ngay bảng số xe còn không kịp thấy mà?

Rand đang suy nghĩ thì lão Kwei hỏi thẳng:

— Bác sĩ biết chúng?

— Cũng không chắc.

— Tôi định phân cho cảnh sát... nhưng con Pam nhà tôi biểu để báo cho bác sĩ hay để rồi ông tính.

— Tôi thấy vậy hơn vì... tôi cảm tưởng vụ này dây dưa tới con nhỏ bên đó, phải không Rand?

— Cái đó không thể nhầm lẫn. Nhá nhem tối rình mò làm vội thì làm người như không: Hai đứa cùng tác người, cùng tóc đen, cùng áo choàng trắng. Cũng may mà nhìn gần... cặp mắt xéch một mí phân biệt hẳn. May nữa là tụi nó nắm cứng lấy... chớ từ phía sau thúc bừa xe lên cán ngang người thì giờ này Pam đã chết oan! Tuy nhiên điều này không thể nói vì lão Kwei đã hỏi tới :

— Con nhỏ là... con nhỏ nào? Là người hay là con vật?

Dĩ nhiên Rand phải giải thích sự việc... nhưng phần nào thôi. Đại khái ở nhà hiện có một người quen xin nương nấu vài bữa. Một đứa con gái gặp tình trạng khó giải quyết nên nhờ lo giùm, xin ở trong nhà ít ngày...

— Chuyện như vậy... khó giải quyết mà thôi ư? Riêng tôi người thấy nguy hiểm, nguy hiểm nhiều là khác. Nhưng tại sao lại có con nhỏ nhà tôi vô?

— Theo tôi có thể vì hai người bề ngoài hơi giống nhau. Nhưng yên chí đi ông Kwei... hoàn toàn không liên hệ gì với Pam hết. Không đời nào, ông có thể tin tôi... Một người như lão Kwei đời nào dễ tin vậy? Phận sự làm cha đâu thể vì một câu nói mà... yên chí đi? Lão có ý kiến:

— Bác sĩ tính sao? Tôi cho mấy thằng âm mưu bắt cóc phải cho chúng rũ tù. Một chuyện phải làm, không thể bỏ qua được. Riêng phần con Pam nhà tôi từ nay tạm thời ở nhà, không đi đâu hết.

— Đâu được cha? vả lại cần gì phải thế! Con đâu phải con nít... con dư sức tự vệ chứ bộ?

Để ngẫm phản đối đang ngồi Pam đứng bật dậy. Nó thùng thình đi tới chỗ lò sưởi bên trên treo một cặp búa coi bộ quý giá, kính cẩn lắm. Đó là một đôi búa — võ khí tùy thân. Thứ búa dẻo đầu bạc, hai lưỡi thép bén ngọt... chuôi ngắn bằng ngà voi chạm trổ cầu kỳ công phu. Nghe nói đây là đôi búa thờ vì từng là vật bất ly thân của ông nội Pam ngày trước từng theo người tung hoành trong những trận xung đột đẫm máu giữa các bang hội rung chuyển Cựu Kim Sơn năm 1930 mới dứt.

Đứng phía dưới, Pam đưa tay mân mê cán búa coi bộ sùng kính lắm:

— Con dư sức tự bảo vệ, cha biết quá mà? Hồi đó nhiều lần nội chẳng biểu con mới đáng truyền nhận của người về cái nghề này...

Khi không lão Kwei nạt lớn, rõ ra người có quyền uy chứ chẳng lẫn thẩn, rụt rè như vừa rồi:

— Pam, bỏ tay ra! Tao biểu mày bỏ tay xuống, không được rờ mó vô. Nếu mày là con tao thì phải nghe tao đây này...

Pam đâu phải vừa? Nó đứng sững. Hai cha con nghênh nhau một hồi. Nó định chịu thua, buông tay ra nhưng cương quyết nói:

— Được, buông thì buông... Nhưng ở nhà là con không chịu đâu đấy. Bên phòng mạch Rand đang nhiều việc, bỏ làm đâu được?

Mắc kẹt ở giữa, Rand vội đưa giải pháp trung dung:

— Thôi, Pam ráng ở nhà vài bữa. Thử coi chuyện này ngã ngũ thế nào...

— Đâu được? Tôi muốn sang mà? Tôi có làm sao đâu?

— Nếu cô không chịu thì tôi chẳng có cách nào khác hơn là mời cô nghỉ luôn vậy. Tiền lương của cô tôi sẽ gửi bằng bưu phiếu ngay sáng mai.

Đó là chỗ yếu của Pam. Nó áp úng:

— Tôi biết mà? Đờn nào Rand làm vậy!

— Nhưng tôi buộc phải làm, nếu cô cưỡng lời ông già. Tôi cũng thấy cô nên nghỉ vài bữa là hơn. Một vài bữa đâu có lâu la gì? Riêng phần ông, tôi xin ông Kwei giữ kín giùm vụ này. Cũng đờn vài bữa coi sao đã. Được không, ông Kwei?

— Chỗ bác sĩ với chúng tôi thì gì chẳng được? Mình hiểu nhau mà? Và lại, tôi có lo là lo cho con Pam nhà tôi thôi chớ?

Lão chợt nhắc tới “lo” làm Rand nóng ruột thấy ngồi đây quá lâu. Ở nhà lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Hẳn vội đứng dậy cáo từ. Tiễn chân hẳn ra về. Pam còn năn nỉ hẳn suy nghĩ lại, nó sẽ xin ông già được. Nó thỏ thẻ: “Không có tôi bên cạnh... lỡ có chuyện xảy ra cho anh thì sao? Tôi trợ giúp đắc lực lắm chớ bộ?”

Rand phải từ chối khéo. Ra đàn bà với nhau... họ tinh thật! Hẳn đâu để ý nhưng mới đây mà con Lupe đã cả quyết: “Anh phải có cái gì với con Mông cổ nên nó mới làm thế chứ?” Thì ra lâu nay Pam vẫn có ý gần bên hẳn để giúp đỡ và “bảo vệ”! Còn trật đi đâu được khi chính đương sự cố theo ra tận cửa ngoài để hù nhẹ rằng:

— Biết sao không Rand? Có mình anh bao giờ tôi lo? Kẹt con nhỏ đó mới đáng ngại... tôi không yên chí chút nào. Anh phải tính lẹ lẹ lên? Bảo nó đi đâu đi khuất cho rồi!

Ờ hay, bộ hẳn là cục xương để hai đứa tranh nhau chắc? Đập nhau một mách còn chưa hả hay sao đây? Rand muốn nói như vậy lắm nhưng thấy không tiện đành đưa đẩy cho qua:

— Được, tôi sẽ thu xếp đúng mức, dù không phải dễ à nghe!

oOo

Lướt về Rand phóng xe thật nhanh, mắt không ngừng đưa sang bên hai lề sẵn sàng phát giác bất cứ một hình thù nào khả nghi. Tuyệt đối không thấy gì, ngoài bóng đêm đen. Nhưng không thấy đâu phải là không có? Địch thủ hiển nhiên phải quanh quất đâu đây, chỉ chờ cơ hội là chụp. Như chụp con Pam vừa rồi. Rõ ràng Rand có cảm giác vòng vây đang xiết lại gần.

Đến nhà rồi. Đèn vẫn để sáng, Otto vẫn lo canh gác chặt chẽ. Bề ngoài thì in hệt lúc hăn đi nhưng vừa trở về cho chiếc xe Station Wagon vào nằm đúng vào chỗ cũ để vào nhà bằng cửa hông thì rõ ràng mũi Rand đánh hơi thấy sự lạ. Nhất định phải có, không nhìn thấy nhưng hăn nghĩ thấy như một con pointe theo dấu chim vậy. Hăn hồi hả nhảy mấy bậc cửa lên.

Người ra mở cửa đón hăn là Lupe. May quá! Nhưng làm sao nhầm lẫn được? Cái vẻ nó thế kia là phải có chuyện lạ chứ? Rand hỏi dồn: “Có gì đó? Ở nhà vừa có chuyện gì?”

Nó thản nhiên trả lời:

— Có gì đâu? Tối nay anh có khách. Một vị khách rất quen mà rất lạ. Vợ anh chứ ai?

BẢY

SỰ THỰC RAND HOÀN TOÀN KHÔNG NGHĨ ĐẾN VỤ Carlene có thể mò về vào lúc này, giờ này. Bất ngờ đến nỗi đang lo lắng mà hẵn còn tưởng đâu Lupe nói đùa! Nhưng nó cải chính ngay:

— Đùa gì? Bà ấy nhào vô, tự nhận là vợ anh... có danh thiếp in rành rẽ bà Rand Hammond đang hoàng mà?

Vậy là sự thực trăm phần trăm! Không đùa mà cũng khỏi lằm lẩn vì chỉ Carlene mới sanh tật quê mùa học đòi văn minh... đi đâu cũng có sẵn cả xấp danh thiếp, bạ ai cũng phát loạn. Ra điều tôi cũng có danh thiếp đây này! Nghe tức anh ách, Rand rầu rĩ hất hàm hỏi “Nó đâu” thì Lupe lắc đầu chỉ:

— Ngồi sa lông nãy giờ... Không hiểu thú vị cái gì cứ cười một mình hoài...

Nó cười cái gì Rand biết quá. Còn gì ngoài chính con giặc cái này, ăn mặc thì hở hang, cử chỉ điệu bộ thì ngang ngược, ngạo nghễ thế đó? Chiếc áo choàng trắng Lupe đã liệng đâu mất, nó nhè lấy chiếc váy cũ sặc sỡ của Carlene sửa đỡ lại. Vá vúi, kim chỉ khéo tay đến mấy cũng vẫn cứ cũn cỡn: không ra váy mini cũng chẳng phải đồ búp bê con nít. Nó ồm ờ, buông thả xõn con mắt nhất là chân lại đi đất, tóc xõa ngang vai. Cả một hình ảnh lẳng lơ, cố tình chọc cho mấy thằng đực rựa nổi loạn. Đối với Carlene khác nào cho nó một dịp may hiểm có?

— Mà cửa khóa kỹ sao lại mở cho nó vô?

— Ai mở hời nào? Bà ấy có chìa khóa riêng mà? Nghe tiếng xe hơi rồi tiếng mở cửa lách cách, con Otto rít lên mừng đón tôi cứ tưởng anh về chớ?

Ở trên lầu thò đầu xuống đã thấy bà ấy chồm chồm ngồi giữa sa lông vậy đó...

Uất quá mà nói gì được? Nó còn có quyền đi lại nhà này và với giống chó dù là chó giữ nhà khôn đến như loại Doberman — thì Carlene vẫn còn là bà chủ. Cố nhiên Otto biết ông chủ bà chủ... nhưng ly dị, ly thân với nó có nghĩa quái gì? Coi giọng nó từ phòng khách văng ra thân yêu biết mấy.

— Mình về đây hả? Em đây này, em đợi cũng này giờ...

Muốn hét “Mày dẫn vắc về đây hả” lắm chớ? Đúng là hăn nuốt hận, bao nhiêu ấm ách được Rand dồn nén xuống để hậm hực bước vô diện kiến! Lupe tà tà theo bèn gót. Cố lắm hăn mới thốt được: “Carlene đây hả?”

— “Mình vô đây đi chớ?...” Nó ngồi bật ngửa trên đi văng thoải mái một cách thách thức, tay ồm ờ cầm cái đót thuốc lá thiệt dài. Nó nghiêng đầu gằm ghĩa, gật gù biểu:

— Khá lắm. Son môi chùi như vậy kể là hết dấu tích.

— ... Son môi gì?

— Ủa, em bé không xài son? Chàng về nhà mà nàng không âu yếm hôn môi được lấy một cái? Khó tin... Nghe tiếng chàng về nàng chạy bổ ra, cảm động đến thế kia mà?

— Có lẽ Lupe thấy tôi cần phải được báo trước...

Cặp môi Carlene trề trề ra:

— Lupe... tên em bé đấy ư? Thơ mộng nhỉ... Có vậy mà lúc này hỏi cứ nhất định không nói. Mới đầu em bé lại còn đóng kịch, tự xưng danh ... bà Rand Hammond ngon ơ!

Rand uất quá ngó Lupe “Sao lại ngu ngốc thế nhỉ” làm Lupe đỏ mặt, ấp úng giải thích: “Ai biết đâu đấy? Tưởng xưng đại vậy cho dễ xử trí, có gì còn...” Nó còn dang dở câu thì Carlene đã chua chát chặn đứng:

— Thôi mà... âu yếm trách nhau làm chi? Tại mình ba đứa còn nhiều chuyện thảo luận với nhau quá mà, phải không mình?

— Chẳng có thảo gì hết! Tôi vậy đó...

Vậy đó... mà có hồi chực nó, rước ngay về làm vợ được! Hình như còn thấy nó duyên dáng, mặn mà nữa. (Sự thực công bình mà nói thì bây giờ Carlene vẫn còn duyên chán). Người tầm thước xinh xắn, khuôn mặt cũng dễ thương nếu không trề trề ra làm mất hết nữ tính. Điểm đặc sắc nhất của Carlene là tính trầm lạnh. Dường như lúc nào tình cảm của nó cũng có thể đè được xuống để có dịp là cho bật lên một phát như lò so thép. Dĩ nhiên nó kiểm soát được. Chỉ cho bật đúng lúc cần phải bật... và bật ra là ăn chắc! Có thể gọi là một tay thủ đoạn đúng chủ trương: “Xài vẫn không xong bắt buộc mới phải giở võ”.

Coi bộ nó già hơn cả Rand và Lupe cộng lại nhiều. Chẳng thế mà Carlene nghiêm nhiên coi hai đứa như con nít, học trò. Nó tươi cười để “phá tan bầu không khí nặng nề”:

— Ơ hay, hội nghị tay ba mà sao hai người lặng ngắt vậy? Bộ thù địch với tôi chắc? Tội nghiệp! Có thù địch cũng có thể khen nhau một câu. Nay tôi mới “làm đầu” hồi sáng đấy. Sao không khen đẹp hay... chê xấu để gọi là có ý gợi hứng?

Ôi chao, Rand đến khiếp cho mớ tóc nó! “Làm đầu” mà thôi ư? Phải nói nhuộm mới đúng. Mới tháng trước Carlenne còn để tóc vàng, tối nay đã đen thâm kỳ cục. Nó có tật thay màu tóc dễ dàng như thay áo. Nếu có ai khen một câu: “Chị mặc cái rộp trắng ngà này phải hung hung mới đúng mốt” thì dĩ nhiên mái tóc đen tối nay sẽ biến mất liền!

— Coi, mình vẫn chưa có ý kiến? Vậy em để tóc đen có hay không?

— Không dở!

— Có vậy thôi ư, mình tệ quá! Còn cô bé khoái màu đen chắc, có khuynh hướng đen rõ, ngó cũng biết...

Thứ lưỡi rắn độc! Nó muốn đánh dấu hỏi và hạ giá chất máu lai trong con người Lupe Gomez đấy. Nhưng nó vẫn chơi chữ, chửi lên đầu người la mà còn muốn nạn nhân biết ơn cơ! Khuynh hướng đen! Sợ Lupe mặc cảm nặng, Rand phải lấp liếm bằng cách đi thẳng vào chính đề:

— Tối nay vô có chuyện gì đấy? Sao không báo trước?

— Rồi thôi? Mình hồi này mê muội sao đấy chứ... thư em gửi vừa rồi còn thất lạc đi đâu? Gửi bảo đảm, đến tận tay người nhận mà cuống biên lai còn giữ đây! Em đã cho hay là mình không có tin phúc đáp em sẽ có mặt ở nhà tức thời, nhớ chưa Rand?

Đúng nó có báo trước thật. Không phúc đáp là rước lấy tai vạ... nhưng đầu óc đang lung tung vì chuyện Lupe hấn quên băng đó thôi. Vì thấy mặt nó thế nào chẳng có chuyện? Nó lại nè đúng giờ này xuất hiện thì quả là một hiện diện tình cờ, vô cùng tai họa! Rand phải sắp đặt lẹ lẹ kế hoạch đối phó. Nghĩa là phải tổng cổ nó đi, thật êm đềm và cấp tốc.

— Về bằng gì đấy? Không thấy xe đâu... lát nữa làm sao về?

— Tắc xi thiếu gì? Chờ về phôn tới hãng kêu chớ tôi đại gì neo xe? Ngồi trong nhà cũng bị ám ảnh, đồng hồ nhẩy lách cách... nhức tim thấy mồ! Nhất là giai đoạn này phải hà tiện từng xu một!

— Cho hay trước thì tôi có thể đưa về, đỡ được một cuộc xe tốn tiền!

— Nói vậy thôi... mình đừng lo! Tốn tiền là phải nảy ra tiền sau này, tốn một là phải lượm lại trăm lần, ngàn lần. Kể như tiền bỏ ra đầu tư... chớ có mất không đâu mà sợ tốn phải không mình? Hiểu ý em chớ?

Làm gì Rand chẳng hiểu ý nghĩa chữ “đầu tư” đều giả của nó? Còn lâu mới lượm lại! Hấn sửa văn tắt:

— Hiểu quá rồi! Vậy đừng quanh co mất thời giờ. Nói thẳng ra...

— Nữa, mình lại nóng rồi? Nhận được thư sao không phôn lại em một cú!

Nãy giờ ngồi thu nhỏ lại, Lupe chờ đủ đến lúc xía vô một câu:

— Chớ không phải bà dặn “Đừng phôn lại điếc tai”? Muốn nói sao thì nói là thế...

— Ô hay, nhà tôi lại tuyển mộ nữ thư ký... lại có em nữ bí thư này nữa kia đấy? Chớ không lẽ người ngợm như thế mà bí mật mở thư người khác ra đọc lén?

— Phải nói là tai nạn! Nếu lúc bấy giờ không phải lau cái ly dơ, sẵn có nó nằm đấy tiện tay xài luôn thì... xin lỗi có mời cũng chẳng ai buồn rớ tới. Lén lút chi cho mệt?

Vậy là Lupe sẵn sàng ăn miếng trả miếng. Rand hét lên: “Im ngay!” để coi Carlene có gì để nói nữa...

— Bây giờ em nói thẳng mình nghe. Em đã nhờ một tay hồ giá viên tới đây giám định giá cả cơ sở này. Nhưng chưa có án tòa thì dầu sao cũng phải có sự đồng ý của mình. Miễn mình đồng ý là xong hết.

— Nhưng đồng ý cái gì chớ?

— Coi, mình lại ngây thơ rồi! Em muốn mình làm gì thì mình biết, nhất là lại có trường hợp này. Không ngờ mình liều lĩnh đến vậy. Sự thực lúc em viết thư cũng chỉ tiên liệu mình có một con nào... không ngờ mình rước về thực! Giường của em hình như còn ấm chỗ đấy nhé?

— Ấm hay lạnh... chẳng phải vấn đề. Hỏi ngay đương sự thì biết liền.

“Đương sự” lên tiếng liền, dù Carlene đã sẵn sàng trề môi, chối bỏ bằng hết. Tuy nhiên Rand yên chí vì cái mà nó muốn đâu phải người hay

giường? Chỉ là tiền!

— Nếu bà cần biết sự thực thì cái giường của bà vẫn còn nằm đấy, chẳng có ai tranh đâu! Phải chi nó có miệng thì đỡ quá! Nó sẽ nói rằng tất cả những ý nghĩ của bà đều trật đường rầy hết!

— Ủa, nếu tôi nghĩ không lầm thì trên đời này làm gì còn có một sự cao thượng tới cỡ đó? Một mối tình thanh cao, có lẽ phải cung kính ngỏ lời ngưỡng mộ nhất.

— Cái đó còn tùy! Nhưng định căn cứ vào đấy để làm áp lực tôi thì sợ không xong. Nhầm quá xa rồi Carlene!

Khuôn mặt “đàn ông” của nó chột đanh lại để sợ. Carlene giãn từng chữ một:

— Nhầm hay không chỉ có ông thẩm phán mới tuyên phán được, nếu mình cứ nhất định bắt em phải đưa nội vụ ra tòa! Chắc mình hiểu dư là em chỉ muốn giàn xếp một cách êm đẹp, giữa hai đứa với nhau? Em đâu có cần làm xấu mặt ai? Chỉ đòi hỏi đúng quyền lợi của một người đàn bà bị chồng bỏ rơi để rước một đứa khác về... trong khi tình trạng của 2 đứa vẫn còn chưa giải quyết hẳn. Nghĩa là tài sản vẫn là tài sản chung.

— Nghĩa là nói đi nói lại vẫn là một vụ bắt chẹt để chia của, sao không nói phứt ra?

— Đúng, em đòi hỏi chia của như pháp luật cho phép. Còn bắt chẹt thì mình nóng giận nói vậy thôi! Bắt chẹt làm gì khi trên nguyên tắc mình có quyền hưởng? Một nửa tài sản là cái chắc. Trừ khi em đòi hỏi hết, buộc mình ra tay không kìa!

Rand ngao ngán, không còn gì để nói nữa. Không tự nhiên Lupe xớn xác tự giành quyền bảo vệ cho hẳn, cản không kịp! Bao nhiêu ngõ nghịch ngang bướng của những ngày tháng năm Trại Hướng Dẫn giờ được bật ra bằng hết khi nó bĩu môi:

— Không hiểu “đòi hỏi hết” có được không mà dọa kìa? Ăn gì mà đòi ăn lắm?

— Yên chỉ đi cứng! Xin cam kết với cứng rằng dù có đạt được mức 100% thì con này cũng thừa quảng đại để chừa lại cho hẳn chút đỉnh chớ? Không nhiều lắm đâu nhưng thừa đủ để sắm cho cứng đôi giày đàn hoàng. Người đẹp như thế kia mà không có nổi đôi giày đi... phải đi đất thì tệ quá Rand! Lỡ có người thích thấy đi chân đất thì sao. Còn nhiều thứ thích nữa thì sao?

Điều này dám có vụ đôi co tay đôi, chuyển thành đánh ghen mất. Hẳn thấy cần phải có thái độ quyết liệt. Trước hết hãy nạt cho con Lupe để nó đừng tưởng bở mà đi quá xa. “Im miệng. Cô không có một tư cách gì xía vô chuyện này. Biết không”? Sau đó Rand đứng dậy bảo thẳng vào mặt Carlene:

— Đây, quyết định lần chót của tôi đây. Thông minh như cô chẳng thể không hiểu...

Tưởng gì, hẳn từ từ đi tới chỗ để điện thoại nhắc ống nghe lên:

— Cho tôi liên lạc với hãng tắc xi Avocado đi... Đây là Rand Hammond, thú y sĩ, đường Del Rio. Đường Del Rio, quý ông biết chớ? Vâng, tôi có một người muốn trở lên Avocado gấp. Dĩ nhiên đi xe không xuống chớ, chúng tôi chịu trả tiền mà? Chúng tôi đợi. Đúng thế bà khách của chúng tôi chỉ cần lên Avocado rồi thôi, có cần trở về làm chi?

Mặt hầm hầm Rand gác điện thoại. Không để cho Carlene có ý kiến nữa. Lúc bấy giờ mới thấy khuôn mặt thoáng chút giận dữ!

— Cô nghe rõ chưa? Tôi không muốn cô trở về đây một lần nữa! Vô ích! Muốn cách gì tôi cũng không nhượng bộ cho cô một xu nhỏ, đừng hão huyền nghĩ đến vụ chia hai. Vì cô không đáng được. Vì tôi không có lỗi gì hết, ngoài lầm lỗi duy nhất là cưới một đứa trắng trợn như cô về làm vợ. Tôi đã trả giá quá đắt.

— Chưa đủ đâu! Còn phải trả nữa, trả nhiều nữa kìa. Một đấng phu quân phạm gian, có chứng cứ đàng hoàng thì bán nhà đi trả nợ còn chưa đủ. Bây giờ không phải lúc tử tế nữa. Cho anh hay anh sẽ biết tay tôi, đừng tưởng con này chờ đợi một sự biết điều mà tha hồ làm ngang.

— Làm gì cứ việc làm! Biết cô nhiều quá cũng tởm thêm. Phải chi đập được đập cho bể cái mặt tồi tệ của cô thì này giờ tôi làm liền rồi!

Carlene giận dữ đứng bật dậy. “Dám không? Ra bây giờ còn dám đe dọa dọa võ lực hành hung nữa đấy? Khá quá Rand!” Vừa nói nó vừa sẵn sàng bước tới. Rand càng chán nản, đưa hai tay lên trời ngời bật xuống ghế. Kẻ đứng dậy đối chiến, vô lý hết sức, lại là Lupe. Nó khoanh tay trước ngực ngó đối thủ thật côn đồ và đưa đề nghị:

— Thứ đàn bà tham lam, độc hiểm này... nếu anh thấy không đập được thì để tôi làm giùm cho. Cam đoan không thất vọng.

Dĩ nhiên hai đứa xoắn vào nhau. Chưa kịp ra tay Rand phải nhảy bật dậy làm trọng tài, gạt phăng cả hai đứa. Người ngán dĩ nhiên là Carlene nên hẳn phải buộc ngồi xuống ghế để giải thích:

— Nghe đây Carlene. Cô yêu sách tôi không nổi đâu... vì tôi không chấp nhận bán nhà chia của. Không đời nào! Tối nay cô tính bắt chẹt, cô làm sáng ta trắng trợn chỉ vì cô tưởng giữa cô bé này và tôi có một liên lạc dẫu lén gì đó... trước pháp luật tôi sẽ lòi mặt một thằng chồng tội lỗi, bỏ vợ rước gái về nhà chớ gì? Nó như thế này, yêu cầu cô giữ kín vì liên quan đến sinh mạng một người là cô Guadelupe Gomez đây. Tất cả chỉ là một tình cờ... cô tin vậy đi.

Sự tình như thế nào Rand tóm tắt cho nó nghe đủ hết. Một đứa con gái cô thế, lạc loài... không chỗ nương tựa bị săn đuổi ráo riết. Ít nhất cũng 3 lần suýt chết, nếu chẳng có chuyện tình cờ ở giây phút chót! Rắc rối với Carlene có nghĩa gì? Bệnh vực nó mà nguy hiểm bản thân còn sẵn sàng chấp nhận mà?

Hắn cứ giải thích, Carlene cứ ngồi nghe và Lupe thì ngượng ngùng vương vức. Nhưng để gì Carlene chịu tin? Nó là bà già khó tính bị nghe một vở kịch sơ đẳng vụng về, độc thoại một cách quá tầm thường. Nó muốn cười vào sự hiện diện vô lý, lại 3 lần giết hụt tình cờ. Những cái nhướng mắt làm bộ ngạc nhiên, những cái bĩu môi hạ giá. Đến mấy tiếng cười gằn thì tàn nhẫn, đều ra mặt! Bắt buộc Lupe phải lên tiếng:

— Thôi đi chứ, Rand? Bà ấy có thèm nghe đâu mà anh cứ kể lể mãi kìa?

— Tôi muốn kể rành rẽ để nó đừng tưởng bậy và làm tới, mất công vô ích. Tin hay không là tùy.

— Đúng vậy! Tôi muốn tin chồng tôi lắm... nhưng tin không nổi đó chứ? Nhưng cứ kể đi Rand? Kể nữa đi coi 2 người đánh giá tôi ngu ngốc tới cỡ nào vậy mà? Mấy người mang băng ấy cái tình cờ nghe rưng rờ ghé góm chỉ để giải thích cho một sự phản bội rành rành... hiển hiện ở đây, ngay bây giờ và lát nữa chắc chắn còn ở trên cái giường mà hơi hướng của tôi còn vương vất thì bảo tôi tin cái gì mới được chứ? Kìa, sao vở kịch còn dang dở mà đào kép cùng khựng lại ngơ ngẩn thế kia? Cũng phải, diễn viên chọn lựa cử thật nhưng kịch bản nặn ra cấp thời, lấp liếm cho qua thì cho hạ màn cho rồi... huống hồ con khán giả này tình cờ lại thông minh quá! Lại còn quyền lợi của nó ở trong đó nữa chứ...

— Vẫn lại điệp khúc quyền lợi! Trước sau cũng chỉ có bấy nhiêu. Tiền... tiền.

Tiếng Otto gầm gừ phía ngoài lồng lộn sủa. Rand thấy đã đến lúc cho rã đám là vừa. Phải chặt đứt mọi hy vọng của con này, để nó thấy không ăn nổi phải buông bỏ ra, đừng chường mặt về, đừng phá phách nữa kìa! Có Lupe hay không có Lupe cũng vậy...

— Tiền... tiền... nên không có tiền là thế! Có xe tắc xi rồi đấy. Cô hãy trở về, cúp phăng ý tưởng “quân phân tài sản” đi lo kiếm ăn cách khác. Đầu tư cái điệu sách của cô thì một xu cũng lỗ! Lỡ từ một cuộc tắc xi chớ nói làm gì tiền mượn thầy kiện để đòi chia hoảng? Cho cô hay, một xu cô cũng không có đâu. Chẳng thà tôi mất hết.

— Cái đó chắc quá! Anh sẽ mất hết vì tôi đâu có xin? Tôi đòi mà? Anh tính đá dít tôi miễn phí không được đâu. Tôi sẽ phải có đủ điều kiện rửa cái nhục, tối nay nghĩa là sẽ có cách đốt một thằng chồng đã phản bội còn tham lam, mê muội, bất chấp pháp luật. Đây là California chớ đâu phải Congo da đen? Sẽ có Công lý và cả Công luận thẳng tay phê phán để ông thú y sĩ Rand Hammond không muốn bán nhà cùng phải bán xối khỏi đất này.

Ánh đèn pha tắc xi quét vô phòng khách, chiếu rõ khuôn mặt đanh đá, lạnh lùng đến tàn nhẫn của Carlene. Giá không phải lò xo thép chắc nó đã giật rung người hoặc có một cử chỉ phá phách, thừa thãi. Mắt lạnh ác, hàm răng rít róng. Tài xế nhận còi hồi. Thôi giông gấp đi cho vừa! Rand không hồi hải, chỉ ra mở cửa sẵn.

Lúc bấy giờ Carlene mới quắc mắt nhìn Lupe. Con nhỏ uất quá vòng tay trước ngực lên tiếng trước: “Chào vĩnh biệt!” Con mụ Carlene cười gằn, đi diễn ngay mặt Lupe vênh vào sủa:

— Khởi chào... vì chưa vĩnh biệt đâu! Còn gặp nhau ngoài Tòa, còn một bản án thông gian cho cô bé chứ? Cũng không phải chờ lâu đâu, trừ trường hợp có bọn ăn hại âm mưu thủ tiêu lần thứ tư và không hụt!

Nó vùng vằng đi trở ra. Có nét gì đe dọa khủng khiếp lắm đâu mà tự nhiên Lupe thấy trồn trợn, lạnh lạnh ở sau gáy. Cả đến 2 con chó cũng cúp đuôi ngó bà chủ của chúng chỉ chúi mũi xuống, quay đầu đi rít khe khe. Sao chúng không hăm hờ chạy theo, mừng rỡ tiễn chân Carlene kìa? Lupe lắc đầu chán nản, hai tay đưa lên che mắt.

Tiếng giầy cao gót gõ ròn rã, dồn dập rồi ngừng lại một chút để giọng Carlene u uất bật ra:

— Rand, nhớ tối nay nghe? Đừng tưởng thoát tay tao mà làm. Tao sẽ hành hạ, tao còn làm cho mày đau khổ...

Tiếng Rand vẫn tắt “Cứ làm” rồi cửa đóng sầm một phát. Rồi đến cửa tắc xi và tiếng động cơ rú lên trong đêm vắng. Con Otto cũng bày đặt chạy theo, ầm ức ủng oảng chán rồi mới tru lên một hồi dài như tổng tiến. Một hồi dài lắm. Chắc nó phải hếch mõm lên và muốn nhìn dõng theo phải đứng dựng bằng hai chân sau, hai chân trước chồm lên cửa sắt. Tiếng tru rờn rợn làm Lupe rùng mình, mở bừng mắt ra.

May quá! Cửa đóng rồi chớ? Rand đã ngồi từ lúc nào ở ghế bành trước mặt. Hai tay hấn khoanh trước mặt... nhưng nét mặt thế kia không hiểu hấn cười hay mếu? Hấn nhìn chòng chọc làm Lupe phải nhún vai nói băng quơ: “Thế là thoát nạn!”

— Chưa đâu cô? Tại cô chưa hiểu Carlene bằng tôi đâu nên mới nghĩ vậy đó. Nó là thứ đàn bà nguy hiểm, nó nói là làm và làm là có thẳng đau khổ. Thẳng khốn nạn vì nó sẽ là tôi đây này... nhưng sự thật thấy nó hậm hực ra về, một cái bóng trắng lù lù, xấu hổ đi trong bóng đêm cũng thấy tội nghiệp thế nào ấy. Nó không thèm quay lại nhìn một cái, không chào hỏi lại giọng cửa tắc xi như đập vào mặt thì lại bực mình.

— Thì có vậy nó mới bắt nạt được! Sao tự nhiên khi vừa biết nó là ai, thấy vẻ kênh kiệu, phách, lối... cố tình phô trương cái vỏ hào phóng của bọn trưởng giả nửa mùa để tự coi như có quyền nhìn người khác bằng nửa con mắt của mụ vợ anh tôi nực thế? Nó khinh khỉnh miệt thị một cách không cần dấu diếm! Phải chi nhà này của tôi thì 3 phút sau tôi đã nắm cổ nó liệng ra đường. Dĩ nhiên tôi bực với mụ ấy từ lúc anh chưa về kia!

— Rồi sao? Có phải vì vậy mà cô diễn xuất, cô gài những câu tầm bậy... cô tưởng đắc sách lắm đấy hả?

— Bắt buộc! Thấy mục ấy xỏ xiên, thơn thớt cười nói để lẫn lộn anh tôi càng bực. Anh không trị nổi mục chó cam đoan 3 mục ta tôi cũng coi như pha. Tôi biết cái thứ đàn bà tiền trên hết này. Bề ngoài dịu ngọt, đo đắn lắm nhưng bên trong cả một sự trắng trợn, tính toán thủ lợi.

— Hà hà... tại cô biết quá nên cô mới mở mồm ra là sửa chộc tức nó để nó có bao nhiêu phản ứng dồn vào tôi hết chớ gì? Cứ tưởng hay! Cô có biết cô hó hé gì.... chỉ hại tôi, chỉ gây khó cho tôi không? Cô có thấy rằng cô đã xía vô chuyện vợ chồng người ta một cách lãng nhách, không ai nhờ cậy? Thử hỏi cô lấy tư cách gì để lên tiếng một cách ngang ngược như vậy?

À, nãy giờ “về phe” hẳn... bình tới vậy không lẽ để bây giờ chuốc lấy hờn oán, miệt thị? Sao có người vô ơn ngu ngốc tới vậy? Lupe đã tính la lên nhưng kịp dẫn lại. Dù sao cũng còn vấn đề nhờ vả ân nghĩa chớ? Nhưng bản tính ngang ngược, không chấp nhận thua dễ dàng vẫn xúi Lupe vênh mặt lên, ít nhất cũng phải buộc hẳn phải nhận chân sự thực chớ?

— Bây giờ trách oán tôi? Cho anh hay, anh đừng nghĩ rằng có tôi xía lời vô mục ta mới làm dữ với anh. Phải biết là mục ta đã dám về đây là không có ý tốt với anh rồi, nếu anh không nhượng bộ. Thấy có mặt tôi mục càng tưởng chắc ăn, tưởng nờ dừ là được. Vì vậy tôi có là con cầm ngòi chường mặt ra đây... hay ra trước bàn thờ cầu kinh, hoặc đứng ngay người, rống bản quốc ca thì mục định làm gì vẫn làm, nói gì vẫn nói. Thứ này phải đập vào mặt, nó hó hé là chận họng liền sợ còn chưa xong mà?

— Cô vẫn không đi vào đề. Dù nó có vậy cô cũng không đủ tư cách mà?

Rand giận dữ thật. Hẳn vẫn quắc mắt ngó Lupe từ đầu đến chân chớ đâu phải trách oán nhẹ nhàng rồi bỏ? Lắm bầm “Chẳng qua tôi lên tiếng cũng chỉ vì anh... hoàn toàn vì anh” thì Rand tàn nhẫn quát lại: “Tôi đâu cần nhờ? có bao giờ tôi ngờ ý—trực tiếp hay gián tiếp—yêu cầu cô “về phe” với tôi? Vậy tại sao cô xía vô. Cô xía vô còn kẹt nữa!”

Hẳn vò đầu than thở, bực bội vì khi không “rước vạ” một cách ngẫu nhiên. Đã xía người vô gây biết bao nhiêu chuyện lộn xộn vô cơ cho một kẻ

vô can còn cố tình hả miệng xía mồm vô cái điệu đồ dầu vào lửa tai hại không biết đến đâu mà lường. Hăn bực tức, la lối về “tai nạn” Lupe, nhắc lại rằng sau cái vụ “hội nghị tay ba” vừa rồi khỏi cần đe dọa phá hoại nữa! Tính làm áp lực sẽ cho Carlene biết — và cho nhà báo chụp hình xé quần xé áo ra nữa — thì bây giờ nó biết quá nhiều rồi và đã có thái độ rõ rệt rồi đấy. Hăn than thở không ngờ chuốc họa một cách ngu ngốc, thay vì cương quyết “tống cổ”. Chỉ vì lòng thương người!

Lupe đâu phải thứ người bám víu vào lòng thương hại của một ai? Lại nói ra miệng hối tiếc vu vơ càng chịu không nổi, thà chết ngay cũng chịu! “Tống cổ” thì quá đáng lắm. Nó thông thả hỏi lại, chừng Rand xác nhận: “Đúng thế” thì gằn giọng:

— Nói vậy anh thực sự đau khổ vì sự hiện diện của tôi ở đây, anh cho là tôi cố tình làm hại anh không chứ gì? Nếu vậy được...

— Không được thì cô định làm gì? Phá hoại bấy nhiêu chưa đủ?

— Không, trái lại. Tôi sẽ giúp anh đỡ một gánh nặng. Tôi không ở đây nữa là hết chớ gì!

— Hiển nhiên: Cô phải thấy rõ điều đó ngay từ lúc đầu chớ?

Nếu thế Lupe quyết định liền. Nó thông thả đứng dậy: “Thấy bây giờ vẫn còn kịp chán! Đâu đã quá khuya?” Dù sao cũng vẫn còn tính được... chớ có phải thò mặt ra là chết ngay đâu mà tôi ngán? Bây giờ mình vĩnh biệt... cảm ơn Rand?

Coi, nó dám đi thiệt... dù biết bị bao vây, rình rập? Sự lạnh lùng, thản nhiên chứng tỏ một quyết định. “Đâu phải thò mặt ra là chết ngay trước cửa nhà này, nhưng sẽ chết chắc. Ở một xó xỉnh nào đó, sau khi nường nấu một ngày một đêm an toàn. Lupe đi thật, nó không nói thêm nhưng thân hình mảnh dẻ của nó vừa đong đưa trước mặt Rand, chỉ còn cách cánh cửa hai ba bước thì tự nhiên hăn dẫn không nổi. Phải đứng bật dậy, nắm cổ tay nó kéo lại:

— Khoan đã! Để tính lại coi... Tôi bức bối quá nói vậy nhưng sự thực không muốn có cảm giác giao nạp cô cho chúng thực. Tôi biết chúng còn rình. Không thể để cô đi được. Thôi bề nào cũng ở đây 24 giờ rồi... thử thêm 24 giờ nữa cũng chẳng sao. Có hại thì cũng đã hại rồi, chẳng gỡ lại được. Nên ở lại đi, Lupe?

— Sao ý kiến thay đổi dễ thế? Không thay đổi nữa chớ?

— Cứ kể như không đi! Tôi vừa có ý kiến hay... tôi có thể giúp cô một cách thiết thực, trực tiếp hơn. Sáng mai làm liền?

— Còn nghĩ đến giúp tôi trực tiếp kia à?Gián tiếp chưa đủ tai hại, hối tiếc sao? Mà không phải như hôm qua, liên lạc với cảnh sát chớ?

— Trái lại. Tôi sẽ lên thẳng phòng mạch của bác sĩ Salisbury chớ? Nếu ông ta là người nhân đạo, đối với cô rất tử tế như lời cô nói thì tôi có thể nói để ông thông cảm hoàn cảnh thực sự của cô. Bác sĩ Salisbury đồng ý bỏ qua, không truy cứu vụ mất thuốc là xong chớ gì?

— Cũng là một ý kiến hay đấy! Nhưng tôi hỏi thật anh nghe? Vừa mới hồi hận vô cớ bị đánh vô, đòi đuổi cổ tôi ra sao lại có chuyện lật ngược tình thế lạ đời vậy? Bây giờ lại tự ý xung phong đi can thiệp dùm tôi... tử tế quá vậy? Có thể cho biết tại sao... không lẽ vì tôi?

— Đúng, vì tôi đúng hơn. Hãy nghĩ tôi không muốn bị kẹt lâu nữa... Và trực tiếp thử thách coi may ra gỡ giùm cô được càng hay. Thôi cô lên lầu đi ngủ cho rồi, kéo tôi lại đổi ý kiến thì phiền đấy!

Lupe nhanh chân thoăn thoắt đi lên lầu. Tuân lệnh mau lẹ đến thế là cùng! Nhưng trước khi khuất mắt nó còn cúi xuống hỏi gặng một câu láu lỉnh:

— Đổi ý thì có gì mà phiền? Bất quá lại “tống cổ đi” là cùng chớ gì? Chỉ sợ có một vụ thay đổi là đổi giường mới kẹt!

Rand lắc đầu ngán ngẩm. Đến chịu nước nghịch ngợm cũng như lối nói xốc óc của con quỷ cái... nhưng không lẽ đuổi theo nó chộp lại trừng trị? Nó 19 tuổi nhưng ghê gớm hơn Rand là cái chắc! Rất có thể nó “đi guốc trong bụng” hẳn, làm mặt lạnh tiền đi chỉ vì nó chắc chắn thế nào hẳn cũng giữ lại. Mà tại sao “thế nào hẳn cũng giữ lại” mới được? Có biến chuyển gì trong khối tình cảm của Rand mà nó đã nhận ra? Sự thực cán cân tình cảm của hẳn đã nghiêng sang phía Lupe thiệt chưa? Điều đó Rand cũng chẳng lấy gì làm chắc... nhưng ít ra cũng đã thấy ở Lupe một cái gì trẻ trung, ngộ nghĩnh thiếu vắng hẳn ở Carlene. Nó đối nghịch với Carlene thế đấy... nhưng nói về thủ đoạn thì chưa chắc đứa nào đã ăn đứa nào. Nó còn dám bảo Rand chưa biết gì về đàn bà! Được, để chờ coi. Để nó lên một lát hẳn cũng lên lầu, vô phòng khóa cửa lại.

Để đỡ giấc ngủ mà cũng để xua bớt những ý nghĩ lăm chằm, mông lung về “con quỷ cái”, Rand phải vác mấy cuốn cẩm nang nghề nghiệp ra đọc lại. Ôi chao, những dòng chữ dằng dịt nhẩy múa, chẳng còn ra câu, chẳng có ý nghĩa gì hết. Chúng cũng nhún nhẩy, đong đưa hệt như dáng di phóng tủng của Lupe... Mà sao cứ nghĩ về nó mãi kìa, tại sao cứ Lupe? Bỏ đi, chẳng cần phải trốn chạy nó bằng cách chui đầu vào sách vở, nghĩ vậy Rand liệng sách sang một bên, chép miệng:

— Chưa đâu! Nói làm gì chuyện đổi giường khuya nay? Đối người dễ dàng đâu phải tính nết thẳng này xưa nay!

TÁM

NẾU ĐÊM HÔM ẤY RAND ĐÃ THIẾP NGỦ ĐI ĐƯỢC NHỜ câu kinh tự giác “Coi chừng... Chớ có điên đầu mà khổ...” thì sáng hôm sau mở mắt dậy mũi lại bắt đúng mùi điếm tâm sáng hôm trước. Nghe nồng nàn một mùi tề gia nội trợ chứng tỏ nhà có đàn bà! Đó là điều hãn thiếu vắng, kể cả hồi có vợ vì Carlene không “nội tướng” chút nào. Bén cái mùi này là khó dứt, hãn biết vậy.

Nhưng làm sao giữ thứ “giặc cái” trong nhà? Có mà mang họa, cho cả hai! Thiết thực nhất... hay là mượn một người làm? Một chị bếp kiêm quản gia? Được chớ. Nhưng kẻ ăn người làm đâu phải người hãn cần, để nói chuyện cho vui chẳng hạn? Không lẽ đi rước về một con két? Không được. Nhưng xuống dưới nhà việc đầu tiên của Rand vẫn là phôn cho phòng mạch bác sĩ Salisbury. Cha, thời buổi này mà: “Bác sĩ chúng tôi chỉ tiếp bệnh sau 10 giờ sáng” sao?

Chợt Rand có ý nghĩ tiếp xúc với gã đồng nghiệp “thân cận” nhất. Nó cũng có phòng mạch gần Avocado. Vùng này chỉ có hai mạng thú y sĩ nên có gì hai đứa thường liên lạc, trao đổi với nhau cả thân chủ nữa. Hình như nó còn “dưới chân” Rand trên phương diện hành nghề nên làm gì chẳng nhờ vả dễ dàng? Thằng Fred cũng biết tài nghệ nó chẳng bằng nên gặp ca khó ừa đẩy thân chủ lại cho “đàn anh”. Chẳng hạn như con Setler của ông linh mục, cũng nó đề bạt tới chớ còn ai?

Sau khi tán dăm ba câu chuyện nghề nghiệp, Rand đề nghị:

— Fred, chỗ anh em với nhau... để trừng phạt tội chơi xỏ chuyên môn tạt qua tôi những ca học búa như con Setler di cư từ miền Nam lên mà hiện giờ tôi cũng còn đang bí... yêu cầu cậu làm đỡ tay tôi ít ngày. Được không?

Dĩ nhiên chỉ thân chủ quen hoặc những ca đang điều trị dở dang mới phải có lời nhờ vả... chớ người lạ, ca mới thì tôi nghĩ họ phải tới cậu là dĩ nhiên.

— Đồng ý gấp, nếu cậu không sợ tôi bắt hết mối quen! Cho cậu hay tôi làm kỹ hơn, ăn rẻ hơn cậu nhiều nghe? Xin báo trước vậy. Mà thôi, đừng có tống lên tôi quá nhiều nghe!

— Yên chí, chỉ mấy con mèo, con chó cắn nhau hay đau bệnh lẳng nhặng vậy thôi. Dư sức làm thêm. Đời nào bắt cậu làm mấy con thú lớn? Vậy ráng giúp nghe?

— OK. Cứ phen xuống là cậu có quyền nghỉ.

Tốt lắm. Hãy biết thế, yên chí về phương diện nghề nghiệp đỡ mang tiếng nghỉ ngang bỏ bê thân chủ. Đủ thời giờ tính chuyện khác! Hứng chí Rand gác máy cười rất tươi làm này giờ quan sát hẳn Lupe phải nói:

— À, có chuyện gì hay thế? Từ hôm tới đây vừa giờ mới thấy anh cười ra cười! Ai vậy?

— Đồng nghiệp. Khá thân, bạn đàn ông nghe?

— Khởi nói! Với anh thì... có bao giờ đàn bà làm anh tươi cười được, phải không Rand?

— Đại khái cũng như cảm tình của cô với mấy đấng cớm chớ có khác gì? Với giống cái... tôi quả không khá nổi!

— Tôi cũng biết thế... Mà thôi ăn sáng đi không nguội hết. Bữa nay bánh hấp nóng đấy.

Lúc ăn Lupe không nói nhiều. Hỏi câu nào trả lời câu ấy như mắc trầm ngâm suy tư, để giải quyết một chuyện gì vậy. Khen làm bếp cừ Lupe cũng chỉ gật đầu ừ hử. Rand đã tính hỏi, tưởng có chuyện gì. Nào ngờ nó thỏ thẻ:

— Theo tôi, anh không khá với đàn bà là phải. Tại anh mà ra hết.

— Tại tôi? Dẫn chứng đi....

— Giản dị quá mà? Cử chỉ, thái độ của anh đối với đàn bà con gái là cả một kiêu dè quả lố. Anh thủ thế... anh làm như gần người nào sợ bị họ tát thì quả thực chán chết! Mà thói đời sợ của nào trời trao của đó... anh chỉ sợ họ tát thì tự nhiên họ tát anh chớ có gì lạ? Thử xét lại coi có bao giờ anh bị bọn đàn ông làm buồn, phá phách gây hại? Vì anh đâu có thủ thế với họ?

— Sự thực tôi thấy đàn ông dễ chơi hơn, dễ hiểu hơn.

— Ô hay, sao anh cứ đòi hiểu? Họ đâu cần anh hiểu... hay không hiểu họ?

Đến chính họ còn không hiểu họ là ai kia mà phần đông đàn bà con gái vậy hết! Đàn bà không cần anh hiểu mà cần một người đàn ông, một người chồng cho ra chồng để chỉ bảo họ, cho họ vào khuôn phép. Không được chỉ bảo, không người cầm đầu thì họ lên chân, họ đâm hỏng. Như bà vợ anh đó? Tôi cam đoan gặp một ông chồng dữ, tốp vũ phu bảo không nghe là đập, hớ bé đập nữa là đâu ra đấy ngay. Lại có hạnh phúc nữa, tin tôi đi!

Nó lý luận nghe ngon quá. Nhưng nó chưa biết Carlene nhiều đó thôi! Rand lắc đầu, cười mỉm.

— Với Carlene không được đâu! Tối hôm qua, thấy tận mắt mà?

— Tại anh dở quá! Anh để mụ ấy lừng quá không làm mạnh làm liền ngay từ hồi đó mà? Tôi cá với anh một điều này? Anh trả lời cho thành thực đi: Anh cưới Carlene hay mụ ấy cưới anh? Coi, anh tần ngần, phân vân... tôi dư biết từ trước mà? Vậy là anh về làm chồng rõ còn gì!

— Kinh nghiệm, thành thạo quá nhỉ? Xin hỏi cô mấy đời chồng, Lupe?

— Chưa chồng mới hay chớ? Nếu tôi lấy chồng thì cam đoan, hẳn sẽ lấy tôi và điều đó hẳn phải biết. Cửa tôi mở chớ... nhưng hẳn phải bước vô. Hẳn phải chủ động.

— Nếu vậy chỉ sợ 7 điều ước nguyện tòn teng kia khó thành quá!

Lupe nhoèn miệng cười thật ngây thơ:

— Ồ, chuyện con nít chơi mà? Đòi hỏi trời cho nhiều thế sao? Chỉ sợ kiếm không ra thằng chồng, mơ ước cho cố vào... để phút chót đành gặt đầu ưng đại bất cứ thằng nào, miễn nó xoay nổi 2 đô la lệ phí hôn thú mới là vỡ mộng;

— Ủa, không hiểu sao bữa nay cô xuống tinh thần thế?

— Nữa! Anh lại hiểu với không hiểu rồi? Cứ vậy có bao giờ anh... hiểu nổi tôi! Mà thôi nói chuyện nhảm mất thì giờ. Tôi lo thanh toán mấy cái đĩa chén dơ này.

Rand ngồi bàn ăn ngó Lupe hí hoáy rửa chén. Hẳn biết nó đang có gì bận tâm, suy nghĩ lung lăm... nhưng chẳng đoán ra. Thôi thì uống xong tách cà phê là lo bắt tay vô việc. Nghĩa là phen lần nữa tới phòng mạch Salisbury.

Thoạt đầu đứa gác máy bên đó còn không muốn cho Rand được “hầu chuyện” trực tiếp với ông bác sĩ chớ? Đồng ý nhiều trường hợp cũng phải làm “nút chặn” nói loanh quanh rồi từ chối phắt cho khỏi phí thì giờ làm việc của ông chủ... Lãnh lương tiếp khách còn có nghĩa gạt bớt những thứ khách vớ vẩn, bất lợi... là luật nhà nghề xưa nay mà? Tuy nhiên còn phải tùy... Quả nhiên lúc xưng danh bác sĩ Hammond có chuyện cần điện đàm với đồng nghiệp Salisbury thì giọng nó đổi khác ngay. Cỡ một phút sau đã nghe tiếng tự nhận bác sĩ Salisbury ở đầu dây. Hẳn hỏi trước:

— Chỗ đồng nghiệp mà, bác sĩ Hammond? Được chớ? Sẵn lòng, giờ nào cũng được... nhưng cho biết công việc nghề nghiệp hay chuyện riêng?

— Có lẽ là chuyện riêng. Chuyện có liên quan tới một người làm cũ của ông, cô Guadalupe Gomez. Chắc ông còn nhớ chứ?

— Dĩ nhiên là nhớ. Tôi còn thắc mắc giùm... Lupe chứ? Ông bạn có tin gì về Lupe hả? Tốt lắm... tôi cũng nóng lòng muốn biết. Để coi, bữa nay thứ Tư thân chủ chót của tôi sáng nay bận 12 giờ. Vậy mình gặp nhau lối 12 giờ 30 đến 13 giờ đi. Tiện chứ?

— Tốt lắm, Giờ đó tôi sẽ tới...

Có một thoáng ngập ngừng sau đó. Giọng Salisbury tươi vui hẳn:

— Mà này, tốt hơn ông bạn cho tôi số phân để tiện liên lạc. Phòng hồ trường hợp tôi có thân chủ kêu đi bắt tử thì sao? Nghề đỡ đẻ ưa bị những cú thành linh, bọn con nít muốn chui ra giờ nào là chui. Thấy không? Đâu có sắp đặt, tính toán được như nghề ông bạn?

Đúng quá, đúng không thể cãi được. Rand đọc số điện thoại cho hẳn ghi rồi gác máy với cảm giác thư thái, nhẹ nhàng. Tiền đầu thuận lợi vậy đỡ lắm rồi mà nghe giọng lão Salisbury cũng có vẻ biết điều, tử tế. Chỉ mong thu xếp vụ Lupe một lần cho xong.

Rand lấy tấm bảng nhỏ Nghỉ Việc treo trước cửa phòng mạch. Đi vô ngay chỗ Lupe, hẳn báo cáo sự tình thì nó nhướng mắt hỏi:

— Vậy hả? Anh nói với ai... có trực tiếp với bác sỹ Salisbury?

— Có chứ? Mới đầu có con mẹ nào... rồi mới tới hẳn.

— Đúng chị hai Sherry rồi. Chị tôi đấy nghe?

— Ủa, sao biểu không có bà con nào?

Lupe lắc đầu coi bộ thương hại “anh chàng ba phải” rồi mới nhoẻn miệng cười:

— Ông nội ơi... chị đây là chị giang hồ, chị bồ bịch không được sao? Sherry đang hoảng lắm nghe, luôn luôn coi tôi như em út trong nhà nên

thương đáo đẽ. Không đến sở làm cũng nhớ nhớ... lắm lúc muốn phôn cho Sherry.

— Tốt hơn là đừng! Bộ muốn rắc rối nữa chắc?

— Chao ôi, khỏi dặn! Biết sao không... hoàn cảnh Sherry cũng như tôi chờ bộ? Có đời nào để dính bậy vô tội nghiệp chị ấy? Sherry hồi đó cũng ở trại ra, cũng có một án mua đồ... nghĩa là chộp hàng bỏ túi quên trả tiền. Có việc làm tử tế phải lo trả thế chớ?

Nữa, nếu vậy thằng cha bác sĩ Salisbury đâu phải thứ thường? Dám mượn người ở Trại Hướng Dẫn Thanh Thiếu Niên Lạc Nẻo ra để cung cấp cho họ phương tiện “làm lại cuộc đời”... đâu phải ai cũng giàu lòng nhân đạo, vị tha vậy? Một Lupe đã đáng ngại lại còn thêm “chị hai” Sherry nữa! Bộ Salisbury có đầu óc xã hội thiệt sao? Hẳn thấy cần biết thêm:

— Người như vậy khả dĩ chớ? Mà phòng mạch có mấy người giúp việc cả thầy?

— Có 3 thôi chớ đâu nhiều? Ngoài Sherry và tôi còn mụ Beadle. Mụ này mới là cánh tay mặt, phụ tá cho bác sĩ trong phòng bệnh. Hùng hục làm tối ngày. Tôi là em út, mới mặt nhất nên chỉ phải làm những việc vớ vẩn như đánh máy, làm hóa đơn, lưu giữ hồ sơ... Sai cái gì làm cái nấy nhưng cũng có buya-rô riêng đàng hoàng, bên trên có bảng tên Guadelupe Gomez chớ bộ? Không chừng giờ này cũng vẫn nằm y chỗ...

— Chắc vậy. Trưa nay tôi tới ngó một cái biết liền chớ gì? Như vậy phòng mạch có 4 người cả thầy, kể cả bác sĩ. Trong đó có hai người “bảo lãnh tư pháp”, phải vậy không?

— Không sai! Có hai mạng tội tôi được nâng đỡ để ra cái điều làm lại cuộc đời.

Hà, làm lại cuộc đời? Chưa biết làm lại như thế nào nhưng suýt làm thầy ma dưới đáy giếng và cuộc đời từ đây kể như... tằm tối đứt đuôi?

— Nhưng trước khi được nhận vô làm cô đầu có tí kinh nghiệm y tá, trợ tá gì đâu. Phải không?

— Đúng, công việc của tôi ở phòng mạch là thứ tép riu... cần gì chuyên môn? Có đánh máy chút ít thì cũng có bằng Đả tự viên hạng bét vậy.

— Còn Sherry thế nào? Có biết tí gì về nghề thuốc... chẳng hạn như hồi ở tù xin xuống làm bệnh viện một thời gian. Có không?

— Đâu có? Bọn này cứ nghe đến nhà thương là sợ rồi! Có ốm cũng lo né quá xá mà?

— À, cái đó là một chi tiết đáng để ý nghe? Tại sao phòng mạch lại mượn người không chuyên môn, không kinh nghiệm bệnh viện... toàn thứ phải “bảo lãnh” mà lại có tử thuốc ma túy để kể bên nhỉ? Đâu phải tình cờ...

Lupe ngược mắt nhìn Rand rất chân thật và có lời đề nghị:

— Thì anh cứ tùy tiện tới thử tiếp xúc với bác sĩ thử coi? Chắc bác sĩ Salisbury có thể tin anh... chớ bản tâm tôi không muốn bị ông coi như một con phản bội, sau khi ra ơn cứu vớt như vậy. Và lại, có thể nói ít người chịu tin tôi, đặt trọn tin nhiệm nơi tôi cho bằng bà Lomax và ông bác sĩ.

— Cô biết không... dù tôi có thu xếp xong với Salisbury thì cô vẫn còn mắc kẹt, vẫn còn phải tính chuyện với cảnh sát.

— Biết chớ? Về cái vụ đó tôi có thể tin cậy ở bà Lomax chắc, có hai người giúp thì tôi chẳng sợ kẹt.

Nó tin tưởng như vậy thực nên vừa rầu rĩ, xuống tinh thần đã thoáng nét tươi tỉnh được rồi. Tự nhiên Lupe làm hẳn cũng vui lây, trong lòng phấn khởi rõ. Hình như sáng nay trời cũng đẹp hơn, ánh nắng lung linh hơn, “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”, hẳn ư ử ngâm, cất bước ra cửa. Nhờ chủ bữa nay vui tính nên Otto không phải ăn roi... chớ cái vụ bới thùng rác

kiểm chác tí đồ dư làm lật cả thùng là chết đòn. Bảng Nghi Việc treo đầu đấy rồi. Thân chủ sẽ không tới, do đó Rand đi lo bệnh cho mấy con đang điều trị ở nhà sau, nhất là con Setler của ông cha Marankovich.

Ừa, hứng chí làm ăn thời giờ đi mau quá thật sao? Mới đấy mà lật tay coi đồng hồ đã thấy gần 12 giờ trưa. Hẳn hối hả chạy lên nhà trên, còn phải mau mau ăn mặc cho chững chạc để tới phòng mạch Salisbury cho kịp giờ chớ?

May quá Rand vừa bước vô thì chuông điện thoại reo inh ỏi. Lupe đang xớ rớ đứng bên, nửa muốn nhắc máy nửa không. Hẳn phải hét lên, chặn ngay tay nó lại:

— TỐp ngay! Cấm không được nhắc phôn lên nghe, nhớ vậy. Bộ điên đầu hả? Lỡ Salisbury thì sao? Bộ cô muốn “Lật ông tôi ở bụi này hả?” Chưa tới lúc mà? Dạ, tôi đây... Bác sĩ Hammond nghe đây...

Không phải Salisbury, may quá! Giọng nói này Rand nghe vài lần, quen rồi! Còn ai ngoài luật sư Lundquist, người mà Carlene đã nhờ bảo vệ quyền lợi cho nó, đưa Rand ra Tòa? Hình như nghe tiếng hẳn, ông thày cãi còn có vẻ mừng nữa:

— Bác sĩ đấy hả? Không bị làm rộn đấy chớ? Nghe nói nghỉ đỡ vài bữa có người thay phải không? Gặp tiếng ông mừng quá!

— Hà, có gì đấy? (Chắc con khốn nạn đã thông báo cho ông thày cãi “về hội nghị tay ba” thất bại đêm qua rồi!) Nếu có liên quan đến vụ ly dị, ly thân thì xin lỗi...

— Không có đâu, ông bạn yên chí đi! Tôi có chút chuyện muốn liên lạc gấp với bà nhà, gọi điện thoại cả buổi sáng chẳng thấy đâu nên tôi cứ gọi đại đến ông bạn thử hỏi coi. Ông bạn có biết Carlene hiện ở đâu không?

— Ô hay, sao lại tôi nhi? Tôi biết thế nào được kia, chắc ông bạn biết tại sao?

Đầu giày đấng kia có tiếng Lundquist cười khúc khích. Kể ra thằng cha này biết điều lắm đấy chứ? Nhận thù lao biện hộ cho Carlene thiệt nhưng thông minh như hăn thi còn lạ gì tính nết khó chịu của bà thân chủ? Rước vô chỉ có chết... nên xem ra hăn còn có cảm tình với Rand rõ, đúng điệu “bề nào tụi mình cũng cùng cánh đàn ông với nhau”.

— Nghe nói bà ấy khuya hồi hôm có về qua đấng nhà mà? Phải vậy không?

— Có chứ! Nhưng tới rồi về... chứ đâu có vụ ở lại? Tưởng thế nào cũng thông báo cho ông hay để... ghim thêm tí nào vào hồ sơ rồi chứ?

— Đừng nói vậy, Chắc ông bạn biết lập trường của tôi về cái vụ này rồi chứ? Nghề nghiệp phải làm vậy thôi! Dĩ nhiên tôi mong hai người hàn gắn lại được với nhau... nhưng mình gặp gỡ nhau mấy lần chắc ông bạn rõ quá... Thôi được, tôi thử phôn về nhà riêng bà ấy vài lần nữa vậy. Dám đi mua sắm đồ, đi chơi với chị em bạn không chừng!

Rand gác máy, lên lầu thay đồ. Lúc xuống dưới nhà đã thấy Lupe nằm thu mình trong ghế bành, ngừng cổ coi Tivi. Phía dưới chân con Morrigan cũng nằm thu người ngoan ngoãn. Rand xích tới:

— Tôi đi nghe? Không chúc may mắn sao?

— Vẽ chuyện! Này, Rand... tôi có chút chuyện nhờ được không? Đi đất mãi cũng ngán, mua giùm tôi đôi giày đế thâm thấp chút được không? Tôi có tiền chứ bộ? Năm mươi đô la, giấy lớn đảng hoàng đây nè...

— Ủa, tiền đâu ra mà hay vậy? Tưởng cô không một xu dính túi chứ?

Mặt nó đỏ bừng một chút, giọng vô cùng thản nhiên:

— Tiền của mụ vợ anh mới hay chứ? Bộ không tin hả? Tôi nói thiệt đấy. Nguyên một bốp tiền của mụ thiệt mà? Dĩ nhiên có lệ tay đến mấy tôi

cũng chẳng thể xấp lại gần mục để chọt cái bóp da nho nhỏ này. Thấy không? Xinh quá lắm chứ?

— Ủa sao? Ở đâu ra, vậy?

— Anh không ngờ phải không? Ở bóp lớn của mục chứ ở đâu? Tôi thấy rõ ràng mục lén nhét cái này xuống nệm đi vắng. Còn biết mục tính để làm cái gì nữa kìa... nhưng tương kế tựu kế có tiền sẵn để lại cho mình xài thì tội gì bỏ. Tiền đó xài còn sướng...

— Carlene tự ý để lại? Để làm gì?

— Ủa, phải cho nó nằm lại ở chỗ kín để có lý do “Bữa trước in hình tôi ngồi đi vắng có đánh rớt cái bóp da trắng trắng. Có thấy không? À đây rồi!” Một lý do vô cùng chính đáng để tình hình đột nhập, may ra vớ được quả tang một vụ “gian phu dâm phụ:” vậy mà? Mục còn lách đi lách lại cái vụ chân đất của tôi thì tiền của mục dùng vào việc sắm giày đúng quá rồi!

Tưởng gì Rand gạt phắt: “Thôi, khỏi đụng đến thứ tiền đó. Để vô... và đặt ngay giữa bàn ăn dùm tôi cái? Không lẽ tôi không có tiền để mua cho cô một đôi giày? Mà chân cô bao nhiêu?”

Nghe Lupe đáp: “Số 4” hăn trợn mắt ngó.

Nói rõ hơn: “Chân người ta thế này chỉ số 4 là cùng” Rand vẫn không chịu tin. Hăn thủng thỉnh đi lấy tờ giấy trắng, cây viết chì bảo đứng ngay lên để đo chân, lấy ni tắc đàn hoàng như một thợ giày chuyên nghiệp. Sau khi đã có 2 bàn chân bắt tréo Rand ngó sừng giây lâu, gục gặc đầu muốn nói: “Chân cỡ này thì ít nhất phải số 4 cộng với 2 là... số 6 chắc”. Nhìn Lupe hăn nhoẻn miệng cười gắp tờ giấy bỏ túi và cười ngoại giao! Chẳng cần số! Cứ cẩn thận thế này cho chắc ăn. Mà nhét vô đây còn đỡ quên, thấy không?”

Ông “ba phải” vậy là đã tiến bộ lắm! Lupe xuýt bật cười, đã tính lấp liếm bằng một lời khen ngợi thì Rand ngó nó chắc lưỡi:

— Tôi không hiểu tại sao mấy cô ưa rút tuổi thật và bàn chân cũng không muốn lớn. Cứ thu nhỏ một cách vô lý!

— Lại hiểu với lại không hiểu! Đàn bà vốn thế thì cứ hiểu đại là thế có phải... dễ dàng cuộc đời nhiều không? Xét ra anh phải theo của Tâm Lý Học Phụ Nữ mới được. Trong khi chờ đợi anh chịu phiền làm giùm tôi điều này...

— Úa, còn điều gì nữa kìa?

— Anh đi... nếu có “đồ nghề” nhớ xách theo cho yên chí...

— Úa “đồ nghề” gì?

— Một khẩu súng sáu chẳng hạn? Còn để làm gì thì còn tùy anh, tùy trường hợp...

Khốn nạn, cả đời Rand có bao giờ hẳn nghĩ đến một khẩu súng ngắn... cũng như hình dung nhà này phải có một khẩu súng để giữ nhà, thủ thân? Nhét túi một khẩu để tới một chỗ hẹn cho yên chí thì càng không thể tưởng tượng nổi.

— Úa, súng đâu ra mà mang mới được chứ? Rand bật cười nói với Lupe như vậy thì nó có đề nghị khác liền:

— Hay là anh đưa con Otto đi cùng? Có nó còn sựa nữa...

— Ô hay, đi tới đồng nghiệp Salisbury... ban ngày ban mặt ở giữa đô thị mà cô làm như đi ra trận không bằng! Tôi mà ai dám hại làm gì!

— Đừng nói vậy chứ? Biết đâu chừng? Tốt hơn anh cứ lo đề phòng thật kỹ, đi công việc cho nhanh rồi về liền. Không lẽ mọi chuyện đã sắp đặt xong mà giờ chót lên đường tôi lại ngăn cản... chứ tôi đánh hơi thấy vụ này hình như dữ nhiều lành ít. Thấy xốn xáng thế nào ấy...

— Có gì đâu? Ở nhà cô lo thì có!

Sự thực thì Rand không khoái những mục bìn rịn, chia tay lăm cẩm. Dạn dò, chờ đợi khỏi có. Nếp sống của hẳn xưa nay vậy còn an ninh, cảnh

giác thì... hẳn người thật cẩn thận, chu đáo quá!

Ngồi vào vô-lăng mắt hẳn đã làm một vòng quan sát. Gần xa... những cú điểm có thể phát xuất nguy hiểm đều không lọt khỏi sự chú ý của Rand. Làm gì có phức kích mà cảnh giác dữ! Buổi trưa khúc đường này có bao giờ có người? Vậy mà một ánh chớp vừa nháng lên trước mắt hẳn Rand đã tưởng tượng ra một tấm gương phản xạ. Có thể một ánh kim khí tình cờ... nhưng cũng có thể mặt kính của chiếc ống nhòm đang hướng về phía mình quan sát thì sao?

Tự nhiên, Rand thấy ngại ngại. Tiện có Otto đứng gần đấy, lại có ý muốn tháp tùng thì tại sao không vẫy nó đi cùng nhỉ?

Có con Doberman ngồi bên cũng “yên chí” hơn nhiều. Lupe đã muốn vẫy lại nắm tay dặn dò thì chiều ý một chút có sao? Đường từ nhà lên tỉnh hoàn toàn vô sự, không xe theo dõi không người khả nghi. Đến tòa cao ốc Adelphi bên trên là phòng mạch Salisbury hẳn mới thấy xách chó đi thăm đồng nghiệp — thứ chó dữ, được huấn luyện để tấn công—là cả một vương bận vô lý. Nhất nó ở trong xe, quay kính lên giữa trưa nắng thì tội nghiệp. Dẫn nó đi theo thì phiền, phải chi có đôi kính đêm đeo lên làm thẳng mù đi đâu cũng phải có chó dắt còn có lý!

Cao ốc Adelphi vắng ngắt: đa số dân ở đây là dân chức nghiệp, chỉ mở văn phòng hành nghề nên chiều thứ Tư nghỉ là họ lo đóng cửa về nhà hết. Rand dắt con Otto vô thang may lên lầu 5. Hành lang chẳng có ai, nhìn quanh quất mới thấy tấm bảng đồng “Douglas Salisbury, Y khoa bác sĩ, chuyên Hộ Sản”.

Chuông cửa nghe ròn rã, vẫn minh quá. Rand bước vô, dẫn cả Otto theo mới phiền. Có đứa con gái hơn tuổi Lupe một chút đang hí hoáy xếp lại chồng tạp chí. Vẫn áo choàng xám xanh nhưng nó đã thủ sẵn chiếc bóp dưới nách, chắc chuẩn bị ra về. Còn ai ngoài Sherry? Tưởng “chị hai” phải lớn tuổi, nào ngờ! Thấy mặt Rand nó vội nói:

— Mãn giờ rồi... Ông bạn ở hãng nào chịu phiền mai tới sớm đi.

Thì ra Sherry tưởng đâu hẳn vô chào hàng, chưa kịp mở miệng đã đuối thẳng. Rand phải nói chừng chạc: “Tôi không chào hàng. Bác sĩ Salisbury hẹn tôi giờ này”.

Lúc bấy giờ nó mới ngược mắt nhìn lên “Thế hả” rồi cao giọng gọi “Bà Beadle... có khách”.

Có tiếng rẹt. Cánh cửa sổ kính ở vách bên kia chạy sang một bên để một cái đầu đàn bà thò ra: “Gì đấy Sherry?”

— Có ông khách này nói có hẹn với bác sĩ.

— Nói vậy ông là bác sĩ Hammond rồi? Để tôi vô coi bác sĩ tôi có mắc bận gì không... Bác sĩ chịu phiền chờ chút xíu...

Mụ quan sát hẳn rất nhanh rồi mới rụt đầu vô. Qua ô cửa kính Rand thấy mụ cầm cuí gọi interphone. Cha, con nhỏ Lupe tả chân tuyệt vời. Mụ Beadle mà ví với một con chuột tàu thì còn gì đúng hơn? Tuổi trung niên, người mập lùn... khuôn mặt bự và cặp mắt lớn, lồi ra thật là... chuột tàu!

Mụ Beadle mở cửa bước sang mời Rand.

— Bác sĩ tôi đang đợi. Mời ông vô lối này. Thẳng hành lang cánh cửa trong cùng...

Phiền quả, lại phải chiếu cố đến Otto! Cột xích vào chân ghế, Rand phải hỏi qua mụ Beadle: “Tôi xích nó... để đây được chớ?” Mụ khẽ nhăn mặt:

— Cũng được. Trừ trường hợp nó “bậy” ra là hơi phiền!

— Vụ đó khỏi lo... nhưng con này dữ lắm. Nó không chịu người lạ lại gần vô về. Hay để tôi dắt nó vô theo?

— Khỏi lo. Cứ để nó ngoài này. Đàng nào tụi tôi ra về cũng phải khóa cửa ngoài. Chúng tôi về liền bây giờ.

Thấy cử chỉ, ngôn ngữ mẹ Beadle làm gì Rand chẳng biết để con Otto năm đây mẹ bức lắm? Chẳng qua phận dưới—y tá thì bao giờ đối với bác sĩ chẳng mặc cảm vậy—mẹ quen nề rồi nên không phản đối đó thôi. Mẹ dặn lần nữa: “Mời bác sĩ vô đi. Chúng tôi xin phép về trước... Nào, đi về Sherry.”

Con nhỏ Sherry lú lú “Dạ” rồi xách bóp chạy theo. Đi ngang chỗ Rand nó cũng chỉ khẽ mỉm cười về cái vụ ngộ nhận vừa rồi, chân vẫn tất tả bước theo, in hình nó chỉ sợ mất lòng mẹ Beadle! “Con mẹ này chắc phải hắc búa lắm và Lupe chắc cũng phải ngán... cũng như Sherry vậy!”

Sau khi vỗ về Otto: “Ở đây chút. Đừng lộn xộn nghe”, Rand bước sang phòng bên. Bên này rộng hơn phòng đợi nhiều, mấy tủ hồ sơ, hai chiếc bàn giấy mua rô nhỏ nhỏ kia chắc của Lupe “rồi nhưng bảng tên dĩ nhiên không còn trên bàn nữa. Ra chỗ làm ăn của nó đây, không hiểu Lupe làm văn phòng có “nghề” không?

Phòng trong cùng cửa mở, Những phòng ngoài cửa đóng kín, cánh cửa nào cũng có số, chắc phòng chẩn bệnh hay điều trị.

Rand gõ cửa. Có tiếng “Mời vô”. Đang ngồi ở mua rô bác sĩ Salisbury ngẩng lên, đứng dậy chìa tay ra bắt. Miệng hăn mau mắn: “Bác sĩ Hammond phải không? xin mời ngồi!”

Salisbury khổ người cao lớn, trịnh trọng. Mái tóc bạc dợn sóng, da rám nắng... đặc biệt sống mũi cao khoằm khoằm mà hai bên má lại thót vô nên trông phảng phất như ông mọi da đỏ trên đồng bạc cắc hồi xưa. Tuy nhiên không lỳ lợm vậy mà cặp mắt xanh lo nhanh như điện, đôi môi lúc nào cũng như sắp sửa nhếch một nụ cười. Típ người này ăn nói lanh lợi là cái chắc.

— Tôi có ý chờ ông này giờ, bạn đồng nghiệp Hammond,

— Hân hạnh quá. Tôi không ngờ... nhưng chắc ông chờ vì nôn nóng muốn biết tin Lupe?

— Ông bạn nói đúng. Tôi chắc ông bạn quen biết với Lupe và vừa rồi có gặp?

— Có chớ? Tôi quả có buồn bực, thất vọng về vụ này. Không ngờ một con nhỏ ngoan ngoãn, làm đặc lực như vậy mà tôi đặc biệt, tận tình nâng đỡ nữa chớ... lại có thể làm buồn tôi. Nó lại dính đến vụ lấy thuốc — toàn thứ ma túy không — rồi bỏ đi thẳng.

— Thế à? Lupe có nói với tôi chắc ông buồn vì vụ này không ít... nhưng có chắc nó ăn cắp không đã?

— À, thuốc mất... người bỏ đi. Nó có tiền án ma túy chớ... nhưng tôi tưởng nó thực sự cai hẳn rồi đấy. Không ngờ...

Salisbury thờ thẩn ngó điều thuốc cháy dở dang cầm trên tay. Rand thấy cần thận trọng chọn từng chữ:

— Sự thực vụ này có thể có gì lắt léo bên trong, thưa ông. Lupe có tiền án thật nhưng ăn cắp thuốc thì không. Tôi tin như vậy nên mới xin gặp ông để có cơ hội giải thích rõ...

— Ông bạn nói đi. Tôi nghe đây...

— Theo chỗ tôi biết... chớ không phải nghe Lupe kể... thì nó không bỏ trốn. Nó bị bắt cóc và suýt bị thủ tiêu. Nghe vô lý thật nhưng chuyện xảy ra vậy đó. Tình cờ nó thoát chết một cách may mắn lạ thường.

Salisbury bình tĩnh quá. Hắn gật gù rồi hỏi lại:

— Có chuyện ám sát, thủ tiêu thật sao ông bạn? Kể cũng ly kỳ đấy. Thời buổi này... Nhưng việc như vậy sao ông bạn không cho cảnh sát hay liền... mà thông báo với tôi làm chi gấp?

— Có lý do chớ? Việc trước phải làm trước mà trong vụ này thì khởi đầu là vụ ông mất trộm thuốc. Đặt vấn đề... để cho cảnh sát không nghi ngờ mà còn tin tưởng ở lời khai của Lupe thì cần phải có sự bãi nại của ông trước đã. Có thể vụ mất thuốc chỉ là để giàn cảnh cho sự thủ tiêu thì sao?

Nếu ông tin tưởng như vậy mà bãi nại thì cảnh sát mới dễ dàng điều tra những gì xảy ra sau đó... nghĩa là chính thức có hồ sơ về vụ mưu sát Lupe.

— Ông bạn không thấy rằng ngoài Lupe ra khó thể có người ngoài đụng tới tử thuốc? Mà thuốc của tôi mất thật, vả lại có dễ gì cảnh sát chịu tin ở một chuyện gần như huyền thoại... vì xin lỗi mưu sát với thủ tiêu một con bé thư ký tầm thường như Lupe để làm gì nhỉ? Lý do tìm hơi khó đấy. Mà Lupe có nói với ông bạn là nhận diện được bọn chủ trương bắt cóc nó khuya hôm đó không?

— Cái khó là nó không nhận diện rõ được.

— Thế thì nó có thể đưa ra giả thuyết tại sao nó bị bắt cóc, mưu sát không? Giả thử có một bọn bất lương làm như vậy thì... để làm gì?

— Cũng không nữa mới khổ chớ!

— Nếu vậy thì khổ thật! Biết làm sao bây giờ?

Vừa than vãn Salisbury vừa đưa cả hai tay lên trời! Sự thực Rand cũng thấy chỗ kẹt kinh khủng đó chớ? Nhưng hẳn đã mổ xẻ vấn đề này nhiều lần quá rồi. Hẳn thấy cần nhắc thử bác sĩ Salisbury rằng:

— Ông có nghĩ Lupe có thể biết một vấn đề gì bí mật mà chính nó không biết là mình biết không? Có thể vì biết mà nó mất mạng lắm. Bị thủ tiêu một cách éo nhẹm để chôn luôn cái bí mật?

— Khó có chuyện đó quá! Có muốn cứu vớt nó cũng không được, ông bạn thấy không? Phải chi nó nêu được một sự kiện, chỉ định được một nhân vật nào đó có thể gọi là khả nghi đi... Thử hỏi chính ông bạn muốn giúp nó đi, ông bạn thấy có cách không?

— Sợ tôi cũng không có cách nào quá.

— Vậy thì biết làm sao, bác sĩ Hammond?

Hắn dụi mạnh điều thuốc và mỗi lúc điều mới. Cái gạt tàn đầy những mẩu thuốc dở — thứ thuốc Salisbury đang hút — nhưng cũng còn một đầu mẩu xì gà. Mắt Rand dừng lại ít lâu trên chiếc intercom trên bàn buya-rô Salisbury. Khó trả lời hẳn quá!

— Ông bạn thấy không nào? Mình có cách gì khác hơn là... cho chìm xuống tất cả những vụ này, quên khuấy cả đi là xong? Vả lại theo tôi dự đoán thì không chừng mình không bỏ cũng không được... giản dị là nó bỏ xứ này đi phút từ hồi nào! Một đòn trì hoãn chiến, dám lắm chớ? Mà thôi, thà nó bỏ đi luôn có khi còn hay. Tôi không nhớ thấy một đứa nhỏ như Lupe bị tàn đời trong khám chỉ vì một ham muốn cuồng dại. Ông bạn đồng ý?

— Dạ... để xin phép ông một chút. Để tôi còn lo cái vụ này... phiền quá. Con Doberman của tôi để ngoài phòng đợi dám làm hỗn loạn lắm. Để tôi chạy ra coi...

Rand đứng dậy đi liền. Chủ nhân có muốn cản cũng chẳng kịp. Hắn muốn coi qua chiếc intercom đằng kia, đặt ở buya rô của mụ Chuột Tàu hẳn đã thấy lúc nãy. Chân Rand bước lẹ lắm. Chiếc intercom của mụ Beadle tắt từ lâu. Máy nguội. Nhưng tại sao Salisbury cho chiếc máy của nó hoạt động? Để làm gì? Phải có máy nào đó cùng liên lạc với hẳn chắc... nhưng nó nằm đâu trong số những căn phòng nho nhỏ cửa đóng kín mít? Biết phòng nào mà xông vô... và nhà người ta, lấy lý do gì? Liều mình xông dại thì lấy cái gì hộ thân?

Có chớ? Rand hấp tấp chạy ra tháo xích cho Otto, khe khẽ ra lệnh: “Đi, bạn... đánh hơi giùm chút coi”? Con Doberman chịu những trò này quá! Nó kéo chủ đi phăng phăng, ghìm cứng mới nổi. Mũi nó hếch lên đúng cánh cửa. Một cánh... hai cánh nó quay ngoắt. Nhưng đến cánh thứ 3 thì Otto rít lên khe khẽ, răng nhe ra gầm gừ. Thôi đúng rồi.

Bất thần Rand đập khẽ cho cửa mở bung. Chỉ là một phòng chẩn bệnh, bàn ghế “đồ nghề” thông thường... nhưng lù lù trên một chiếc bàn là một gã đàn ông, chân đong đưa, miệng ngậm điều xì gà tổ bố. Chiếc intercom

đang nhấp nháy ánh điện. Dĩ nhiên đàn anh phải giật mình, chân hạ ngay xuống đất. Gã đứng khựng, không ngờ có chuyện này chắc! Mà Rand cũng vậy, nhất thời còn biết nói gì hơn:

— Kìa ông bạn... nghe lén làm gì cho bất lịch sự? Tui tôi nói chuyện chơi bên kia, mời ông bạn qua nghe tự nhiên mà?

Gã ngó Rand dăm dăm. Người gã chỉ cao lớn trên trung bình một chút thôi nhưng bắp thịt cứng cáp thấy rõ. A, thằng cha này tuy rất bình thường! Nhìn kỹ hơn thì cánh tay nó quá dài, hai vai nó quá xuôi... mà hình thù dị hợm thế kia? Cả hai! Nó sông đuột kỳ cục như một con giả nhân. Miệng còn xuôi xị, cặp lông mày cong vòng trở xuống, mái tóc vàng hoe càng tỏ ra một thằng bệnh hoạn tàn độc. Đúng rồi, giọng nói eo éo không thề nhảm lẫn. Gã tỉnh khô hỏi:

— Sao biết có tôi trong này?

— Có khi chỉ vì cái mẫu xì gà và chiếc intercom trên bàn ông bác sĩ! Tò mò chút đâu có hại gì?

— Có thể hại... hại lắm lắm chớ?

Cánh tay vờn lần mò tìm túi áo. Rand cảnh cáo:

— Tộp ngay... con chó dữ này nhảy một phát là cổ họng anh đi đời, nhớ đấy!

— Ô hay, lấy bao quẹt cũng cấm sao?

Cánh môi nó uốn éo đến ghét. Thứ người bệnh hoạn này coi mạng người rẻ lắm! Cặp mắt lơ đão chăm chăm ngó Otto. Salisbury từ ngoài đâm xâm vô, mặt hằm hằm giận dữ chớ không lịch sự nữa. Hấn gay gắt cự:

— Coi, ông bạn tính phá chắc? Chưa biết ông bạn hẹn gặp có được việc gì, chỉ thấy tự quyền nhảy xổ vào phòng chẩn bệnh của tôi. Để làm gì? Mà ông bạn muốn gì đây?

— Tôi muốn theo đường dây intercom coi ông “bệnh nhân” đây làm gì...

— Làm gì cũng đâu phải phạm sự ông bạn?

Gã lạ mặt eo éo can gián:

— Đừng nóng, bác sĩ. Để coi ông bạn tính làm gì. Xin tự giới thiệu tôi là Johnson, luật sư riêng của Salisbury. Dĩ nhiên tôi phải có bốn phạm đối với thân chủ...

— Kể cả theo dõi ngoài lề một cuộc tiếp xúc mà tôi tưởng là riêng?

— Biết đâu chừng không liên quan đến quyền lợi thân chủ tôi?

Gã nhếch mép cười nham nhở tiếp liền: “kể ra ông bạn cũng khó tính đấy chứ? Tiếp xúc riêng mà ông bạo nhè xách chó theo có ai nói gì đâu? Rand liếc mắt thấy này giờ Salisbury có vẻ bần thần, không nói không rằng. Hẳn đáp lời Johnson:

— Cũng may mà tôi xách chó theo trưa nay. Một buổi trưa tốn công mất thì giờ mà chẳng được việc gì. Còn bị theo dõi nữa...

— A nói vậy ông bạn bỏ lỗi cho. Tại chúng ta mới gặp nhau sau cú phen hồi sáng, tôi có thủ thế cũng là chuyện thường. Ngoài cái tên Hammond mà ông bạn tự giới thiệu... tôi có được biết gì nữa đâu?

— Ông quên rồi! Hình như ông chẳng lạ gì nghề nghiệp của tôi. Ngay lúc phen ông còn nói “ngành của tôi khác với ông bạn”... chắc ông còn nhớ?

— Tôi đâu đã quên? Tôi nói khác đâu có nghĩa tôi biết ông thú y sĩ? Chỉ biết ông không đỡ đẻ vậy thôi... vì nếu cùng ngành ở địa phương này thì tôi đã biết, phải không?

— Khéo chống chế quá! Thảo nào được các bà các cô tín nhiệm là phải! Ngay Lupe cũng tin tưởng...

Còn biết nói gì... ngoài cách lờng lơ, trống không như vậy? Để biết cách rút lui chớ đi sâu thêm vô làm chi? Chắc hẳn Salisbury cũng nghĩ thế...

— Còn về vụ Lupe mà ông bạn tính tiếp xúc với tôi thì... chỉ mong sao nó cứ tiếp tục ở đâu ở đó, giữ cho toàn mạng là mừng cho nó. Tình cảnh nó cũng tội nghiệp thật. Rất tiếc là tôi chẳng có cách nào giúp.

— Dạ... ông cứ mong sao cho nó toàn mạng cũng là một cách giúp rồi!

— Ông bạn Hammond có thể nói rõ hơn? Nhân danh luật sư riêng của Salisbury tôi có cảm giác thân chủ tôi bị nghi ngờ, móc móc. Tôi không muốn thấy tình trạng đó.

— ... Cũng như tôi không muốn kẹt vô tình trạng này! Tuy nhiên giải pháp thì thế nào cũng có. Có đâu mỗi rồi cũng nên.

Rand chỉ cần giựt nhẹ sợi xích là Otto biết điệu đi lùi trở ra. Miệng nói “Tạm biệt” chân đã ra khỏi bậc cửa? Chẳng để chủ nhân có lý do gì cầm khách, dù có hơi khiếm nhã thật. Vô thang máy hẳn thở ra nhẹ nhàng... nhưng sứ mạng điều đình, giải quyết giùm Lupe thì thất bại chắc. Không gỡ rối được giùm ai, Rand có cảm giác vừa rước vạ vào thân thân. Với Salisbury và Johnson thì hiển nhiên hẳn gây chiến rõ còn gì?

CHÍN

SỰ THỰC RAND CHỈ LỜ MỜ HIỂU CÓ VẬY. HẮN HIỂU Lupe cứ tin tưởng ông bác sĩ Salisbury này nhân đạo, tử tế là ngu. Trông mong, nhờ vả gì được! Dám ngược lại là khác nhưng đâu phải vì vậy mà có quyền nghi hãn ta có thể hại con nhỏ? Từ đó tới mưu sát, thủ tiêu lại còn quá xa.

Mà Salisbury đâu thềm để ý tới Lupe? Hãn lơ là, hững hờ... chẳng quan tâm đến. Hãn đâu có tò mò thắc mắc hoặc sẵn đón để hỏi Rand coi nó đang ở đâu, tình trạng thế nào? Nếu Lupe quả tình là nạn nhân của hãn thì ít nhất Salisbury cũng phải khôn khéo dò dẫm coi “con môi” huyệt phản ứng hay... dự định phản ứng ra sao chứ? Không cần hãn phải ra lời. Chỉ lộ vẻ nôn nao, chờ đợi Rand cũng “đánh hơi” ra! Cũng như thẳng tự nhận “luật sư” Johnson: nó là thứ chẳng phải thiện nhân. Người thấy có một cái gì ngược đời, tồi bại trọng con người bệnh hoạn, lệch lạc của nó... nhưng tối đa cũng chỉ nghi ngờ được nó là cùng!

Đúng là tình trạng kẹt. Đụng đầu vô vách nhưng làm sao biết bên kia có những cái gì? Rand tự xỉ vả mình vụng về, ngu ngốc. Tưởng ngon lành ghé vai gánh vác việc người! Mới “ra quân” lần đầu đã kẹt cứng mới vô lý. Ấy là bao nhiêu năm sống về nghề quan sát, lý luận, suy đoán đấy! Thú y sĩ mà không rành mấy khoản đó thì làm sao định bệnh được cho “thân chủ” là những con bệnh có mồm mà không hề biết nói... không biết khai đau ở chỗ nào, đau như thế nào? Ông thầy đành nhìn sờ soạn để đoán bệnh và cho toa. Thét rồi phải quen. Phải tinh tế, bén nhọn. Đang khổ là đụng nhằm con người, bao nhiêu kinh nghiệm quan sát, dự đoán nghề của chàng biến thành con zêrô to tướng.

Rand lái xe về. Đau đầu quá! Hãn rên lên: “Thà nó bị tống xuống giếng ngay khuya hôm đó! Mình không biết đỡ thắc mắc”. Coi, mới nghiên

răng rửa thậm có vậy mà khi không con Otto ngồi kế bên đã gừ gừ rồi! Cũng hay. “Câm họng đi mày, tao nói vậy chớ có làm đầu mà vội binh?”

Xuống tinh thần. Xe về tới cửa Lupe đã hớn hở chạy ra đón. Câu đầu liên của nó là “Sao... có không?” Ủa cái gì kia? Nó trợn mắt nhắc đôi giày làm Rand giật mình. Đúng là đầu óc ngớ ngẩn bỏ đi! Hứa hẹn, số 4, số sáu, rồi lấy giấy đo chân... Thấy người về là yên chí có giày đi. Vậy mà người về tay không, mặt mũi rầu rĩ thì không thất vọng sao được? Cũng may Lupe biết ý, lờ ngay “lỗi lầm trọng đại” để lảng sang vấn đề Salisbury. Làm gì Rand không biết ý tốt của nó? Nhưng vẫn bực bội cắn nhả khe khẽ: “Đúng thứ ngất ngư! Thấy chết không lo... ở đây mà giày với dép!”

— À, còn vụ gặp Salisbury thế nào? Có đi đến đâu?

— Có. Đi vào ngõ cụt! In hình... đi còn kẹt thêm. Chẳng giải quyết được cái gì còn đụng đầu một thằng quái dị tự xưng Johnson, luật sư riêng của Salisbury mới phiền. Tại tụi nó đặt intercom nghe lén làm bực mình chớ có chuyện gì ghê gớm cần dấu lén?

— Thế rồi anh giải quyết cách nào?

— Có gì mà giải quyết? Mình đi về cho xong. Cảnh cáo dẫn mặt tụi nó đủ rồi! Làm tới chưa chắc có được gì... mà dám sinh chuyện lôi thôi...

— Chớ anh làm vậy chưa đủ lôi thôi? Thà lờ rồi làm đại tới có khi còn bật ra được một cái gì hay tụi chúng còn ngán mặt!

Rand đã muốn “Ừ ừ” Tự ái vật đàn lờ đi. Phải làm hăng thêm vậy đó... chớ tình trạng vừa rồi càng làm mù tịt thêm. Khi không đau đầu lảng.

— Tôi không có mặt không đoán nổi nhưng cái thằng quái dị tên Johnson mà anh nói cũng dám là một lôi thôi lớn. Giản dị là bác sĩ Salisbury có luật sư thật... nhưng đâu phải Johnson? Tôi đánh máy bao nhiêu thư đi còn lạ gì? Luật sư gì nhỉ? À, nhớ rồi i đi học... hần tên Dill! Luật sư Dill, vần < i”. Sherry và tôi cười hoài cái tên ngán ngủi đó. Khỏi sợ lắm. Nội thằng luật sư giả quái dị cũng đáng ngại tại anh không biết đó.

— Đúng tôi không biết. Nhưng ít nhất cô cũng phải cảm ơn tôi đã cố gắng làm giùm chớ?

— Dĩ nhiên. Tôi đã kịp nói đâu? Mà cũng đã nói một lời gì làm anh buồn đâu? Tự anh đi về nói ra hết. Nào “kẹt”... nào “ngõ cụt” chớ tôi nói gì?

— Cô không nói. Chỉ khó chịu bằng thái độ thôi! Tôi thấy mình ngốc.

— Sao bực bội không thử giải tỏa bằng cách đập tôi một mách cho xả hơi? Cần gì phải bắt lỗi?

Giọng cho nó một cú có lẽ đỡ bực bội thật. Mặt nó vênh vênh thế kia mà? Nhưng thôi, thầy kệ. Mình ra ngoài cho đỡ chút. Đến ghét, đã không một lời cảm ơn còn chê nữa! Nhưng có gọi là làm ơn được không nhỉ? Mình làm vụ này vì muốn gỡ cho nó... hay chỉ là một giải pháp tự gỡ đẹp hơn “tống cổ” nó ra ngoài đường một chút? Hẳn chẳng nói ra miệng tối hôm qua?

Mà cho dù hẳn có ích kỷ thì cũng đã làm tận tình. Nó đã không là cái gì mà còn vô ơn. Bộ xưa nay cái số hẳn vẫn vậy chắc? Làm tốt cho mọi người mà rút lại đã được những gì? Chỉ bực bội đau khổ... một mình, chưa phản ứng lại ai. Không chừng phải giải tỏa đến nơi. Ngay trên người nó cũng nên!

Mò xuống chuồng bò, chuồng ngựa hành nghề xả hơi cũng tốt. Chợt Rand giật mình, Gì thế kia? Hai con bò, hai con ngựa đang điều trị gần khỏi cả rồi, phải bắt nhịn ăn. Ăn vô là đi đứt bao công trình mà coi kìa... Có dặn nó, có nhờ nó đâu mà lù lù trước mỗi chuồng một đồng cỏ tươi? Cả 4 con cùng nhai ngon lành khoan khoái! Đầu óc ngu muội của nó “đói ăn rau đau uống thuốc”, sẵn cỏ cả đồng sao không chất vô cho chúng, bỏ đói tội nghiệp? Con Morrigan cho ăn vạt tối ngày đã bậy nhưng chất cỏ cái điệu này là phá nhau. Kìa, hông con nào con nấy đã phồng căng lên, sinh bao tử ứ hơi sắp ngỏm đến nơi.

Giận run bắn người Rand đá tung mấy đồng cỏ đi. Không hiểu nó đã tổng cho ăn nhiều ít thế nào đây? Hối hả đẩy cho mỗi con một ống thuốc tiêu vô bao tử rồi nhét ống ny lông—bò thì họng, ngựa thì lỗ mũi — cho máy bơm hút hơi ra. Làm toát mồ hôi cỡ nửa giờ mới tạm xong việc cấp cứu, hăn ngẫm nghĩ lát nữa phải trừng trị con giặc cái cách nào cho hả giận, cho nó không chối cãi nổi cái tội phá hoại ngu ngốc. La mắng thì quá nhẹ, đánh đập chưa đủ cho nó, nhớ tuyệt đối, không được héo lánh, “sờ mó” bất cứ một con vật nào — đau hay không đau — trong nhà này. Phải hành phải bắt nó làm cỏ vê hầu hạ cả chuồng bò, cả tàu ngựa cho đáng kiếp.

Hăn lên nhà. Phải cho nó một bài học. Nhất định xong là làm liền chờ đâu được? Khi không có, một thằng tốp xe trước nhà bằng nghi việc là vẫn cứ thò tay vô tính mở cửa sắt. Rand chạy ra cự nự:

— Coi, làm gì kỳ cục vậy? Không thấy tấm bảng sao...

Thằng cha lì thật. Nó giương mắt hỏi: “Ông thú y mà? Con mèo của tôi bệnh... bệnh quá!” Mặt nó gân guốc, mũi sư tử bẹp xuống sát mặt. Nó không nhúc nhích.

— Cảm phiền bữa nay nghỉ. Trừ mấy ca cấp cứu... còn đã có đồng nghiệp Shields của tôi gần đây lo giùm. Địa chỉ có ghi trên bảng...

— Biết vậy... mà tìm ra được nhà ông khó quá! Tôi là Foggiano, mới đổi tới quận kể đây. Lên tuốt Avocado, hỏi thăm, bà con mới chỉ xuống ông. Họ biểu quanh đây chỉ ông thầy Hammond, mát tay...

“Ông thầy” Hammond dậm kẹt. Không phải vì được “bốc thơm” nhưng có khách tới lờ chường mặt ra rồi khó lòng từ chối thẳng. Nghề này cần từng thân chủ một, chê khách chỉ có đỏi! Hăn đành phải hỏi:

— Mà nó đâu? Đau bệnh gì?

— Đâu biết? Sáng giờ nó trở chứng... quơ quào lung tung. Mụ vợ tôi cứng nó quen nhưng đưa đi chữa vẫn phải tôi. Đưa được nó lên xe khó quá ông coi con Minou quào tôi xây xát tay thế này...

— Thôi được... Đã lỡ tới ông cho xe vô để tôi coi thử.

Gã mừng quá, dạ rồi rít. Rand mở cánh cửa sắt để gã đưa xe, đưa “con bệnh” vô. Biểu đặt Minou lên bàn gã hồi hả đặt phịch một cái, “Biết đâu nó có bệnh... nó làm hoảng một miếng thì sao?”

Tưởng quý hóa lắm hóa Minou là thử mèo thường thấy, lông ngắn màu trắng chằng ra trắng. Đại khái chằng hơn mèo hoang bao nhiêu! Nó đâu có dữ... mà coi chằng bệnh chút nào. Nó ngó quanh rồi ngồi cuộn tròn tình tảo đi một màn liếm lông. “Nó bệnh gì đâu, ông Foggiano?” Gã cứ biểu có, bác sĩ ráng coi giùm Minou cho mụ vợ yên chí...

Xích lại gần coi cho kỹ, Rand nhăn mặt. Ông chủ Minou đứng xớ rớ một bèn lo ngó quanh, miệng tí lia khen cơ sở rộng rãi, không ngờ một phòng mạch thú y có thể khang trang, dụng cụ tối tân, sắp đặt quy củ đến thế này. Gã lảng xảng hỏi sang việc làm ăn, phụ tá chỉ có một người cũng đủ sao... trong lúc Rand chỉ âm ừ, lo sờ mắt Minou thật kỹ. Mặt hẳn tối sầm nhưng ông khách mũi bẹp vẫn tí lía:

— Đúng rồi, phải có một nữ y tá thật. Có những vụ phải giải phẫu ắt phải có một dân chuyên nghiệp đỡ tay đỡ chân. Chích thuốc, gây mê chẳng hạn... Mà có cần phải mượn chuyên viên gây mê không, bác sĩ?

— Đâu có cần dữ vậy?

— Tưởng phải có chớ? Đụng đến đánh thuốc mê là phải xử dụng đến ma túy mà?

— Có mấy khi phải xài thử đó!

Cái đó là Rand nói láo cho qua. Mới 5 phút, trước đây hẳn còn cho hai con ngựa mỗi con một phát Demerol mà... ma túy còn gì nặng bằng nó?

— Nếu nói chích thì nghề thú y xài đến kim ống nhiều quá mà? Chích ngừa dịch, chích gây mê... còn trụ sinh thì lu bù. Được cái thú vật cóc sợ kim, chẳng ngán chích. Đỡ khổ hơn người chỗ đó...

— Đúng, đỡ khổ thiệt!

— Thú vật còn không có óc tưởng tượng, không có trí nhớ... Phải chi người cũng được vậy đỡ khổ nữa. À bây giờ tôi kiểm ra bệnh Minou rồi!

— Thế à? May quá... Mà bệnh nó có nặng không?

Ông khách hồi hả lắm. Đâu có để ý đến sự lừng khùng lạ lùng của bác sĩ Hammond? Cái giọng hăn còn kỳ khôi nữa:

— Nó không sao đâu... Chi ngộ đại thôi! Vậy mà ông bạn dám rớ tới, dám bồng nó thì ngon thật...

— ... Như bác sĩ có thuốc nào, có cách nào chữa chớ? Chắc phải có...

— Đương nhiên. Một phòng mạch kang trang quy mô như thế này thì phải có chớ. Ông bạn coi chỗ kia.

Cố nhiên ông khách quay mặt ngó. Bác sĩ Hammond nhanh như cắt nắm cổ áo, nắm ngang thắt lưng... đẩy mạnh một phát cho gã văng khỏi phòng mạch, nằm chổng vó trên sàn nhà:

— Đồ dóc láo... Nó không ngộ đại mà người ngộ đại! Mà mới là thằng không có đầu óc...

— Ô hay, ông này... khùng hay sao? Giở trò hành hung, phải không?

— Đúng, tao khùng! Tao khùng nên không khám bệnh nổi cho con Minou này. Vì nó cóc phải Minou, nó là con mèo hoang ai muốn đặt tên gì thì đặt... Nó lê la tối ngày các nhà hàng ăn Avocado từ bao nhiêu năm nay, biết không? Mà đâu biết nó có cái sẹo tổ bố giữa bụng phải không? Tao

mồ chớ ai, mà y có biết nó nuốt nguyên một sợi dây dài thông cột thọt? Nào bây giờ vợ mà y còn bắt buộc phải ôm nó đi bác sĩ nữa không?

— À, bây giờ ông tính gì nữa đây?

— Tao tính đập cho mà y một mách nữa cho mà y chết luôn.

— Coi chừng, đụng đến tôi là nguy hiểm à?

— “Nguy hiểm tao còn ham đập nữa”. Gã vừa lồm cồm ngồi dậy là bị Rand xông tới làm tiếp. Bao nhiêu cảm phần xưa nay phải giải tỏa bằng hết, cho nó phát tiết ra 2 cánh tay. Sức mấy đối phương chống cự lại? Tuy nhiên nó cũng đâu phải thẳng hèn? Dù có lỗi rành rành, đứng vào thế yếu và so với vóc người của Rand còn thấp hơn nguyên một cái đầu đích đáng. Đấm qua, đá lại vài ba cái mới chịu khuất phục chứ?

Chơi đất nhà, bực bội sẵn và có chính nghĩa đảng hoàng, Rand ra tay mạnh quá. Cửa vách phòng mạch rung chuyển ầm ầm cho đến khi đẩy bật được “ông khách” bất đắc dĩ ra khỏi cơ sở làm ăn! Foggiano té vật trước đầu xe. Tưởng đâu nằm luôn nào ngờ gã vùng dậy thật mạnh, tính ăn thua nữa.

Xưa nay có đánh đập ai? Rand đã khựng, không hiểu có nên tiếp tục chơi nữa không thì từ phía sau vườn con Doberman hùng hục chạy lên. Chao ôi, vừa nhận ra Otto nhe nanh ào lại bên chủ thì bao nhiêu chiến đấu tính của gã lạ mặt vụt biến hết. Foggiano hốt hoảng chạy biến vào ca bin xe, quay cửa lên nhanh như máy. Mặt tái nhợt không còn chút máu, thấy cửa đóng đã kín để Otto không thể thò đầu vào được, gã mới hậm hực sửa:

— Cho mà y hay... mà y sẽ hối hận về vụ này!

— Này, còn quên Minou mà?

Foggiano uất ức quá, quay mặt đi chỗ khác, Tay mở công tắc, “đề” máy... chân gã nhấn ga sẵn cho chiếc xe phóng vọt như tên bắn, những hòn sỏi văng rền rẹt... Dĩ nhiên Otto phải lao theo, sửa ầm ĩ nạt không nổi.

Dù không làm gì được ai nữa nhưng ít nhất cũng kéo giựt được Lupe từ trên lầu tất tả chạy xuống, vọt ra đứng sau lưng Rand. Nãy giờ nghe đùng chạm rầm rầm đã sợ hết hồn.

— Chết, có chuyện gì đấy anh?

— À, vừa mất một thân chủ.

— Coi, đánh lộn ghê quá đi. Trên lầu cứ tưởng có động đất chớ? Coi người ngợm anh còn ngon lành mà đối phương vừa chạy trốn chết cách đó thì người bị hành hạ chắc chắn không phải anh rồi! Nhưng cũng chảy máu nghe bõ?

— Có gì đâu? Nó quạt nhẹ nhẹ trúng môi nên coi vậy chớ có gì đáng ngại?

Rất tự nhiên, Lupe nắm tay Rand kéo vô trong nhà. Miệng nó cười tươi tỉnh, móc nhẹ ông bác sĩ cũng đánh lộn vậy, đâu phải một mình tôi. Thôi, vô trong ngay để tôi băng bó trả nợ đi.

Rand muốn bực bội cũng không nổi, đành bật cười theo vô. Chưa kịp băng bó gì, thấy con “Minou” xinh xắn Lupe đã tính vồ ngay lấy. Phải cảnh cáo “Mèo hoang đấy! Rờ rẫm bậy nó tấp cho một phát là phải chích thuốc ngừa dại mệ!”

Tưởng gì, Lupe thong thả vuốt ve nó... như mèo nhà nuôi từ hồi nào. Ô hay, không hiểu nó có “ma lực” gì mà con vật bỗng hiền khô... rụi người chán lại đòi theo như con nít vậy!

Mới đó “Minou” đã dịu hiền hẳn, ngoan ngoãn trên tay Lupe “ngoao... ngoao” khe khẽ. Đúng nó có duyên với thú vật vừa vuốt ve là nó quyến luyến mau không ngờ! Đặt trở lại xuống bàn nó còn tiếc nuối chán, nhất định đòi biểu diễn tiếp mục cọ sát làm Lupe phải vỗ về:

— Cưng chịu khó chờ chút để tao làm y tá chút đã nào? Ngồi ngoan lát nữa tao pha cho ly sữa nóng mê ly.

— Này, nhớ nghe? Muốn cho con quý này mê ly tối đa cô phải pha vô sữa vài muỗng gin nghe? Sữa nguyên chất nó không chịu đâu, phải “cốc tay”!

— Anh dóc chơi chớ mèo mà uống rượu được?

— Thử coi? Con mèo quái quỷ này đâu phải mèo thường? Thay vì “mèo máng xối”... hay đầu đường xó chợ... nó là thứ “thường trực” bar rượu. Tối ngày lê la các quán trên Avocado châu chực mấy mẫu xương ăn chơi... bỗng một hôm có gã đệ tử Lưu Linh nổi hứng nhường cho nó tí gin thưởng thức. Nó nhắm nháp thử và chịu liền. Giờ này chắc thành bọm rượu thực thụ vì không liếm rượu nữa mà nhậu luôn.

Lupe bật cười ha hả. Mèo còn quen rượu huống hồ người? Nhất định thứ người tập cho con “Minou” thứ ghiền lạ đời chẳng thể người tử tế. Dám thẳng cha vừa rồi lắm. Nó thử hỏi Rand nhưng hăn phủ nhận... và tiết lộ như sau:

— Cái vụ này chẳng thể tình cờ xét vì chẳng ai trêu chọc thú y sĩ điệu đó! Phải hiểu con mèo hoang, vô danh trên Avocado đã bị mượn làm Minou để đương sự có lý do đột nhập nhà này. Để nhòm ngó, củ soát... hay làm một việc gì đó không đàng hoàng ngay ngắn vì đương sự không phải người địa phương, hành tung đáng ngờ. Bằng chứng bịa đặt thì rõ ràng như vết mỡ ở bụng con mèo mà chính tôi đã khâu vô vậy. Đương sự tưởng khôn, đâu ngờ đến tình cờ này?

— Như vậy là con Minou giả suýt hại anh? vậy nó cũng giống tôi rồi! Để đặt cho nó một cái tên khác nuôi chơi.

— Khỏi, liệng ra đường cho rồi! Cho cô hay không phải cơ sở từ thiện chuyên đón rước người lạc bước...

— Vậy mà tôi vẫn còn ở lại! Bằng chứng bất khả chối cãi.

— ... Ở lại tạm thời. Vì không có cách nào khác hơn, mong cô nhớ vậy.

— Đúng thế! Cũng may tạm thời tôi cũng có dịp trả món nợ bằng bó hôm trước. Cũng đánh nhau và cũng tét môi vậy! Ngồi lên đi...

Vụ trả nợ diễn tiến y như lần vay nợ, vai trò lật ngược dĩ nhiên! Có khác đôi chút là ở chỗ kẻ thua người được. Thân danh thầy thuốc, nhờ tay người săn sóc đã đau nhưng không đau bằng cái vụ hấn đã trên chân đối thủ rõ, liệng được nó ra ngoài, đánh đấm như thế mà Lupe cứ làm như thương xót hấn thua, ăn đòn đau. Còn hôm trước nó nằm vạ như thế mà nhất định: "...thử anh không vô can coi, tôi đã nhử con Mông cổ vào bẫy nó xông vô là tha hồ thịt!"

Tay nó banh da mặt, tay nó thoa merthiolate như máy, cái miệng không ngớt tía lia: "Gê không này? Cái thằng coi bộ nhà quê mà chơi dữ quá. Chỗ da này rách tét hết. Có đau không cưng?"

Mấy lần Rand tính gân cổ cãi Lupe đều xử dụng quyền "băng bó viên" bắt hấn im miệng, cấm cục cựa. Phản đối là đầu bông gòn "đụng" vết thương vành môi và vô miệng gập. Cũng đành nhịn nó vậy. Ít nhất cũng không đau đớn gì, nghe chừng những đụng chạm da thịt nhột nhạt còn mang lại chút khoái cảm người nữa. Mà nó trả nợ quá kỹ!

"Xây xát chút đỉnh" mà thuốc men o bế đến 15 phút chắc? Cuối cùng Rand chẳng phải hỏi "xong chưa" cũng bị Lupe đẩy bật xuống. Không sợ áp lực nữa hấn gân cổ cãi:

— Cứ tưởng tôi thua thì nhầm quá! Phải thấy mặt thằng cô hồn đó mới biết... chớ đừng thương hại vội.

— Tôi nói anh thua hồi nào? Ít nhất anh cũng đại thắng ở chỗ có cơ hội giải tỏa bao nhiêu bức bối, uất ức... như tôi vừa nói. Tôi còn phải cảm ơn nó "lãnh đòn" thay tôi. Còn lạ gì cái bệnh của anh? Anh phải xả hơi như thế mới hả...

— Cô biết vậy là hay đấy. Đáng lẽ cô phải bị mới đúng!

Mặt Lupe lại vênh vênh được rồi. Nó vừa nguýt vừa thách thức: “Đừng tưởng bở! Đụng vào tôi là có chuyện... mà sức mấy anh dám? Thử hỏi tôi làm gì nên tội nào?” Coi, nó thản nhiên như vô tội thiệt sao? Nội cái vụ tổng cả đồng cỏ tươi cho tàu ngựa, chuồng bò đàu... chậm cứu cấp chút xíu là rồi đời cả bốn con cũng đáng đánh đòn nặng. Còn “cỏ-vê” trừng phạt là khác chớ? Ý định trừng phạt Lupe lại nhen nhúm trở lại. Rand đã muốn quắc mắt lên chớ? Tay hắn đưa lên nhưng chỉ để khe khẽ gãi gãi chỗ vết thương và nhận thấy Lupe băng bó cũng tạm được. Cảm giác đụng chạm da thịt gây gây vừa rồi lai sống dậy. Đụng vào người nó bây giờ dám “có chuyện” thiệt, nó nói không sai. Lại vô ơn nữa! Thôi, đành bỏ qua cho êm nhà êm cửa vậy. Tất cả những trừng phạt mới dự liệu hồi trưa, rút lại chỉ còn một lời cảnh cáo. Không phải, chỉ là một dạn dò hết sức nhẹ nhàng vì Rand quay mặt đi bảo Lupe rằng:

— Này, nhớ đừng tổng cỏ tươi cho mấy con binh ăn như sáng nay nghe? Nguy hiểm đấy, tôi không về kịp là rồi!

MƯỜI

TREO BẢNG NGHỈ VIỆC NGOÀI CỬA NHƯNG TRONG nhà Rand bận hơn bao giờ hết. Suốt một buổi chiều làm quần quật, không dám lơ tay. Có ai bắt buộc có gì gấp rút đâu, nhưng hẳn cần phải đổ mồ hôi, xết vì những ý nghĩ tâm bậy chỉ có thể đến những lúc nhàn nhã. Có những tư tưởng phải xua đuổi, trước hết là những ý nghĩ tương trợ, cứu vớt. Rõ ràng hẳn chịu để nạn nhân Lupe nương náu trong nhà này vì nó là đàn bà, con gái. Lại có nhan sắc, duyên dáng! Thử hỏi nó không phải con nhỏ Guadelupe Gomez coi? Có chắc gì ông bác sĩ thú y Rand Hammond chịu chấp chữa, bảo vệ bất cứ một kẻ lạc loài bình thường nào không?

Hình như không! Nhưng bảo là chữa chấp để lợi dụng thì cũng 100% không vậy. Ái tình, đàn bà là những thứ Rand đang lo né cho kỹ. Cú sét ái tình còn sợ nữa! Nhất là với tốp người như Lupe.

Dĩ nhiên một thằng đàn ông khoẻ mạnh, nghề nghiệp cơ sở chắc chắn như hẳn chẳng thể vì một lầm lỡ cay đắng với Carlene mà chối bỏ đàn bà vĩnh viễn. Còn lâu mới “ở vậy” suốt đời! Giải quyết xong vụ ly dị, tẩy sạch những ý nghĩ hắc ám về vợ con đã. Hẳn còn tỉnh táo ấn định “tiêu chuẩn” đàn bà có thể lấy làm vợ tốt, một mẫu vợ tạm gọi là lý tưởng kia mà?

À, yếu tố tính nết quan trọng lắm. Lương thiện, ngay thẳng là chuyện bó buộc. Còn phải dịu dàng, hòa nhã, vui lòng chu toàn vai trò vợ. Không thể chịu nổi tốp cứng đầu, lẩn át và tự chuyên chỉ tổ làm gia đình xào xáo. Vợ ra vợ, không có lỗi kỳ khôi buộc phải đánh đập, đàn áp mới chịu làm vợ... bằng không nhất định làm chồng.

Mẫu vợ dự tính là thế đó nhưng đột nhiên “tình cờ Lupe chợt đến, đánh bật luôn. Hình như con người Lupe đối ngược với hình ảnh vợ tương

lai mà Rand cố phác họa. Hình như Rand ghét cái gì, ngán cái gì thì nó chính là cái ấy mới nguy! Nếu nó là một con mèo khờ khạo, dễ thương đòi ve vuốt đấy... mà hung dữ, cào quấu cũng tức thời. Khó đoán quá nên càng ham. Như lửa với loài thiêu thân chắc? Nó hùng hực sống động thì không phải lửa sao?

Này về phương diện quyến rũ thì cặp môi đầy, mọng, con nít kia không đủ mời mọc? Vóc người nó — thấp thoáng di động trước mặt Rand bao nhiêu lần rồi, xiêm áo chẳng bao nhiêu—chẳng phải tràn trề nữ tính? Đúng rồi, riêng về phương diện cơ thể thì không ham muốn Rand cũng phải nhận ra, là Lupe đối chọi với Carlene quá rõ. Như lửa và nước. Một hỏa diệm sơn nóng bỏng bùng cháy, đốt hết... và một lò xo thép cứng, cố tình dè nén, trấn áp bằng hết ham muốn tình cảm. Không chịu cho chúng vươn dậy chỉ vì không muốn tham gia. Còn Lupe ư? Nó cháy đỏ hun nóng bằng thích... sẵn sàng đốt cháy, buông thả tối đa không hề mảy may mặc cảm, tiếc nuối, hối hận.

Nghĩ đến những hình ảnh đó, tự nhiên Rand thấy nóng mặt. Nếu con người nó là vậy, nó thích vậy và hiện còn ở trong tầm tay với của hắn, sẵn sàng đến như vậy thì tại sao còn ngần ngại?

Nếu Rand cảm thấy kẹt thì đương nhiên nó còn kẹt nhiều hơn chớ? Lupe có muốn giữ thế chủ động cũng không được. Vậy tại sao không? Nếu ái tình dưới góc cạnh nào cũng là một thử thách trước đã thì Rand đã thử thách đâu?

“Tốt ngay”! Có một cái gì giật ngược tron g luồng tư tưởng của Rand, không cho những ý nghĩ dồn dập có cơ hội biến thành hành động. Với hắn ái tình không thể phó mặc như vậy được: đâu đến nỗi thấp hèn... cái gì cũng có giá biểu kể cả yêu nhau? Còn hơn một quyết định dấn thân, một cam kết: Nếu yêu được Lupe với ý nghĩa một trao đổi tài chánh, có điều kiện thì mọi việc đã dễ dàng chán. Còn bắt buộc phải “trả giá tình cảm”, tính đến trao xương gửi thịt thì Rand không muốn. Nhất thời chưa muốn.

Làm gì hãn chẳng biết hai đứa gần gũi như vậy thật đối trao dễ dàng là khác. Hãn chiếm và nàng cho chẳng có gì ngăn cấm. Nhưng sự chiếm đoạt cũng như sự dâng hiến không thể gián dị đến mức xong rồi thôi. Lupe thì gần gũi cơ thể phải là một chia sẻ cuộc đời. À, lại vợ con thì Rand hết ham. Vấn đề lại chuyển sang một ngã khác rồi!

Nếu không thể gần để bị cột vào thì tốt hơn phải né xa trước. Rand lại trở về lập trường nguyên thủy. Chớ gần gũi, dù chẳng để làm gì. Nếu Lupe xuất hiện như một tình cờ thì nó sẽ mất biến như một thoáng qua. Một hôm, hai hôm là xong hết.

Để giết hết những tư tưởng ác hại, còn gì bằng lao đầu vào công việc lao động chân tay, càng nặng càng tốt mà nhà này hiển nhiên không thiếu. Nội cái chuồng bò cũng đã ứ bơi: ván ghép chỉ việc gỡ ra, tẩy uest... thay lớp mặt cửa cũ, xịt thuốc sát trùng rồi sắp lại như cũ. Ghé coi lũ bò, ngựa suýt chết vì cỏ, Rand lên tinh thần. Bụng xẹp lép thế kia mà không chết! Qua chuồng chó lại lắc đầu: con: setler của ông cha sở mới vẫn rũ liệt một đồng. Thăng Shields chơi cú này láo. Nó bó tay mới nhả cho Rand. Một con chó chết đâu có nghĩa gì... nhưng chó của ông cha mới đối tới thì bốn đạo có quyền thách mắc tài nghệ của ông thú y sĩ. Dám mất ít khách oan!

Ý nghĩ cột cản làm mặt Rand chiu nặng. Vả lại làm hùng hục suốt buổi chiều, chập tối thì xương cốt, bắp thịt rã rời là phải. Cứ được mệt phờ người thế này là đỡ ngại. Dĩ nhiên dự định của Rand chẳng thể tiết lộ với đương sự... mà đương sự coi bộ cũng không buồn biết tới. Càng hay. Tất cả chỉ đổ tội “mệt mỏi quá” là xong.

Coi chừng, bữa cơm tối nuốt khó vô. Lupe vặn hỏi lý do... môi sưng, người mệt hãn chỉ ừ hừ. Không muốn lên tiếng nữa. Mà cố tình tránh cả ánh mắt nó. Nói chuyện thì khỏi rồi, đành vớ đại một tờ báo ngồi chúi mũi coi và chừng suy nghĩ lại mới thấy làm một việc vô lý vì tờ báo chuyên về golf là một môn thể thao hãn không hề chơi bao giờ. Vặn Tivi lên, coi một lát Lupe xoay ra chơi với con Morrigan. Hai đứa hãm hè vật nhau, đánh lộn

y như con nít càng làm Rand xốn mắt thêm. Quần áo nó ăn mặc như vậy... hở hang sẵn rồi mà còn bật ngửa vài ba cái ở ngay kế bên thì Rand xốn con mắt, chịu sao nổi? Coi kia, nó té vật ra, đôi chân giơ lên thế kia. Giọng cười khanh khách xen giữa những tiếng gầm gừ, nạt nộ y như thực của con bęc-giê.

Rand vùng đứng dậy, đi xuống bếp với ly nước đá lạnh. Tay run run cầm cái ly đưa lên môi lập cập, không ngờ nó đứng đặng sau lúc nào không biết

— Ủa, sao tự nhiên anh xuống chi vậy? Có chuyện gì thế? Hay anh nghe thấy tiếng gì khả nghi?

— Tại khát nước quá... chớ có chuyện gì đâu.

— Anh nói thiệt không? Không hiểu sao tôi có cảm giác bị bao vây, rình rập ghê thế? Ở trong nhà này cũng còn sợ thì anh biết sao, Rand!

Bỗng nhiên Rand nghe có một gằn gủi dị kỳ, thiết thực quá! Đúng rồi, Lupe đang sợ hãi nép người vào cánh tay hăn và ôi cha... có vậy mà cả một cảm giác ấm cúng, nhột nhạt quên băng từ lâu nay có dịp ùa về. Giản dị như thế đó, một tiếp xúc tầm thường giữa hai cơ thể người lớn mà Rand nghe sự mềm mại, căng phồng áp vô cánh tay, một rung động háo hức, rõ ràng của cậu trai mới lớn... có dịp hẹn hò gằn gủi người yêu. Lại vướng nghẹn chút gì ở cổ họng mới là khó chịu! Rand không thể không tăng hăng đến bật ra một tiếng ho, giản dị chỉ để có cơ dang xa ra một chút.

— Yên chí đi! Còn ở trong nhà này thì chẳng chuyện gì xảy ra đâu mà sợ hoảng. Tuy nhiên, chẳng thể để tình cảnh này kéo dài. Sáng mai ra tính biết đâu chừng xong? Như vậy nên đi ngủ cho rồi!

— Chịu thôi. Chẳng thấy buồn ngủ chút nào... có lên phòng cũng đến năm dài ra đấy khó chịu lắm, Tốt hơn mình cứ ở dưới này. Sao không thử chơi vài ván bài cho đỡ buồn?

— Để bữa khác vì tối nay tôi cũng... chịu thôi. Mệt mỏi suốt ngày, buồn ngủ quá rồi. Thôi, đi ngủ là vừa!

Cố nhiên đã có lệnh như vậy thì Lupe phải thoãn thoắt lên lầu. Một mình Rand ở nhà dưới lo thu xếp, coi chừng từng khe cửa, chốt cửa. Phải cẩn thận cho chắc ăn, hần mím cười tự tin “Lát nữa lên giường nằm lăn ra... mệt mỏi quá là phải ngủ. Chẳng có một khoảng trống nào để lơ mơ nghĩ bậy!”

Tạm thời cứ chiến thuật này mà tiến hành. Đêm hôm lạnh lẽo ứa nghĩ bậy thì đón chờ ánh nắng sớm mai. Chỉ sáng mai là xong hết.

Chẳng hạn tại sao Lupe không tiếp xúc được với mục Lomax nào đó nhỉ? Nếu nó tin rằng chỉ cần hai người, mỗi người một đầu giúp nó là việc gì cũng xong... thì “đầu Salisbury” thất bại rồi, tại sao không thử “đầu Lomax”? Ngay sáng mai chẳng hạn? Trường hợp của Lupe thế nào cũng phải nhờ đến cảnh sát thì tại sao không nhờ thẳng một sĩ quan cảnh sát nó cho là tin được... và ít nhất cũng là người bảo lãnh tư pháp của nó lâu nay? Có thể xong rất lẹ làng là khác.

Sự thực Rand nằm dài trên giường nghĩ đến cách giải quyết vấn đề gọn gàng dễ dàng nhưng không hợp lý chút nào hết, chỉ để cố dỗ giấc ngủ mà thôi. Hơn thắc mắc, suy tính chán! Nhưng ô hay, sao giấc ngủ muộn đến thế này? Đôi thế nằm chán, dặt lại gối, cuộn lại mền... thử đủ mọi cách nằm sao cho thoải mái nhất cũng không hơn gì! Mệt quá rồi từng bắp thịt nhưng đầu óc sao mình mẫn thế này? Tại Rand bắt không sót một tiếng động nào mới lạ! Hình như càng chăm chú vào vụ nhắm mắt ngủ thì đôi tai lại nghe tinh tường hơn mời khở.

Lúc ấy Rand chỉ muốn ngồi bật dậy. Không ngủ được thì thức. Mọi lần hần vẫn mò xuống dưới nhà, lật tờ báo coi hay mở một hộp la-ve uống rồi chừng nào buồn ngủ thì đi ngủ có sao đâu? Tối nay giản dị có vậy mà Rand không dám! Nó mà nghe cục cựa, lịch kịch dưới nhà cũng mò xuống theo thì sao đây? Cái đó kể chắc. Không chừng ở phòng đầu đằng kia, Lupe cũng đang nằm trần trọc trên giường, cũng day trở lục đục y như hần và cũng chờ đợi hần xuống nhà là xuống theo cho vui thì sao?

Rand quyết định lẹ: thà ngủ khó chớ không vui cách đó. Hắn cố bắt đầu óc trực xuất ý định xuống dưới nhà vớt cả ý nghĩ giờ này Lupe đang làm gì để lắng nghe từng âm thanh coi sao.

Đêm vắng từng tiếng động nhỏ cũng “lên tiếng” này là tiếng cửa lớn cửa sổ cửa mình... này là mấy tấm vách co rút lại răng rắc sau một ngày dang nắng... này là tiếng gió luồn rì rào qua đám lá mấy cây hồ tiêu. Thịnh thoảng lại vắng vắng tiếng cú cầm canh, giọng buồn lê thê não ruột.

Giữa đám âm thanh lắng đọng của đêm khuya chợt nghe có tiếng chát chúa. Sự thực không lớn lắm nhưng rõ ràng tiếng sắt thép va chạm nhau rồn rảng. Tiếp theo là tiếng gầm rú của động cơ xe hơi vọt đi đột ngột.

Rand nhảy bật ra của sổ. Vừa đúng lúc để nhận ra hình dáng lù lù của một chiếc xe hơi dù đèn đuốc tắt hết. Nó phải từ hướng vườn chanh của lão Kwei vọt ra. Dĩ nhiên với tốc độ cao, chỉ thoáng sau không còn gì ngoài tiếng ống thoát hơi ròn rã để lại phía sau và rơi chìm lắng bằng hết.

Có tiếng chân thành thịch của Lupe từ đầu nhà chạy tới. Cửa phòng Rand mở bật, giọng nó chói lói “Rand, anh ở đâu?” Bóng tối bao trùm hết. Nhưng trước khi bật ngọn đèn nhỏ đầu giường hắn cũng cẩn thận lấy cái mền phủ quần quanh người cái đã!

Lupe hỏi dồn dập: “Anh... anh vừa nghe tiếng gì không? Dĩ nhiên phải chớ? Ôi chao... em sợ muốn chết!” Chữ “em” nó buột ra tự nhiên quá cũng như vẻ kinh hoàng còn hiện rõ ở đôi mắt mở lớn, ngơ ngác. Dù ánh đèn đầu giường chỉ mờ mờ nhưng thấy Rand cuốn mền nó cũng vội vàng lấy miếng vải phủ giường quần quanh người. Ít nhất cũng phải vậy chứ, dù không hơn chiếc sà— rông bao nhiêu!

— Anh có nghe gì... có thấy cái gì không? Em sợ quá...

— Có chớ? Có một chiếc xe vừa vọt đi. Không hiểu có chuyện gì?

In hình Lupe hơi nhích người lại Rand một chút. Hai đứa cùng “quấn chân” như nhau cả! Giọng nói lạc hẳn đi.

— Thật hả? Thảo nào em sơ muốn đứng tim luôn. Chạy sang đây tưởng tắc thở.

— Bây giờ thì xong. Nó vọt đi rồi thì... cô có quyền yên chí trở về phòng đánh một giấc! Còn gì đâu mà sợ?

— Không đâu! Cái gì hả? Nội bây giờ trở về phòng, đèn tắt ngúm đen xì xì em cũng chẳng dám. Sợ chết luôn mất.

Hình như bây giờ người sợ luôn lại là Rand. Không, đúng vậy rồi, Nếu không làm gì mà tim nhảy dữ vậy, trời. Hẳn ấp úng bảo:

— Gì mà sợ đến chết? Phòng bên ấy với bên này đâu có xa xôi gì? Cửa dưới chặn kỹ rồi, có gì vọt một cái tới liền. Hay là thử mở cửa phòng ra, cả phòng tôi nữa. Hết sợ chưa?

— Không được đâu, Rand! Em muốn ở ngay cạnh đây kìa... có gì còn có anh một bên. Chiều em chút. Có vậy mà không được sao?

Cái vụ này không thể chiều được. Đúng ra là Rand phải gạt phắt. Nhưng sao coi mặt nó ngơ ngác thế kia? Nọ sợ thực mà? Đâu phải tại Rand bỗng ham muốn mà thôi? In hình Lupe còn run rẩy thì phải. Ý nghĩ gạt bỏ bỗng yếu xèo... yếu như những nỗi e dè, ngại ngùng đang tụt dốc vậy. Hẳn chỉ nói khe khẽ: “Đừng, đáng lẽ em đừng qua, đừng ở lại mới phải!” Làm gì Lupe không biết? Nó lên tiếng mạnh dạn:

— Cám ơn anh... có thể chớ?

— Thôi Lupe nằm giường đi. Tôi xuống sàn.

— Đâu được? Em nằm sàn cho. Anh cứ nằm đâu nằm đấy...

Mảnh chăn khoác cứ định tụt ra. Lupe lúng túng giữ một đầu, xiết chặt thêm. Miệng lẩm bẩm:

— Em nằm sàn quen rồi! Cuốn thêm cái này đủ ấm chán... Anh thấy không, cuộn tròn lại như một con nhộng vậy mà?

— Không được! Nếu muốn ở bên này cô phải lên trên giường ngay. Để cái mền cô đang khoác cho tôi. Nào, làm liền...

Rand quay mặt đi để Lupe không còn cách nào khác hơn là tuân lệnh. Chừng quay lại, hắn đã thấy cái mền nằm mấp mé giường và con nhỏ đã nằm thu người thật nhỏ, nằm gọn vào tận trong cùng chiếc giường. Chiếc “ra” giường đã được nó kéo lên che kín người, chỉ để lọt cái mặt ra. Lupe đang ngó hắn trừng trừng trong khi Rand phủ lên người tấm mền rõ ràng còn ấm hơi người. Hơi của nó còn vương vất lại, hơi đàn bà con gái nghe rờn rợn. Hắn xích tới tắt đèn, biểu nó:

— Muốn hết sợ ráng ngủ đi...

Trong bóng tối có tiếng nó cười khúc khích và nói khẽ:

— Coi, đúng là vẽ chuyện vô lý! Cả một cái giường rộng thế này mà có người chịu khó nằm sàn nhà ngủ được. Đúng là điên...

— Điên thật! Không quen nằm sàn coi bộ khó ngủ.

— Vậy hả? Sao cứ tranh sàn nhà? Tôi nằm đây ấm quá đi mất. Thấy anh lục đục tội nghiệp!

Thôi thì tội gì hành hạ xác thân mãi? Rand lồm cồm bò dậy, ghé lưng nằm đỡ một mé giường. Ở ngay phía ngoài, xa Lupe tối da. Còn cả một khoảng cách và để khỏi nhầm lẫn hắn đánh tiếng ngay:

— Thôi, nằm đây cũng tốt chán. Nào, ngủ đi nghe?

— Ừ, ngủ đi.

Giọng nó thì thào như một thở dài. Có tiếng cuộn mền sột soạt. Nằm thật yên tĩnh, làm gì Rand không nhận ra từng hơi thở nhịp nhàng, lên xuống đều đặn của kẻ nằm kề bên? Không thấy gì hẳn mới tự cho phép đổi thế nằm cho thoải mái chút. Tội gì không duỗi dài căng cho khỏi tê chồn vì co quắp? Coi, có vậy mà đã đụng phải chân nó rồi.

Một đụng chạm quá nhỏ nhoi, vô nghĩa. Nhưng vào lúc khác, ở chỗ khác kia! Bây giờ nó là luồng điện chạm nhẹ thật song Rand giật mình co phắt ngay lại. Nếu cú giật mình đó không “lây” sang Lupe để hẳn cảm thấy hình như nó cũng run bắn người thì cố nhiên Rand đã phải rút lui toàn bộ và có lời “Xin lỗi” Làm gì có vụ đó?

Thế là thay vì nằm xây lại Rand bèn chồm sang, kéo Lupe về phía hẳn như cướp giật một cách tàn nhẫn. Hẳn bảo rằng: “Tội vạ gì... mình kỳ cục mãi!” Cử động tiếp đó của Lupe không hiểu là một phản ứng chống cự hay chỉ là một cách xoay người vừa vặn để hai đứa ôm nhau chặt hơn, thuận hơn. Cái đó hẳn đâu cần biết? Biết để làm gì khi sau một với tay là cả một quần quít gấn bó mê mải của cả hai? Rand có cảm giác gối lên sóng, một cơn sóng quá lớn quá cao nâng bổng hẳn, đưa cao lên, bốc lên cao vút. Nghe như choáng váng, ngất ngậy. Tai ù đi vì lên một độ cao chưa đạt tới bao giờ...

Lên đến chóp đỉnh thì cũng đợt sóng đó đưa trả lại Rand ngậy ngất cảm giác, trải rộng ra một vùng trời nước bao la bên dưới. Trong thế trôi nổi bình bông, hẳn lắng nghe lơ mơ một niềm khoái cảm mới toanh, một niềm sung sướng chậm chậm. Nếu cứ trôi đi, trôi mãi đi, trôi mãi phiêu diêu như thế này thì Rand còn chịu nữa!

Chừng chống tay trở lại thực tế, Rand còn biết nói gì ngoài ấp úng một hai câu vô nghĩa? Nằm sát bên Lupe cảm giác lơ mơ bình bông còn khiến hẳn cứ tưởng em bé đang thốn thức khóc. Té ra nó cười, cười rung rung cả người. Không giễu cợt, không liến khí như mọi lần. Lúc bấy giờ nụ cười

của Lupe rõ ràng chẳng khác gì tâm trạng Rand: thỏa thuê và mãn nguyện. Vậy là đủ rồi, còn muốn gì hơn? Nó tủn tủn, tinh quái rót vào tai Rand rằng:

— Anh cù lần! Để người ta đợi lâu thế?

MƯỜI MỘT

SÁNG HÔM SAU BỪNG MẮT DẬY KHÔNG THẤY LUPE nằm bên. Nếu không có cái gối tai bèo nằm đó thì chẳng có gì lưu lại chứng tích hiện diện của nó, tất cả bất quá chỉ là một giấc mơ đẹp. Nhưng không, cho dù giấc mơ có đẹp đến mấy cũng chẳng tạo nổi cảm giác sung sướng vừa qua giờ còn vương vấn lại trong con người Rand. Chính hẳn đang cảm thấy, còn cảm thấy rõ ràng thì mơ làm sao được!

Rand nhớ lại những đợt sóng kế tiếp, liền theo đó. Cũng thỏa nguyện in hệt trước khi hai đứa ôm nhau ngủ vùi. Giấc ngủ lâng lâng, đến dễ lạ lùng! Và sáng nay bừng mắt dậy không hiểu Lupe đi đâu, đi làm gì mà sớm thế? Nằm yên lặng một mình Rand lắng nghe cảm giác sống dậy dạt dào, đây là lúc bao nhiêu hồi hải, say mê chìm lắng xuống để đầu óc bình thản, sáng suốt ước tính lại tình hình. Tuyệt nhiên hẳn không hề có mặc cảm của một kẻ đàn ông gần gũi một người không phải vợ mình. Không ngượng ngùng, hối hận mà trái lại không thấy gượng ép, ngần ngại như với Carlene. Dĩ nhiên trên pháp lý cũng như thực tế hai đứa hẳn là vợ chồng chính thức nhưng với Carlene thì sự hơi hợt đến là lạ lùng: cảm giác vợ chồng Rand hoàn toàn không có. Hình như cảm giác đó hẳn mới được biết đến đêm qua vì hình như đây mới là lần đầu lấy vợ, những liên lạc xác thịt trước đây chỉ là bất hợp pháp.

Lạ lùng thật, không hiểu Lupe có cùng chung cảm giác ấy không? Nếu có tại sao vội vàng làm chi không nán lại kể cho nhau biết? Thế là Rand vùng đứng dậy, mặc quần áo xuống dưới nhà.

Lupe kia chứ đâu? Thấy Rand nó cười tươi tỉnh.

— Kia bờ? Đã dậy rồi đấy hả? Cứ tưởng ít ra còn ngủ cả giờ nữa chứ? Đợi chút xíu mới có cà phê nghe!

— Tại có một mình nên không ngủ nán được...

Rand lẳng lạng ngó Lupe qua lại lẳng xăng trong nhà bếp. A, mới sáng ra đã tắm táp rồi nên người ngòm, da dẻ hồng hào tươi mát thế kia chứ? Đuôi ngựa cột tóc vắt vẻo coi cũng mát mẻ, vừa ở nước ra. Chiếc rộp xanh cắt bớt, chữa lai thành một kiểu áo choàng ngắn. Lupe không mang thắt lưng nên bông bành hờ hững hay lạ!

Nó vừa đi ngang đúng tầm tay, Rand vươn người toan chụp lai, Lupe chỉ khẽ uốn người hẳn đã hụt đà: “Không được đâu bờ ơi!”

Rand trợn mắt: “Sao không kia? Bộ hối hận?”

Nó giang xa ra một chút: “Còn lâu mới hối hận! Mình người lớn với nhau mà?. Cứ coi như một sự đồng ý cả hai bên cùng thuận tình đi...”

Ham muốn vừa nhen nhúm lên một chút đã xẹp xuống. Rand ngồi bần thần, còn biết nói gì? Mãi sau hẳn mới phân vân:

— Không lẽ mình cứ... thế này mãi? Đã đành là thuận tình...

— Vậy đủ rồi! Mình đừng tiến xa hơn nữa là được chứ gì? Tình trạng anh còn dang dở... mà tôi còn kẹt hơn! Tính toán sao nổi? Không lẽ lúc nào mình cũng sẵn sàng tái diễn cái vụ “anh lừa dối” vợ và tôi “đóng thuế” nương náu? Thực tế là vậy... chứ anh được rồi, anh có quyền cười tôi”gìn giữ” giờ chót chứ?

— Nói bậy nào! Em vừa nói “mình người lớn... có sự thuận tình” thì mình sợ gì ai?

— Sao không sợ? Phần tôi... tôi sợ một cái bầu lăm chứ? Lỡ có một cái thì sao đây? Anh có thấy cái lo sợ thiết thực nhất của tôi không?

Đàn bà khó hiểu thật. Rand lúng túng, không biết lối nào lần. Mấy giờ đồng hồ trước thì hăm hở, nhiệt tình... mà bây giờ đã tính toán đến một cái

bầu trong tương lai rồi? Ấy là đã có sự thuận tình, đồng ý của cả hai bên...

— Em nói sợ.. làm như anh hiệp đáp gì em... hay tán tỉnh rồi bỏ rơi cái một vậy! Chắc em hiểu anh cũng thương chứ bộ?

— Không cũng thương sao có vụ hồi hôm? Kẹt anh có thương đến đâu cũng đụng thực tế sờ sờ. Anh còn liên hệ Carlene phải không? Còn em... Sống chết còn chưa chắc lúc nào mong gì tính toán hạnh phúc tương lai!

— Anh bất quá có ly dị đứt với nó lâu nhất cũng chỉ một năm là cùng.

— Một năm không đủ dài sao? Còn vụ của em may mắn thoát vài lần nữa cũng còn phải tránh né pháp luật, nếu không có cách giải quyết thuận lợi đúng như ý mình muốn, không lẽ mình vô tội mà chui đầu vô khám ở cỡ một vài năm? Mà đừng nói hạnh phúc, ăn đời ở kiếp vợ. Anh có chịu nổi cái vụ này không?

— Vụ gì? Đã thương em, đã hiểu em thì có cái gì không chịu được?

Lupe lắc đầu làm cái đuôi ngựa lúc lắc theo. “Không được đâu, anh ơi!” Nó thản nhiên giải thích, người lớn lạ lùng:

— Anh tính giùm em chuyện vợ chồng... tức là hai đứa mình sống với nhau lâu dài, chính thức chứ gì? Anh có nghĩ đến giai cấp, địa vị, dư luận và công việc làm ăn chưa nào? Anh có chịu nổi một cái thiệp báo hỉ nguyên văn như dưới đây không?

— Thì nói đại đi...

— ... “Chúng tôi lấy làm hân hạnh thông báo hôn lễ của ông Rand Hammond bác sỹ thú y ở Avocado, tiểu bang California đẹp duyên cùng cô Guadalupe Gomez, nữ sinh viên tốt nghiệp Trung Tâm Hướng Dẫn Thanh Niên Lạc Nẻo Corona. Cô dâu mới thành phần bụi đời, không cha không mẹ nên đại diện cho họ nhà gái sẽ là một vị Nữ giám thị của Trung tâm...” Nói sơ sơ một hôn lễ cử hành như vậy anh đã ngán chưa, Rand? Hết dám tiến tới, phải không?

— Đừng nói vậy. Trường hợp đó là bi thảm nhất... nhưng bây giờ em đã có anh mà? Em quên là anh vẫn đang nghĩ cách gỡ rối cho em?

— Gỡ rối cho em? Bằng cách tiếp xúc với bà Lomax chứ gì?

Dĩ nhiên Lupe nói diều. Nó nháy nhó như con nít nhưng nó nói đâu có sai. Mới tối hôm qua Rand chẳng từng vạch kế hoạch, chắc như đinh đóng cột là thử “đầu Salisbury không xong... tại sao không tiếp xúc thử đầu Lomax” đó sao? Cứ thông báo cho bà sĩ quan bảo lãnh của nó, cho biết địa chỉ này để mục tới xách cổ nó ra khỏi nhà là xong chứ gì? Chấm dứt mọi lộn xộn. Nhưng bữa nay phải khác! Yếu tố thông báo cảnh sát là phải gặt tức khắc. Rand đỏ mặt, nói gằn lừng tiếng:

— Đây, bỏ cái vụ Lomax đi nghe? Cấm cô không được tự ý tiếp xúc bậy bạ. Hãy để tôi tính thùng thăng coi sao. Mình thiếu gì cách khác?

Ra từ nay trở đi người sợ tiếp xúc với “mụ Lomax” là Rand chứ không phải nó. Hẳn nói thiệt, trái lời dám có chuyện nên... Lupe cười như nắc nẻ, tiến sát tới sau lưng hắn, vòng tay ôm ghì lấy cổ Rand.

— Ô hay... sao bồ thay đổi lập trường lạ vậy? Bồ là ông ba phải có khác! Bữa nay lại cấm nữa? Sao không để tôi nạp mình cho cớm là giải quyết giùm bồ cái một, hết phiền phức?

— Bây giờ sợ còn phiền hơn. Ngủ một mình lạnh lắm, chịu không nổi!

Nó vừa kịp trách yêu! “Mới vậy đã...” thì tộp. Lần này Rand không thể vồ hụt vì Lupe có muốn rút lui cũng còn vướng hai cánh tay choàng cổ. Nó la oai oái... nhưng Rand không thể nhả ra. Vẫn thất bại như thường chỉ vì khi không điện thoại reo inh ỏi. Hồi này tê-lê-phôn là mối quan tâm bậc nhất của hắn. Rand trợn mắt thì Lupe cười khúc khích: “Đáng kiếp! Không lại nghe đi hả? Hay để tôi nghe máy?”

Rand vẫn tắt “không được” chạy tới nhắc máy liền. Tưởng đồng nghiệp Fred gọi lại... nhưng không phải — giọng Hello đàn ông. “Bác sĩ

Hammond... Rand Hamchond phải không?”

Bảo rằng giọng người lạ thì không phải. Nhất định giọng này hẳn đã nghe qua, có gặp gỡ, chuyện trò rồi. Có thể một vài lần nhưng nhất thời làm sao nhận ra, nhất là qua máy điện thoại?

Kẻ lạ ở đầu dây làm ra vẻ bí bí mật mật làm Rand càng bực thêm. Bảo “Tôi đây... Ai gọi đó” thì nó gạt đi, nghiêm nhiên “ra lệnh” rằng vậy đủ rồi, hãy ráng nghe và chờ, đừng hỏi thêm.

— Tôi làm ơn cho hay tuy ô này: có chiếc xe đua mui trần hiệu Porsche sơn đỏ, bảng số HZU 738. Tôi nhắc lại HZU 738. Cửa xe cố vết trầy trụa, móp méo nặng. Cửa tay mặt dĩ nhiên! Nó nằm ở sa lông xe cũ Hòa Lan... một thứ nghĩa địa xe phế thải, đồ sắt vụn “lạc xoong” nhưng làm ăn lớn. Tới đường Seminole là biết liền. Khỏi hỏi...

Ô hay, tuy ô là thế nào kìa? Tại sao lại xe hơi? Nó làm ơn hay phá? Mà nó phá để làm gì... Và lại nó là ai đã? Có điều nó nói khỏi hỏi là... khỏi hỏi thật, máy cúp rồi, biết đẳng nào mà gọi lại?

Xưa nay Rand chúa ghét những vụ lăm cẩm, không đầu không đuôi... tiết lộ nửa vời chỉ tổ mất công suy nghĩ, bực mình thêm. Hẳn gác máy, trở vô nhà bếp đã đụng Lupe hỏi dồn một hơi: “Ai gọi đó anh? Có chuyện gì vậy? Sao anh nhăn nhăn vậy?”

— Không nhăn sao được? Cái thằng gì đâu... không thèm hở răng tự giới thiệu mà chuyện thì dấm dớ, chẳng hiểu gì hết.

— Nhưng nó phải nói một cái gì chứ?

Dĩ nhiên. Một cái xe thể thao sơn đỏ, cửa trầy trụa móp méo một bên, bảng số... nằm ở... Nó “làm ơn cho tuy ô” đó! Điên đầu luôn... À, mình vừa đang làm gì nhỉ?

— Hình như là... uống cho xong ly cà phê đầu tiên trong ngày! Lupe, pha thật đặc, vừa đủ nóng...

Lupe tỉnh bơ vừa đáp lời vừa diều bằng mắt, bằng mũi rồi cười khảnh khách mau chân gang ra xa. Rand nằm lại không kịp đành nâng tách cà phê uống đỡ vậy. Nó mới đặt xuống bàn mà lảng đi lẹ đến thế! Để xong ly cà phê này rồi tính.

Đúng lúc ấy có hồi chuông ré lên như trêu chọc Rand. Hẳn dẫn ly cà phê xuống bàn. Chuông lần này là chuông cửa mới giện chứ! Tấm bảng “Nghỉ Việc” còn treo sờ sờ, điệu này là phá nhau chớ thân chủ gì? Lupe lại được thể cười khúc khích chọc tức “Coi ai kêu cửa kia? Không ra mở... đi tôi ra nghe?”

Nó giả vờ xãng xái làm Rand hẳn học quệt miệng, liệng cái khăn ra bàn, hậm hực nhưng lật đật đứng dậy đi ra. Hẳn tính mở bật cánh cửa coi ai để chuẩn bị một màn cản nhăn.. vì người đòi vô không phải thân chủ mà lại là phụ tá Pam! Nó cười thân thiện: “Rand, có gì lạ không”? Dễ ghét quá, dù có nể nang cũng phải dẫn một vài câu cho hả:

— Có gì đâu? Mà cô sang có chuyện chi đấy? Hình như tôi đã dặn cô nên lánh mặt ít bữa mà?

— Đúng, anh có dặn... và tôi có nhớ. Tôi không muốn chạy sang nhưng có một chuyện lạ mà tôi thấy cần phải cho anh biết gấp. Phôn không được, sợ ông già tôi hay lại bắn lên. Để vô trong này hãy nói chứ?

— Chết, tôi quên. Cô vô đi chớ?

— Mà thôi... nói ở đây cũng được. Bộ sáng nay anh chưa thấy Otto chắc?

— Đúng, chưa thấy. Tôi thả xích cho nó coi chùng quanh nhà mà? Chắc nó chạy đâu đó...

— Không đâu. Nó không chạy được nữa đâu! Anh... anh thử ra chỗ mấy gốc cây hồ tiêu coi? Tôi sợ quá!

Thế sao? Rand sững sờ một lát “Otto làm sao?” có chuyện gì xảy ra cho con Doberman quý giá, con vật “cận vệ” trung thành đặc lực mà Rand

từng đích thân dạy dỗ, chăm chút nuôi từ hồi còn nhỏ xíu? Tim đập thình thịch, hần hốt hoảng cảm đầu chạy như bay... vòng góc nhà nhằm mấy gốc hồ tiêu trồng ngay sát hông. Kia rồi, hần đứng khựng lại ngó. Nghe choáng váng, đầu nhói một phát ngay tim.

Vì Otto đây kìa. Nó nằm nghiêng một bên chỗ bụi cỏ. Dưới đám lá hồ tiêu dày đặc, lò xo sát đất muốn che kín luôn. Khốn nạn, hành nghề thú y bao nhiêu năm thì nhằm thế nào được! Nó nằm cứng thế kia thì chỉ còn là cái xác, nó chết từ lâu, chết cả mấy giờ rồi.

Quả nhiên lúc Rand chạy tới bên vạch đám lá cúi xuống thì một đám ruồi nặng đã ùa lên, bay vo ve không chịu rời. Đưa tay sờ nắm thử thì người nó đã cứng đờ. Hần nắm lấy chân nó lúc lắc: “Otto... Otto... Tội nghiệp mày! Sao thế này?”

Con Doberman hồi khuya còn linh hoạt, mạnh khỏe thế giờ đây nằm co quắp, lưng cong vòng... đám đất cỏ chung quanh bị nó cày nát. Nó phải chết cấp kỳ, đau khổ lắm. Không thể vì một cơ gì khác hơn là trúng phải bã, nghĩa là bị người đầu độc. Mấy đồng ủa mưa, cặp mắt trừng trừng mở lọt tròn, đầu lưỡi thâm tím thè ra bị xiết giữa hàm răng cửa nhe ra đau khổ, dữ dằn quá. Nó phải lăn lộn một hồi, đứt cả ruột. “Otto, Otto... vậy là mày cũng bị... Không ngờ đến lượt mày!” Rand vừa nắm bóp, vừa đưa tay xua đám ruồi cứ nhâu nhâu đòi bu lại. Thương nó đến mấy cũng vô ích, còn đuổi ruồi làm chi!

Thần thờ Rand đứng dậy. Chỉ là một con chó thôi... nhưng con vật ruột thịt, bị giết tàn nhẫn thương tâm quá. Hần đi trở ra trước nhà mà vập ngã mấy lần. Mắt mở thao láo có nhìn thấy gì?

Lupe đang đứng bên cửa sổ phòng khách chờ ngóng. Có Pam đứng một bên nhưng chắc con nhỏ này cũng chưa biết Otto chết hẳn chưa. Người nào chạy ra mở cửa Kand cũng không hay. Hần rầu rĩ nói:

— Vậy là rồi đời con Otto. Chỉ tại nó chớ còn ai nữa?

— Tui nó chơi cách nào?

— Đầu độc... nghĩa là đánh bã. Một số lượng mã tiền tinh chất thì dễ quá. Đúng vào khuya hôm. Tụi nó nhét mã tiền vào miếng thịt bò, nướng cho thơm rồi thấy vô vườn thì ngon lành. Có khôn đến mấy thì Otto cũng chỉ là một con chó. Thấy thịt là tấp. Và tấp vô là rồi! Phải chi tôi biết ngay, cấp cứu tức khắc thì may còn kịp. Nhưng ai mà đoán ra? Chỗ đáng trách của mình là lúc bấy giờ...

— Coi anh tự trách mình làm chi? Nếu tụi nó tính hạ thì giữ thế nào được mà hòng cấp cứu? Có trách là trách em đây này. Tụi nó nhất định thịt em... nên phải hại con Otto trước, hại bằng được. Vả lại nếu không có em trong nhà này đã chẳng có chuyện!

Đúng là Lupe xúc động... thương con chó thì ít nhưng thương thân mình là phần nhiều... Lúc nào cũng có thể đi đứt, in hệt con Otto này chớ khác gì đâu? Nó xúc động quá nên nè có mặt “con Mông cổ” cũng cứ ôm chầm lấy Rand. Nó quay lưng lại và chạy ủa tới chớ có cần biết có ai đứng sau lưng. Nó đâu nhìn thấy nét mặt ngây ngô, sững sờ, kinh ngạc ngoài sức tưởng tượng của Pam, cô phụ tá kiêm cô bé hàng xóm của bác sĩ Hammond? Cho rằng nó có thể nhìn thấy Pam lúc này đây thì chắc gì Lupe đã hiểu khuôn mặt khi không ngây dại thế kia là biểu hiệu của cả một niềm đau thương tiếc nuối. Một mất mát đau xót, dĩ nhiên chẳng phải thương một con chó chết, dù là con Otto! Làm sao Rand không biết kia?

Xét ra thành linh hai đứa ôm cứng lấy nhau thân thiết như thế này trước mặt người ngoài... một đứa con gái... mà lại là con nhỏ Pam thì kỳ cục, ngỡ ngàng quá đi mất! Ngượng chín cả người, Rand phải khe khẽ gỡ tay Lupe ra, làm bộ rất tự nhiên để hỏi Pam:

— Hình như về vụ này... Pam còn biết thêm một điều gì nữa phải không? Nếu có thì cho biết đi...

— Không, kể ra cũng không có gì đáng, vả lại... hình như bác sĩ có dặn tôi đừng dây dưa vô vụ này mà? Nên không biết có nên...

Rõ ràng một thái độ rụt rè, có thể nói là rút ra, không xằng xái “giúp anh Rand” như vừa mới đây! Lại còn pha chút ghen tức, mất mát, cam chịu vì vậy Rand phải hướng câu chuyện sang một ngả khác thích hợp tình hình hơn. Hẳn giải thích:

— Pam biết không... Lupe đang bị một nhóm người theo dõi, mưu sát. Kẹt ở điểm không biết chúng là ai, theo đuổi để làm gì chứ? Chiều tối hôm kia chính Pam đã bị chúng bắt cóc lầm... và hồi hôm đến lượt Otto đây. Chúng quyết tâm hại Lupe đến như vậy. Tôi biết chuyện như thế đó... không che chở bảo vệ được sao? Lupe có quen biết ai đâu, ngoài tôi? Pam hiểu chưa?

— Dạ, hiểu chứ. Tôi biết...

— Vậy tốt quá! Nói thật với Pam... tôi thương Lupe – Tụi này thương nhau...

Vậy là khỏi nói gì được nữa: Một dút khoát không có cách gì xoay chuyển. Chắc hẳn Pam phải nghĩ vậy. Nãy giờ nó vẫn gằm gằm cúi mặt mà? Nghe Rand khẳng định một câu, nó ngừng ngay lên, thẳng thắn ngó 2 người. Dù sao cũng còn tình bạn tốt, tình người đối xử với nhau chứ? Cặp mắt một mí còn ướt rượt của Pam long lanh sáng trở lại. Nụ cười của nó lại mở ra đôn hậu, thành thực! Pam mau mắn bước lại bày tỏ tình hữu nghị bằng cách mạnh dạn đưa tay ra:

— Thế ạ? Nếu vậy thì tốt đẹp quá. Vậy là tôi có thêm một người bạn!

Còn gì đẹp bằng? “Bạn mới” Lupe cảm động quá chứ? Một cái bắt tay đâu có đủ? Nó không những nắm tay Pam mà còn ôm chặt ấy “con Mông Cỗ” nói như reo:

— Pam tốt quá... Tôi mừng có người bạn như Pam. Mừng gần muốn khóc được.

Coi, ở đây mà khóc? Bây giờ đừng khóc vội! Phải lo sắp đặt cách nào, nghĩ một biện pháp gì thật gấp rút chứ chần chừ là bị với tụi nó. Theo tôi thì tụi nó dám xông vô đến nơi. Chỉ ngán con Otto phần nào thì bây giờ tụi nó hạ xong rồi, thấy không? Điều làm tôi thắc mắc nhất là tụi nó biết mình hoàn toàn trông cậy vào con Otto làm lính gác. Vậy thì lính gác hạ xong rồi hiển nhiên tụi nó phải xông vô “thịt” người chớ? Còn lúc nào thuận tiện bằng vì Otto bị lúc nào mình đâu có hay? Mình sẽ bị chắc! Vậy thì yếu tố bất ngờ tụi nó đã nắm trong tay... tại sao ngay lúc bấy giờ tụi nó không vô “làm” luôn Lupe? Trừ phi sập nhà mình mới biết! Để tới bữa nay mình tìm thấy xác Otto rồi dĩ nhiên, mình phải đề phòng thì tụi nó có liều lĩnh cũng khó, phải không? Vậy thì... tại sao?

Đó là điều mà Pam biết... nhưng đợi đến đúng lúc bấy giờ mới tiết lộ:

— Cái vụ thắc mắc của anh, tôi biết chớ? Tôi định qua nói với anh về vụ này mà? Khuya hồi hôm, khuya lắm rồi cả nhà đi ngủ, tôi mới mò ra ngoài vườn nhìn sang bên nhà này thấy có chuyện lạ. Có cái gì dường như một chiếc xe hơi thâm thấp nằm ngay mé vườn, định làm một cái gì đó. Không biết có mấy người ngồi trong và chúng định giở trò gì nhưng nhất định phải là một âm mưu tồi bại. Và đêm hôm chúng cho ngừng xe như vậy rõ ràng phải để chờ đợi một cái gì, phải không?

— Còn chờ gì nữa ngoài vụ chờ cho Otto ngấm thuốc?

— ... Nói cho ngay mới đầu tôi cứ tưởng cặp nào dừng xe lai để mềo mỡ. Nhưng xét ra chỗ đó quá tối tăm bí hiểm, ít người dám! Coi kỹ lại chỉ thấy có một gã đàn ông. Thế là tôi có ý định. Nhìn lên lầu nhà này thì đèn tắt hết, tôi không muốn bỏ đi để phân cho cảnh sát vì tôi biết anh không muốn. Chẳng biết làm cách nào... sẵn trong tay có chiếc búa... tôi bèn nhắm ngay chiếc xe liệng cái rầm.

— Chết cha... Pam dám liệng chiếc búa thờ của ông nội?

— Đâu có! Đâu dám rờ tới cặp búa quý ấy? Tôi có thứ búa Hường đạo vẫn xài... để bữa củi lúc đi cắm trại mà? Chưa biết rõ chúng là người thế nào dám ngăm ngay người mà bắt buộc phải thấp tay một chút cho nó đánh cảnh cáo đúng cửa xe. Phải biết... đang rình mò, chờ đợi trong bóng tối bỗng đâu thấy rầm một phát sấm sét cỡ đó là cứng bóng vía mấy cũng phải sợ tới già!

Lupe ngó Rand cười ngất:

— Thấy không, đúng tiếng kim khí làm mình giật bắn người hồi khuya! Còn nói gì thẳng ngời xe? Tụi tôi ở trên lâu cũng sợ hết hồn.

— Vì vậy cu cậu mới cho xe vọt thẳng, vọt như ma đuổi! Chỗ đó có cái cổng khá rộng, dám gãy nhíp xe luôn... Đợi mãi không thấy cu cậu trở lại đành về nhà luôn. Khoái quá đi mất phải chi biết nó đành bả chết con Otto thì tôi cao tay búa chút nữa chớ đập bể cửa xe mà thôi à?

— Thì ra thế! “cửa xe bên mặt móp méo, xe kiểu thể thao sơn đỏ, hiệu Porsche... số xe...” Mà Pam có nhận ra hiệu xe không?

— Tối quá làm sao nhận ra? Chỉ thấy nó thâm thấp...

— Vậy cũng đủ. Thấy không, Lupe? Thăng cha vừa điện thoại cho tụi ô mình... mình cứ tưởng đâu nó điên đầu... phá phách chơi! Mình hồi nhỏ chọc ghẹo, phá phách bằng điện thoại quá nhiều mà? Nào dè có sự trùng hợp kỳ lạ vậy! Nó còn chỉ chỗ “Nghĩa địa” mà chiếc Porsche đỏ đang nằm, chắc chờ gò lại cánh cửa, dám có lăm...

Nhưng Lupe đâu chịu tin quá dễ vậy? Ở đời này phá phách nhau thì nhiều quá... nhưng giúp nhau quý hóa như vậy chưa hề thấy bao giờ! Một kẻ làm ơn vô danh? Vô lý... Hẳn là ai mà thông tỏ cả những trùng hợp vô cùng bí mật mà mình là người trong cuộc cũng không hay biết? Lại chỉ phôn tới cho hay thì bắt buộc mình phải coi chừng. Riêng Rand vẫn khẳng khái cãi:

— Ô hay, biết đâu đấy? Như vụ của em—ngay sự em có mặt ở đây chẳng là một tình cờ sao? Vậy thì tình cờ cũng có thể có, người tốt chớ?

Không lẽ cả thế giới này thù ghét, ám hại mình hết? Còn coi chừng thì bao giờ mình chẳng coi chừng?

Ô hay, mới đây mà hăn đã đọc lại cho mình nhớ... mà cái sa lông xe hơi tên gì tôi quên khuấy mất rồi? Nghe như tên một nước nào, ở Âu châu chẳng hạn... Nhớ lại coi? Phải Ba Lan..

— Hay cơ sở... Hòa Lan của thằng Ned Yost?

— Đúng rồi nó nói ga ra Hoà Lan ở đường Seminole, tới là biết liền... Mà Ned Yost là ai mà em biết?

— Ủa, anh dân Cựu Kim Sơn, lại ở kế Avocado mà không nghe danh Ned Yost? Có chuyện đó sao? Anh biết không, hồi em còn ở trong... à không ở trên miền Bắc nghe thiên hạ đồn rầm ډại danh người. Một tay chơi cừ khôi, cỡ thủ lãnh. Khẽ nhận chuông là cửa nào cũng mở, cơ quan nhà nước thì cấp nào cũng có người của Ned Yost.

— Nhưng sao em lai quen biết hăn?

— Ủa, bồ bịch mà? Em đến ghét anh... người ta vừa nói “thiên hạ đồn rầm ډại danh Ned Yost” rõ ràng vậy đó mà lại biểu quen biết là quen biết thế nào?

À, mới có thể mà nó đã gai gạnh vặn hỏi được rồi! Đã vậy Rand phải làm bộ ngông nghênh dùng ngôn ngữ đặc biệt tay chơi thử coi?

— Có gì đâu tại anh nghĩ em có quen biết với ông chủ ga ra cỡ lớn Ned Yost mà cả nước đều biết ډại danh thì anh đỡ khổ quá! Em không biết chiếc Station Wagon cà khổ cho năm “nghĩa địa” bây giờ là vừa sao? Hôm nay lai đẹp trời anh tới liền, chỗ quen biết của em có quyền trừ huê hồng chắc!

Đùa chơi có thể mà Lupe lắc đầu quầy quậy. Liều lĩnh như Pam cũng phản đối ý kiến ډại dột này, Cả hai đồng ý Rand mà dẫn xác tới sào huyệt

Ned Yost là nạn mạng oan. Sức mấy chống lại nó? Sợ chưa vừa một miếng!

— Tôi có nói tôi ngon hời nào? Ned Yost là dân chơi thứ dữ, đồng ý. Nhưng nếu có bằng cớ là chính nó đã đến hông nhà tôi giết chó của tôi và toan thịt người của tôi như vậy... không lẽ tôi cứ là cục thịt mãi để chờ nó xông vô bằm! Nó ghê gớm, thế lực thiệt nhưng sức nó nuốt được tôi thì nó cũng có thể mắc nghẹn chớ? Ít nhất tôi cũng biết nó ở đó và dĩ nhiên nó không thể biết Rand Hammond là ai. Vậy chưa đủ yếu tố bất ngờ sao?

MƯỜI HAI

LÝ LUẬN CỦA NGƯỜI HÙNG NỬA MÙA CHỈ THUYẾT phục nổi một người là mình hẳn. Bao nhiêu phản đề nghị của Lupe và Pam lập tức xuất hiện. Nếu Rand không cả quyết gạt phắt thì cô nào cũng cho là có lý hơn hẳn. Hẳn rất vất vả: xin im mồm cho tôi nhờ!

Dĩ nhiên Pam không nói nữa. Nó đâu có tư cách và còn liên hệ gì? Nhưng Lupe thì phải biết. Chống đối ở mọi nơi, mọi lúc. Vô phòng tắm cao râu nó nhai nhai nói vô. Sang phòng ngủ mặc quần áo nó phản kháng qua khe cửa. Bước ra ngoài đường nó nheo nhéo chống đối theo.

Bảo tôi không muốn anh vì tôi thí mạng hẳn nói đi rửa hận cho Otto. Bảo không rút lui ngon lành như lần đi gặp Salisbury. Bảo em ở nhà một mình sợ quá thì... kêu Pam sang làm công tác giữ trẻ. Cuối cùng, không còn lý do nào nại ra được nữa đành phải bảo anh là thứ đã đầu bò còn ngu ngốc mới đi như vậy. Hẳn cười hà hà bảo hình như em cũng đầu bò và ngu ngốc nên anh cũng phải ngu ngốc và đầu bò luôn cho vợ sao chồng vậy mới đẹp đôi.

Nghĩa là Rand toàn thắng lúc ra đi. Con Morrigan của nợ xách theo thân xác quá đồ sộ, không nhét vừa băng đảng trước gọng gàng như Otto đành phải tống nó xuống sàn xe phía sau. Không mấy khi “bị” đi, con khốn nạn cứ rít bất mãn ra điều đi đâu, đi làm gì thế này? Đi đâu thì biết rồi. Đi làm gì thì chính ông chủ Rand cũng có biết gì đâu mà giải thích? May ra tới nơi mới biết... có thể nhào vô cơ sở Hòa Lan cóc thấy gì và đi về cũng nên! Sự thực thế này mới bậy: có cú phen chỉ điểm trước đúng boong nhưng đã chắc gì cái nghĩa địa xe đồng nát và chủ nhân Ned Yost có liên hệ gì với những vụ ám hại Lupe?... Hẳn cứ đi. Đầu mỗi duy nhất coi bộ mong manh

quá. Lỡ quen tạt đoán việc như đoán bệnh thú vật Rand nhất định cho là chỉ một ga ra xe mới đủ phương tiện ngụy trang cấp kỳ, sơn phết một chiếc xe giao đồ giặt ủi để thẳng chó chết tên Will đóng kịch lọt vô đánh hơi con mồi lần đầu tiên.

Lái chiếc Station Wagon vô đường Seminole, chạy gần hết đường chưa thấy bảng hiệu Hòa Lan của nghĩa địa xe phế thải đâu. Ông bạn vô danh dám cho tụy ô trật lăm. Vì Rand cho xe chạy từ từ có bỏ sót một cửa hàng nào, hướng hồ “cứ đến là biết liền”? Sắp đụng đầu đường bờ biển, chạy sát chân mấy cái tháp bơm dầu cao ngất. Hồi California còn nhiều dầu hỏa cả khu này dám là cánh đồng dầu chắc? Mấy giếng dầu khai thác cạn thì sẵn đất trống các công ty địa ốc mới nhào vô đặt đường nhựa, xây cư xá. Ngoại ô thành phố Avocado thật nhưng với sức bành trướng lấn đất của anh chàng khổng lồ Cựu Kim Sơn thì khu phố này thành trung tâm thị xã mấy hồi?

Hai bên đường còn nhà cửa... nhưng phải gọi là khu kỹ nghệ mới đúng. Còn một tấm bảng bên tay trái nếu không đúng nó thì uống công đi. Nguyên một khu đất rộng quá, nồng nặc mùi biển sinh lầy và tàn tích dầu hôi khen khét. Coi, không phải HÒA LAN là cái gì kìa? Lại có dấu hiện đàng hoàng, như các cơ sở đại công kỹ nghệ vậy...

Phải rồi, “nghĩa địa” xe phế thải thì phải sấm đất trống thế này chớ? Tiền diện trống trải bằng mấy sân đá banh, phần đất trống chỉ rào sơ sài, phía trong lù lù những núi xe hơi, những lô xe cũ mới đủ mọi hiệu mọi cỡ lớn nhỏ, màu sắc bắt loạn. Lô xe mới còn bày ngay hàng thẳng lối nguyên chiếc, lô xe cũ thì chõng chất rõ ràng sắt vụn. “Nghĩa địa” chạy dài, chạy sâu vô trong. Có lẽ khu đất này quay lưng ra biển nhưng ngăn cách ở giữa là cả một cánh đồng dầu hỏa, đúng hơn là cận bã dầu hỏa phế thải ra, từng vũng đen sì, đặc sánh đâu có quyền đặt hệ thống ống cống cho thoát ra biển cho dơ nước biển? Cũng may còn đốt được nên lâu lâu họ đốt một lần khói đen ngòm cả thành phố!

Qua một dọc những bảng quảng cáo thấp làm hàng rào mới tới khu nhà chính, một bin đình đồ sộ 4, 5 tầng lầu mà nguyên tầng dưới cùng làm ga ra xe cũng dễ nể quá. Làm ăn cỡ này gọi là đại tổ hợp cũng không ngoa và chủ nhân cơ sở Hoà Lan Ned Yost nếu là dân chơi như thiên hạ đồn thì ít nhất cũng phải... dân chơi tài phiệt! Một nhân vật có tầm vóc lớn, thể lực ăn trum thiên hạ cỡ này mà công dân Rand Hammond, bác sĩ thú y dân California chinh gốc không biết đến quả thực là cù lùn. Ngay “phần nổi” trình diễn sờ sờ trước mắt của cơ sở Hòa Lan cũng thừa sức “đốt” thú y sĩ Hammond cháy ra tro. Đó là một sa lông xe mới thênh thang cỡ nửa mẫu tây, trưng bày những kiểu xe thời trang chiến nhất mới ra lò. Nhìn vô chóa mắt vì nước sơn bóng loáng, nước xi chói lòa nhưng tất cả những thứ đó không có nghĩa gì so với gian phòng trưng bày với những vách ngăn cao hai tầng toàn bằng kính dày an toàn ngăn âm thanh.

Chắc hẳn phía sau phòng trưng bày mới phải là hăng ga tiếp nhận xe sửa bảo trì. Chỗ nào cũng nhôm, kính, đèn néon, máy điều hòa không khí và những mũi tên hướng dẫn từng sở từng ban danh từ kỹ thuật. Xem ra cơ sở Hoà Lan trang bị dụng cụ tối tân bậc nhất, tổ chức quy mô chu đáo... chứng tỏ thực lực kinh tài của nhóm người điều khiển. Rand có cảm giác cơ sở này được đặt ra để bao trọn tất cả những gì liên quan đến xe hơi, với đủ ngành đủ người phụ trách chuyên môn. Có thể vô đặt mua một chiếc Cadillac vua chúa nhất cỡ 3, 4 chục ngàn đô la mới cắt chỉ... hay một chiếc Ford cổ lỗ máy móc còn chạy ráng được cỡ 300 đô la năm la liệt phoir ra ngoài trời... hoặc mua lại phần nào trong số những núi Jeep, GMC đấu thầu phế thải của nhà nước để làm sắt vụn. Hay xách một chiếc Station Wagon cà khố như của hãn bây giờ, vô đổi bù với bất cứ một chiếc xe nào, hiệu nào cũng có người chiếu cố tiếp đón liền, giải quyết liền.

Theo ước tính thấp nhất của Rand thì để bao biện ngàn ấy công việc thương vàng hạ cám, cơ sở Hòa Lan phải đòi hỏi một số vốn đầu tư khổng lồ. Chỉ phần nổi trình diễn giàn ngoài Ned Yost cũng đã bày ra vài chục

triệu đô la. Để đối phó với hắn — dù hắn có làm bậy—thì công dân Hammond “chưa đầy một miếng” thật! Lupe nói đúng.

Nhưng đã lỡ đến tận sào huyệt của nó... đâu rút ra được? Rand tốp lại, ngó tấm biển lớn — bảng hiệu chính của cơ sở Hòa Lan nhìn “nhân hiệu thương mại” của nó mà bật cười. Nó ngô nghê như chiếc phi cơ cổ lỗ, bên cạnh có thằng người cười toe toét đưa tay chỉ Đây mới đúng chỗ vậy. Hình dáng thằng người coi Đức rặt, không... Hòa Lan chút nào! Nó chỉ cho Rand vô, một điềm lành chắc? Đây mới đúng chỗ thiệt sao?

Nếu đúng chỗ thì... vô chớ? Rand cho chiếc Stator Wagon bò chậm chậm vô sâu trong ga ra và tốp lại cạnh một dọc xe cũ. Tốt hơn là để con Morrigan ở lại coi xe, dắt nó vô theo kênh càng, vướng bận quá. Nó vô tích sự, chỉ tổ bị chú ý. Hắn phải ráng đóng vai một thân chủ tầm thường, có chiếc xe cũ tính đổi bù với một chiếc nào đơ đờ hơn. Đi vô không ai hay biết càng tốt! Rand không núp lén nhưng nhậm lẹ lăm, tưởng vô sâu nữa chưa chắc đã có người biết... nhưng hắn làm.

Có hai gã tiến ra “tiếp” liền. Tụi nó thân nhiên bước ra và đụng “khách hàng” ngay. Có lẽ nhờ được “chòi canh” nằm ngoài sân báo hiệu trước chắc? Bắt buộc Rand phải dừng lại, tình cờ dừng sát bên mũi tên hướng dẫn vô **“Xe sửa. Ban đồng. Ban sơn”**.

Tình cờ hắn nhận ra một trong hai ông tiếp viên làm tìm Rand càng đập dừ, đây mới đúng chỗ 100%! Phản ứng tự nhiên của Rand là phớt lờ như không hay biết. Cả hai cùng mặc đồ lớn vỏ ngoài thông thường của dân áp phe California, đội mũ Panama nhưng mặt rắn rỏi, gân guốc chớ không con buôn chút nào. Thằng to con, chân đi khập khiễng cũng vậy mà thằng Will đi sau còn rõ nét hơn.

Vì đúng nó chớ còn ai dù không đi giao đồ, không mặc đồng phục xanh xám có bảng tên thêu trên nắp túi! Cố nhiên nó cũng phải nhận ra ông thú y sĩ Rand Hammond và tỉnh táo hơn nhiều. Vì vậy Rand phải mở lời trước:

— Coi ông bạn! Lại đòi nghề rồi... hay lái xe đi giao đồ hồi này không khá?

— Đúng thế! Không khá là đôi sớ gấp. Mới bắt chân tiếp viên này hôm qua, đỡ mệt mà làm đây xét ra còn vững hơn. Phải vậy chứ?

— Còn hỏi! Đúng boong chủ trương của tôi xưa nay. Mà hôm nay vô đây cũng chỉ vì vậy. Tính coi qua... để tiến tới một trao đổi thuận lợi được chăng?

Cặp mắt Will nheo lại ngó Rand kỹ hơn:

— Ủa, trao đổi? Có gì trao đổi đó, bác sĩ?

— Chiếc xe làm chân thôi, có gì đâu! Chiếc Station Wagon của tôi đang nằm ngoài kia...

Hãy cứ tiết lộ bấy nhiêu. Nội sự hiện diện tình cờ của thằng Will ở đây cũng đã xác nhận hết. Đúng tội này mưu hại Lupe nhưng để làm gì và tại sao thì còn phải chờ coi. Phải ngóng và tiến lui đúng cách. Vỡ kịch đã mở màn dứt khoát thì phải lo đóng kịch

— ... Không hiểu sao hồi này tôi chán cái xe bà già này quá! Tính vô coi, hỏi giá cả... rồi đổi bù chẳng hạn. Đang mê chơi một chiếc kiểu thể thao thiệt hách, xe nhập cảng dĩ nhiên... nhưng nho nhỏ vừa xài thôi.

— Ở đây thiếu gì? Nhập cảng cũng nhiều loại chứ? Ông khoái chơi kiểu gì... Volkswagen Đức, MG Ảng lê hay Toyota Nhật.

— Mấy, mác ấy kể cũng ngon. Nhưng ý tôi chịu Porsche. Mà chơi xe Porsche thể thao thì phải màu đỏ thật tươi mới hách. Có phải không... hai ông bạn?

Mắt thằng Will mở hé hé vậy chứ nó đã có tín hiệu cho bồ bịch rồi! Nó hất hàm hỏi: “Ê Sukey... Mình có chiếc Porsche đỏ nào trong hãng không kìa?”

Thằng nọ gọi là Sukey lắc đầu nhưng mắt căm rời Rand miêng trơn như mỡ:

— Cái món mà bác sĩ muốn ở đây sợ không sẵn. Ông có thể lại mấy sa lông trên phố thử coi?

— À. Nếu vậy thì để tôi vô coi qua... đây có chiếc nào tương đối vừa ý cũng được. Thế nào chẳng có?

Rất tự nhiên Rand chuyển bước theo hướng Đồng Sơn. Thằng Sukey chân khập khiễng thật nhưng tiếp khách thật mau mắn. Hãn chưa bước quá 3 bước đã thấy nó đơn đả ở đằng trước.

— Hãn tôi dành riêng nguyên một khu ngoài kia cho những xe không cũ, không mới. Chỉ ngần ấy chiếc nhưng tha hồ bác sĩ chọn lựa. Mới cắt chỉ thì lại phải đi vòng phía ngoài, chỗ phòng trưng bày. Ông có thể tùy tiện...

— Biết vậy chớ? Tôi có cảm tưởng hãn này còn thiếu gì xe nữa! Phải tận mắt nhìn mới biết chớ, nhìn qua thì dĩ nhiên chỉ có bấy nhiêu. Chắc hai bạn cũng đồng ý với tôi chớ?

— Đồng ý cái gì kia? Ông bạn định nói gì... tụi này chưa hiểu.

— Có gì đâu? Tôi muốn nói là cả một cơ sở đồ sộ cỡ này, rộng mênh mông thế này... thì đâu phải chỉ có bấy nhiêu xe? Theo tôi rất có thể có và còn nhiều kiểu khác nữa mà hai ông bạn cũng chưa biết đến thì sao? Xe cộ thì mua vô bán ra ào ào chớ bộ? Nói thực là tôi đang mê Porsche đở quá. Nếu có nó nằm đấy mà mình mua hụt ra về tay không thì ân hận quá. Xin lỗi, ân hận chẳng khác nào bạn Sukey đây đi làm ăn bỗng hụt chân nên phải đi khập khiễng vô cùng khó chịu vậy,

— Tôi nói không có là không có mà!

Thằng Sukey tít nóng tính. Chịu không nổi ngôn ngữ châm chọc của Rand nó nghiêng răng sủa hãn học. Nhưng Will lạnh hơn nhiều. Chắc nó không lạ gì đã dám vô tận đây, cố ý gợi chuyện rõ ràng vậy là Rand phải trông vào một cái gì và không đời nào chịu bỏ ngay. Tốt hơn đừng cho nó

vuột mà phải để thượng cấp tính, đó mới đúng nguyên tắc làm ăn. Do đó chỉ cười nhạt, gật gù:

— Thôi mà Sukey! Xét ra ông bác sĩ Hammond đây nói cũng có lý. Thông thường thì mình biết không có là không có... Nhưng trường hợp đặc biệt này lỡ có một vài chiếc mới về thật, nằm ngoài phần vụ của tội mình chưa trưng bày thì sao? Tốt hơn mình cứ chiêu khách chút cũng chẳng sao. Thế này nhé, để mời bác sĩ quá bộ vô Văn phòng, tội tôi coi qua lại bảng kê khai mới nhất. Lúc ấy có hay không biết liền. Biết đâu chừng ông bác sĩ được toại nguyện? Phải không?

Thú vị vì giải pháp thông minh, Will nhe răng cười. Hai đứa nhìn nhau một phát là Sukey biết phải làm gì liền. Đang hăm hè nó cũng làm một nụ cười và chấp nhận ngay phần lỗi:

— Đúng, Will nói đúng. Bác sĩ đừng buồn. Có thể có xe mới, coi bảng kê khai giờ chót mới chắc thật. Ban Giám đốc hãng thì sẵn sàng chiêu khách lắm. Nào, mời bác sĩ.

Bác sĩ Rand Hammond muốn vô coi cho khỏi hụt thì được vô coi ngay. Hai ông tiếp viên của hãng lập tức biến thành hướng dẫn viên, đúng hơn là “áp tải viên” để sẵn đón đúng mức! Mỗi ông một bên “mời” vô Văn phòng thật lịch sự. Nếu không phải tự ý muốn được vô thì Rand hẳn phải khó chịu vì thái độ quá lịch sự, không để khách buồn lòng nửa chừng đổi ý kiến ra về. Rand không khó chịu, mà cũng chẳng ngán. Trái lại vẫn còn có ý thử lại bài toán” coi có đi đúng không bằng cách dợm bước trở lại chiếc Station Wagon một chút. Rất tình cờ... nhưng vẫn vướng phải cánh tay hướng dẫn viên Will nhẹ nhàng níu lại.

— Ấy, văn phòng đi lối này mà, bác sĩ? Vô đợi cỡ hai ba phút thôi chớ mấy?

Văn phòng có một lão già hỏi đầu ngồi đợi bên trong. Hẳn ngồi buya rô chúm mũi vô tờ nhật báo, đang chăm chú coi một tin nổi nhất trang tin “lô

can” bữa nay với hàng tít: TÀI XẾ TẮC XI NỬA ĐÊM CHO XE LAO XUỐNG VỰC TAN TÀN. Lão bỏ tờ báo xuống, vừa ngáp vừa nhìn 3 người bước vô thì Sukey lắc đầu chỉ ra phía cửa “Ra ngoài dùm chút coi?”. Giọng sửa hồn láo và trịch thượng rõ nhưng lão ríu ríu đứng bật dậy.

— “Dạ... dạ,.. Tôi ra liền, ông Sakeforth. Dạ, chào quý ông!”

Miệng nói tay lão luống cuống xếp tờ báo, liệng giỏ rác và chân bước lẹ lẹ, quơ vôi chiếc nón Panama úp chụp lên chiếc đầu sói. Nhanh như máy Will vặn nhỏ ra đi ô lại, bước ra cửa sổ kéo màn xuống. Miệng hăn giả lả: “Thấy không? Văn phòng quái gì mà nóng như lò bánh mì? Mấy lần tao biểu nó cho giùm một cái điều hòa không khí xuống đây mãi chẳng thấy”. Thằng Sukey trái lại, làm ăn rất chăm. Nó mời Rand ngồi đằng hoàng rồi vòng ra phía sau buya-rô ngồi bảnh chọe, đưa tay lật tìm hồ sơ nhanh như dân chuyên nghiệp. Nó rút ra một tập giấy đánh máy có ghim kẹp cẩn thận, ngược mắt nhìn Rand hỏi lại cho kỹ:

— À, ông bác sĩ muốn chơi một chiếc Porsche thể thao, thứ vừa xài, màu sơn đỏ... Có phải vậy không?

— Đúng, giàn xe thâm thấp một chút. Và điều này không bó buộc nhưng nếu có thì càng hay. Là cánh cửa tay mặt, nếu có trầy trụa hay móp méo một chút cũng chẳng sao. Càng tốt!

— Cửa xe móp méo một chút lại càng tốt? Lạ nhỉ? Có điều một chiếc Porsche như vậy đó thì hãng này không có... không có thiệt. Chắc ông phải đi còm mắng hãng khác rồi!

Vào lúc đó thì chính Rand hết giãn nổi. Con nóng giận của hăn ghìim này giờ tự nhiên thoát ra. Hăn cũng đóng kịch chớ? Nhưng hăn không chịu nổi, không cho phép tụi nó sắm vai “hướng dẫn viên” thương mại nữa. Nếu chúng đừng âm mưu thọt Lupe, đừng hạ con Otto thê thảm như vậy... thì Rand phải lạnh lùng “lật bài” ra trước rằng:

— Nói cho ngay... về cái vụ chiếc Porsche đỏ thì hãng có hay không có cũng không sao? Mình vẫn có thể tính toán được mà?

Nãy giờ chăm chú đứng bên, Will đợi lúc đó mới chêm vô một câu:

— Bây giờ rõ chưa nào? Nãy giờ anh nói vớ vẩn, gì đâu... thà đi vô đề phút vậy lại hay.

— Thà vậy. Tao nghe chừng còn có chút gì gọi là hăm dọa bên trong nữa kìa, Will!

— Hỏi thực ông bác sĩ nghe... cha tính hăm ai đấy? Hăm thiệt?

Rand ngồi dựa ngửa ra ghế cười ha hả:

— Còn tính gì? Hăm dọa rồi và có 2 đứa sợ rồi chớ? Ngán mặt là biết trong bụng rét run. Phải vậy không? Có phải thằng nay cũng biết và biết hơi nhiều, biết đúng boong?

Will đáp yếu xèo: “Đùa hay thật đấy, cha? Cha mà dọa được tụi này... để tụi này sợ? Còn lâu”.

Đúng, nếu chỉ nỏ có bằng ấy thì chưa đủ để tụi nó sợ thiệt. Đã lỡ tổ thì Rand còn phải úp bài tổ nữa:

— Các bạn không cho thằng này tình cờ ghé ngang, vô đây chơi để nỏ khơi khơi đấy chớ? Các bạn làm quá lộng thì hình như ngày giờ này tới nói chuyện phải quấy đâu phải sớm, phải không?

— Nghĩa là có chuyện nói với tụi này?

— Đúng!

— Rand cứ lửng lơ. Hãy để cho chiến thật ngấm sâu chút nữa. Chẳng hại gì! Tụi này có tổ chức thì cỡ Will và Sukey chỉ là tốp thừa hành thứ sai bảo làm việc. Chưa có lệnh trên chắc chắn chúng chưa dám chơi ở ngay Tổng hành dinh. Mà có nổi nóng, muốn giết hẳn ngay bây giờ cũng không được: cả hai thằng có đứa nào mang sẵn súng trọng người? Rand quan sát thấy từ lâu. Hành hung chưa chắc chúng đã dám thiên tiện và nếu không

dám chơi phủ đầu thì bây giờ càng không. Hẳn càng “tử hoãn chiến” địch càng nôn nóng.

— Nào, nói phứt đi cha... vắn nhỏ ra đi ô nghe hẳn nói, Will

— Khởi, theo tao cha này đâu muốn nói chuyện miệng, Sukey? Phải xài chân tay thì vắn lớn nữa lên, đánh đập có nhạc đệm tao mới khoái. Nào nhạc lên nghe nhạc Sukey?

— Cả hai đưa bay đều lằm. Tao có chuyện nói... nhưng nói với tui bay sao? Xếp lớn nhất của tui bay kìa, tui bay bất quá chỉ là 2 thẳng hề.

— Ủa, xếp lớn nào? Ai vậy?

— Nếu tui bay muốn thì tao cũng kêu tên cho vui. Ned Yost... trúng hay trật? Có phải đánh vắn hay dò lại bảng kê khai không?

Bàn tay thẳng Will đang nắm trên nút vắn ra đi ô bèn khựng lại. Hai đứa nhìn nhau. Sukey chán nản đưa 2 tay lên: “Vụ này tao khỏi biết”... Nhưng Will chiều ý hẳn gập: “Đ.M. thì cứ cho nó gập để Ned cười chơi một bữa. Sau đó tui mình tính nó!”

— Thế có phải hay không? Thông báo Ned đi! Hụt cái vụ này sợ tui bay lãnh đủ.

Ánh mắt bán tín bán nghi của Sukey cho biết rõ tây: nó quá ngán xếp lớn. Nghĩa là Ned Yost quen cai trị thủ hạ bằng bàn tay sắt. Một ông trùm độc tài. Đang ngồi sau buya-rô nó ngó Rand một phát rồi mới cúi xuống mò mẫm một hồi, vắn nút quay số lách cách ở ngăn kéo dưới cùng và ghé vào cái mà nãy giờ cứ tưởng giá bút đặt buya-rô, “Helen... tui này có việc trình ông chủ.”

Một khung ảnh vẽ mờ mờ trên vách, đúng chỗ ẩn định trước. Thì ra hệ thống Tivi trực tiếp, bỏ túi. Vắn minh hơn intercom nhiều! Nếu vậy bắt buộc phải có một ống kính ca mê ra gắn đâu đây? Đưa mắt nhìn Rand nhận ra nó nằm khuất sau cánh cửa. Để ý kỹ mới nhận ra:

— Thừa Sukeforth đây... Ở văn phòng ga-ra xe với Will. Có một kẻ vô nói muốn gặp ông chủ. Hai đứa tôi thảo luận, thấy cần phải báo cáo lên.

Khung cửa trên vách sáng lên. Văn phòng ông chủ... nhưng ngoài bàn mua rô khổng lồ, chiếc ghế quay tổ bố... không thấy mặt người. Dĩ nhiên người ở ngoài phạm vi ca mê ra cho có vẻ bí mật, khó khăn. Một trò trẻ con! Giọng ông chủ vang lên:

— Được, nó đâu? Nó cũng phải có một cái tên chứ?

Sukey đâu dám chậm trễ. Hẳn hỏi Rand lẹ lẹ:

— Quay người lại, quay hẳn ra phía sau. Vậy được rồi... Thưa ông chủ hẳn là Hammond, thú y sĩ. Hẳn nói muốn một chiếc Porsche đỏ và biểu hãnh mình cỏ...

Yên lặng. Ở một góc bàn mua rô trong khuôn hình Tivi, có một đầu mẫu xì gà nằm ghé gạt tàn nhả khói lơ lửng. Tiếng ông chủ ra lệnh! “Biểu Hammond muốn gì nói đi”.

Sukey ghé cây viết gần Rand ra hiệu. Giờ đến lượt ngộp ngừng. Quái lạ, dường như chính giọng nói của ông chủ Ned Yost cũng không xa lạ. Tai hẳn nghe qua một lần rồi, không thể nhầm lẫn. Nó lừng khừng, nó the thé và eo éo thế nào ấy! Giọng ấy vô máy lại càng mất tự nhiên, khó chịu lạ. Cái trò mở máy, nghe máy khiến Rand tức khắc nhớ lại. Không biết có phải vậy không... nhưng đành liêu vậ. Rất hoan hỉ, hẳn chiều ý ông chủ!

— Tôi là... Hammond... rất lấy làm mừng gặp lại ông... Yost. Tôi có thể gọi Johnson... luật sư Johnson được không?

MƯỜI BA

TIẾNG NED YOST CƯỜI THE THÉ. GIỌNG EO ÉO LẠI nổi lên, lần này đặt nhiều dấu hỏi ngạc nhiên nên lúu cả lưỡi:

— Johnson? Luật sư? Có ai nghe tên Johnson ở đây bao giờ? Thôi, lộn người lộn chỗ đứt đuôi rồi... ông bác sĩ ơ!

— Tôi nhầm ư? Chớ không phải cái ông Johnson tự nhận luật sư có mớ tóc vàng hoe, cặp mắt đặc biệt cũng như bộ vai rất đặc biệt? Và cũng ghiền xì gà đặc biệt?

Rand cố tình ngó ngang ca-mê-ra cười rất tươi với ông chủ nhưng cặp mắt vẫn bắt chợt một sự kinh ngạc pha lẫn nể sợ nơi hai thằng thủ hạ đang trơ mắt ngó. “Bộ thằng cha này dám rờn mặt ông chủ?” Trên mặt Tivi có một bàn tay... rồi nguyên một cánh tay áo thầy bói in hệt hôm trước thò ra... nhón lấy mẫu xì gà.

— À, hình dáng như thế thì có thể là tôi đấy! Tình cờ lạ lùng nhỉ? Nhưng tôi có hành nghề luật sư bao giờ? Đâu có đủ tài, ông bác sĩ? Mua bán sa lông xe hơi đủ rồi!

— Không chừng “ông chủ” không quen luôn ông bác sĩ sản khoa danh tiếng Salisbury?

— Salisbury nào? Chỉ nhớ có mỗi thứ... bí tết Salisbury! Bác sĩ sản khoa càng không biết đến, xét vì còn độc thân? Lầm lộn quá xa rồi cha!

— Thôi thì nếu “ông chủ” bắt buộc tôi phải làm... thì tôi đành làm một lần đầu vậy. Nhưng dù sao đã lỡ vô đây xin chuyển lại một thỉnh nguyện này.

Bàn tay lúc nãy lại chìa ra đặt mẫu xì gà trở lại chỗ cũ. Nó không đeo nhẫn thật.

— Một thỉnh nguyện? Ghê gồm thế? Có cần giấy bút ghi.

— Thưa không! Nó ngắn quá mà? Có 7 chữ thôi: Xin để Lupe hai chữ bình an.

— Nửa... Lupe? Hết Johnson đến Salisbury rồi lại Lupe... Không hiểu cha bày đặt trò gì nè đưa cả lô tên lạ hoắc bắt tôi nghe kỳ lạ vậy?

— Xin lỗi... cái trò đó chính ông bày đặt ra! Ông muốn gọi là gì cũng được... Bắt cóc hay Thủ tiêu tùy ý. Nhưng như tôi vừa nói... tôi yêu cầu tiếp.

Có tiếng cười bật lên. Ned Yost chậm rãi nói, làm như vừa nói vừa ghi số tay sợ quên vậy:

— Coi nào? Có phải ông bác sĩ định nói như thế này không... Có một ông luật sư tên Johnson đang âm mưu thủ tiêu một cô con gái tên Lupe. Ông Rand Hammond, thú y sĩ thỉnh nguyện tôi, Ned Yost bảo hẳn tộp công việc giết người đó. Nói rõ ra là như vậy chớ gì?

Rand còn lạ gì Ned Yost tính chọc quê hẳn, coi như một thằng hề đang diễn tuồng lỗ bịch? Hẳn đâu có điên khùng? Chỉ giận như điên thôi! Đã bị chọc thì Rand phá luôn:

— Nhờ chuyển lại cho ông Johnson đó hãy coi chừng vì tôi không lạ những hành động phi pháp của hẳn, đáng kể nhất là áp phe ma túy.

— Áp phe ma túy?

— Còn gì nữa? Một áp phe sinh lợi lớn nhất, mau nhất, dễ nhất... mà cũng ở tù nặng nhất, chiếu theo luật pháp California này. Vì vậy để bảo vệ công việc... thiếu gì kẻ sẵn sàng nhúng tay vào tội ác kể cả giết người?

— Ủa, những kẻ nào thế?

— Có thể nói bất cứ ai, bất cứ giới nào! Bác sĩ, luật sư giả hay buôn xe thiết cũng có! Chỉ xin ông Johnson thể hiện đúng nguyện vọng của tôi, nếu không muốn bị thọc bánh xe.

— Cứ kể ông bác sĩ cũng dễ tính đấy! Nếu luật pháp California dự liệu phạt tù nặng... biết hết công chuyện mà không đi thừa lính, chỉ nhắn tin khơi khơi có vậy? Nếu biết thật...

— Vậy đủ rồi! Tôi phải hiểu một kẻ biết làm ăn như Johnson cố nhiên kiêng kỵ bị thọc gậy bánh xe... hay búa đập cửa xe chứ?

Có một hồi cười khàn khạch như trêu như chọc. Giọng eo éo của Ned Yost cất lên:

— Nghe chuyện ông bác sĩ Hammond cứ tưởng đâu coi hát bội! Điều quá... Dũng sĩ bị kẻ đại ác gia hại phụ mẫu này, rồi chiếm đoạt gia tài, cưỡng bức vợ con... mà dũng sĩ chỉ thét lên: “Mày biết điều phải tộp. Coi chừng tao!” Chuyện ông chưa biết thế nào nhưng nghe chắc cũng điều như vậy...

— Tôi chỉ muốn biết một điều là kẻ đại ác có tộp hay không vậy thôi.

— Hình như không! Ông tưởng hấn tộp?

— Đúng, biết điều thì phải tộp...

Nó đã gián tiếp xác định thái độ như vậy thì không tuyên chiến không xong, dù tuyên chiến miệng. Rand bỗng nổi sùng, không cần gìn giữ. Hần nói thẳng:

— Xin nói để “ông chủ” biết... ông Yost hay Johnson, hay gì gì cũng được. Con nhỏ tên Lupe ngày giờ này không phải một đứa lạc loài, muốn triệt hạ lúc nào cũng xong. Còn có tôi. Đụng đến nó bây giờ là đụng đến tôi. Mà đụng đến tôi là khổ, vì tôi không chịu bó tay dễ dàng. Đúng lúc phải tộp!

— Hình như ông bạn đe dọa? Giả thử tôi là luật sư thứ thiệt như ông bạn tưởng thì đe dọa vậy... dù chỉ đe dọa bằng lời nói thôi... cũng đã phạm pháp nặng rồi đấy.

— Tôi bất cần! Tôi chẳng có gì để ngăn một kẻ.. có mặt mà không dám chường ra. Tôi không sợ sự núp lén...

Yên lặng nặng nề, khó chịu. Rồi chính giọng Ned Yost sặc mùi đe dọa: “Con chó khôn ngoan của ông bạn bây giờ sao?”

À, nó không nhắc tới thì thôi. Đã động tới Otto là chọc sâu khơi dậy vết thương uất ức, nỗi thương tâm bất lực của Rand. Dù nó chỉ là một con chó! Nếu Ned Yost xuất hiện ở đây bằng xương bằng thịt sợ hấn dám xông tới bóp cổ đến chết mất, Hấn quát lên:

— Nó bị hại lén, nó chết rồi. Nhưng thằng chủ nó còn sống sờ sờ đây.

— Không có nghĩa là không chết! Con người ta ai cũng phải chết một lần, chắc ông bạn không cãi chớ?

— Tôi hiểu, “ông chủ” quyết định rồi đấy? Một báo hiệu lần cuối cùng? Vậy là được, chúng ta đã trao “đổi xong tối hậu thư. Thà vậy còn hơn! Ra tôi đã đi xa hơn sự tiên liệu của Lupe...

— ... Ô hay, nó cũng tiên liệu? Nó cũng dự đoán được như vậy? Khá lắm. Mà nó tiên liệu hồi nào?

— Mới sáng nay. Có gì lạ lắm đâu mà “ông chủ” chú ý, khen ngợi quá đáng vậy? Dù sao cũng xin cảm ơn. Nó tiên liệu nhưng không đi cùng tôi, nhất là đến chỗ này.

— Cái đó khỏi cần nói... Nào, Sukey còn dưới đó chớ? Nghe đây...

— Dạ có tôi đây! Will và tôi vẫn đứng bên.

— Tốt lắm! Hai người đưa ông bác sĩ Hammond về là vừa. Đưa về và tạm thời nhớ biểu diễn chơi một chầu cho biết. Đại khái cứ Porsche mãi thì lấy ngay chiếc Porsche đưa ông bạn ra chỗ mé biển chơi mát. Đoạn đường ấy thiếu gì cồn cát? Lựa chỗ vắng vẻ hai đứa quần ông bạn một hồi, cho vừa đúng mức để ông bạn có dịp nằm suy nghĩ ít lâu. Hiểu chưa? Hết.

Sukey “dạ... dạ” là máy cúp. Cửa văn phòng vẫn mở he hé nhưng thân hình lực lưỡng của thằng Will trấn vừa khít. Nó đứng chặn từ hồi nào. Nó đâu có cười nữa? Cặp mắt lơ mơ ngó đi đâu nhưng mấy ngón tay mân mê, ve vuốt mũi nút khóa con dao bấm. Phía sau buya-rô thằng Sukey cúi xuống, lúi húi dọn đồ nghề. Nó ngược lên: “Nào, công chuyện xong rồi, tụi mình lên đường đi dạo, bác sĩ Hammond”.

Nó cười hề hề thật đều nhưng Rand không quan tâm. Miễn nó đứng lên đi tay không là đỡ ngại. Nếu nó nhét lưng khẩu súng mới đáng gờm... chứ một con dao bấm của Will chưa đáng sợ lắm!

— Kìa ngồi chi nữa? Đi chơi mát với tụi này khoái lắm. Thử máy xe luôn thể mà? Mua xe cũ bao giờ chẳng phải đi thử một chầu, nghe máy móc coi sao... Kén xe Porche đỏ, kiểu thể thao, giàn máy thấp là có liền! Phải nói toại nguyện tối đa, chiều khách đến như hãng tụi này là số một, phải không ông bác sĩ?

— Lúc này muốn vậy lắm... Nhưng bây giờ có thể đổi ý chớ?

— Ồ, đã chọn đúng mác xe thích hợp, đúng gu thời trang thì đổi ý làm chi cho mất công. Không được đâu, ông bạn! Chuẩn bị biểu diễn sẵn cả rồi... Coi tay đưa vô túi làm gì đó, cha? Bộ có súng chắc? Nổ đại ở đây cho rồi!

— Súng không có và không xài. Nhưng thuốc hút thì có... và làm một điều trước khi lên đường chơi mát như thế này quả là vô cùng thích hợp, phải không người anh em? Làm một điều cho vui chớ?

Dĩ nhiên thằng Sukey lắc đầu. Nhưng cản trở thì không. Điều thuốc “ân huệ”! Rand thông thả lấy gói thuốc ra chọn một điều đưa lên môi. Bật quẹt thì không... vì hắn có ghiền thuốc bao giờ mà mang quẹt trong người? Đưa tay chậm chậm nắn túi, mấy túi trên dưới thử coi... in như thực. Vì điều thuốc hắn gắn trên môi đâu phải thuốc lá, dù lấy ở bao thuốc ra và hình thức không khác mấy may?

Nó là một cái còi. Một thứ còi huấn luyện mà nghề nghiệp Rand phải có và bữa nay mang theo rất tình cờ, để phòng hờ. Thày dậy chó, thợ săn nào chẳng khoái thứ còi điện tử nhẹ nhàng này? Một tiếng ngắn, một tiếng dài... cứ thối khê là con chó được huấn luyện cho quen “hiệu còi triệu tập” sẽ chạy tới cấp kỳ. Dĩ nhiên khoảng cách chỉ giới hạn nhưng từ phòng này ra chỗ chiếc Station Wagon có mấy bước mà?

Cũng phải nói thứ còi gọi chó đã được các kỹ sư âm thanh nghiên cứu chỉ để phát âm lọt tai chó. Nó phát ra trên một tần số nào đó, có âm thanh gì đâu... nên tai người làm sao nghe được? Phiền cái vẫn còn phải lấy hơi thổi nên hai má Rand vẫn phải hóp lên hóp xuống, bắt buộc phải phì phò như vậy nên không qua mặt được thằng Will! Và lại, kiểm quẹt máy gì mà lâu thế? Sinh nghi, nó rời khuôn cửa bước tới hỏi:

— Lạ nhỉ?... thuốc gì kỳ cục vậy? Cho coi thử được không, cha nội?

Tay nó chìa ra, con dao bấm chuyển sang tay trái. Nó chưa ra kịp khuôn cửa thì cánh cửa bỗng đẩy bật, con Morrigan lao đầu vào như vũ bão. Biết lộ tẩy mấy tiếng sau chót Rand thúc còi cấp bách quá mà? Nó hoảng sợ lao đầu vô không ngờ được việc!

Thình lình lãnh nguyên một cánh cửa đập sau lưng, thằng Will bị đẩy bật tới, chúi nhủi về đằng trước, con dao văng ra sàn. Tiện chân đứng dậy Rand quét một phát cho dao văng vào góc nhà. Một cú chặt cần cổ làm Will thuận đà chúi thấp thêm chút nữa, choàng văng, Đứng tằm và chậm chạp như một đích nhắm, nó lãnh nguyên một cú đá đập cạnh bàn chân trực tiếp

vào mạng mỡ. Nó hự một phát đau đớn, văng vào vách kế con dao nhưng nhất thời Rand khỏi lo vì thằng khốn nhè đụng đầu vào vách nằm ngay một đống.

Hắn còn phải quay lai đối phó với Sukey chớ? Ô hay, một dân chơi nhà nghề... chuyên viên đánh đấm của Ned Yost có thể hèn nhất đến thế này sao? Không lẽ mấy đòn karaté nửa mùa nhưng bung ra vừa vặn liên tiếp của Rand đã làm nó hốt hoảng đến độ tái xanh mặt, run rẩy lật bật? Cặp mắt nó mở lớn nhưng rõ ràng kinh hãi đến trợn trắng trông... lại láu liên như mau mau tìm chỗ trốn.

Rand vụt hiểu. Cái chân khập khiễng của nó... vết máu khô trên nửa ống quần để lại vườn hôm trước chứng tỏ nó đã bị Otto quần một mách hết hồn, bị tấp một cú địch đáng dấm sợ tới già. Nhè nửa đêm xâm nhập lén, đụng một con Doberman có huấn luyện và đang làm bốn phận canh gác thì không đỡ ruột, bút cần cổ là may! Cho nên bữa nay thấy chủ nó gọi còi và ngay lập tức con Morrigan tông cửa ào vô, đẩy bật thằng Will nằm luôn thì cu cậu hồn vía phải lên mây. Một con bęc giê hùng hổ như vậy, biết nghe hiệu còi và chủ nó lại là bác sĩ thú y... thì chết chắc. Bèn hoảng hốt tìm chỗ núp!

Mà coi con Morrigan làm cũng dễ sợ thiệt chớ? Người nó đồ sộ gấp hai con Otto, lông xừng lên nhe bộ nanh gớm khiếp ra gừ gừ... Bất thần được chủ gọi vô, cho tham dự trò chơi lạ lùng quá mà? Cả hai thằng khốn kiếp sợ là phải, một thằng ngoan ngoãn nằm y chỗ không muốn dậy, một thằng lo quỳnh quít núp phía sau bàn. Rand vội quát lớn: “Morrigan, thôi ngay Không làm dữ nữa!” Hắn phải mau mắn nắm cứng lấy vòng cổ nó làm bộ ghì lại. Tiện chân đi đến chỗ Will nằm, hắn giọng một đá nhẹ cảnh cáo:

— Mày cất đầu lên, mày nhúc nhích là tao không giữ nó nữa. Tao để nó làm thịt mày! Còn thằng Sukey liệu hồn. Con này tấp là cần cổ chứ không phải bắp chân đâu?

— Đừng... đừng ông... Ông ghìm nó lại đừng để nó...

Thằng Sukey hoảng hơn. Miệng nó lắp bắp, cặp mắt không dám rời cái mồm khổng lồ của Morrigan:

— Đồng ý.. Tôi đứng nguyên chỗ này... Xin ông đừng...

— Hà hà... Nếu tụi bay biết thân phận thì tao cũng không thèm. Nó ở ngoài xe tao còn gọi vô được thì bây giờ tao chỉ suýt một phát... cả hai thằng mày chưa đủ một miếng của nó. Chắc khỏi phải thử, phải không Sukey?

— Dạ dạ...

Con Morrigan hồng hộc hướng mồm lần lượt về phía hai đứa. Vậy là nó kiểm chế dứt khoát... Rand còn mong gì hơn? Hú vía! Nhưng vở kịch này mà kéo dài là nguy hiểm. Còn lạ gì bản chất con chó khổng lồ, vô tích sự này? Không ghìm nó cứng, nó dám xông về phía thằng Will liền không phải để tấp một miếng mà thân mật đánh hơi hếch mũi ngửi chơi một hồi. Còn dám thè lưỡi liếm “làm thân” như từng chơi đùa với Lupe ở nhà là bại lộ cấp kỳ.

— Bây giờ hai bạn bỏ mục đi thử xe chớ? Nếu hai bạn không giữ lại thì tôi xin phép về, nãy giờ kèm con Morrigan này phát mệt. Còn nhà tôi ở đâu hai bạn biết rồi, lúc nào tôi cũng sẵn sàng chờ đón, nếu hai bạn chơi được với con bẹc-giê này. Xin tạm biệt, chắc khỏi cần vạ tiễn chân?

Đúng thế, Rand vỗ vào đùi ra hiệu cho Morrigan đi theo. Ra đến chiếc Station Wagon, lên xe rồi... có thấy thằng nào ló mặt ra khỏi văn phòng? Hẩn từ từ cho xe ra khỏi sa lông xe Hòa Lan. Vừa bật cười vừa ái ngại cho thân phận những thằng người... đối với người thì sẵn sàng hung ác nhưng một con chó thì khiếp sợ như vậy đó. Lại là một con chó chỉ có đáng dữ dằn, bề trong khiếp nhược hét lớn là cúp đuôi! Ra bọn này là vậy, quen sống rừng rú rồi. Chỉ có nanh vuốt sai bảo, đe đầu được.

Bọn chúng quen nếp sống rừng hoang, với những quy luật của rừng hoang nghĩa là mạnh được yếu thua. Kinh nghiệm trực tiếp của mấy ngày vừa qua cho Rand thấy rõ ràng cảnh rừng hoang đó cho đến bây giờ vẫn còn tồn tại với y nguyên luật máu. Vẫn là rừng hoang, dù là rừng bin-đinh và máy móc điện tử. Trong đó cọp chúa ngồi buy rô, áo thụng và hút xì gà nhưng vẫn là cọp chúa ăn thịt người. Vậy mà ông thú y sĩ Rand Hammond ba phải dám khù khờ xông vô rừng rồn mặt cọp chúa, hạ nhục đám cây cáo khời khời mà lại rút ra an toàn. Nhưng có đời nào cọp chúa chịu nhục? Nó phải cắn lại và nó đã thông báo trước.

Muốn thủ thân phải biết mình biết người. Hẳn đã biết gì nhiều về cọp chúa Ned Yost? Phải tìm hiểu thật nhiều, thật rõ thì may ra đối phó mới đỡ được phần nào. Xét ra chỉ có một người trong đám quen biết có thể cung cấp tin tức chính xác. Kẹt ở chỗ hẳn là Don Lundquist, luật sư biện hộ và bảo vệ quyền lợi cho Carlene chớ ai? Tuy nhiên thằng cha này hiểu đời, biết người biết của lắm... do đó Rand không ngần ngại cho xe ngừng lại một tiệm chạp phô ven đường để phân cho Don Lundquist.

— Tôi, Rand Hammond. Có chút chuyện muốn nhờ ông bạn giúp... Tôi nè ông mà hỏi có hơi kỳ... song sẵn sàng giúp nhau chớ?

— Sẵn sàng... chớ tại sao không? Nghề nghiệp là một đẳng, bạn bè quen biết là đẳng khác. Có chuyện gì đấy? Cũng hay, tôi cũng đang nghĩ tới ông bạn.

— Chỉ muốn tìm hiểu về một nhân vật tên Ned Yost. Nổi danh lắm nên chắc ông bạn phải biết.

— Biết chớ... nhưng coi chừng nghe? Thứ dữ đấy, bộ có gì tính làm ăn với Ned Yost chắc? Khó chơi lắm đấy. Cỡ ông bạn thì tốt hơn né cho xa, chớ dây dưa đến mà khổ.

— Ghê gớm thế kia? Coi bộ ông bạn không có cảm tình với hẳn lắm?

Giọng cười Don Lundquist vang vang trong máy. Hẳn ví von khéo léo để và vô cùng thích hợp. Miệng lưỡi thầy cãi có khác!

— Thì đại khái cảm tình của tôi đối với Ned Yost cũng như.... ông bạn đối với bà nhà vậy! Ký cục thiệt. Tôi biện hộ thiếu gì tay chơi phạm pháp? Nhưng ưà không nổi bọn họ. Với Ned Yost còn quá kỳ là khác. Có thể chỉ vì hẵn nhiều tiền quá, làm giàu dễ quá. Thế lực thì khỏi nói! Ông bạn muốn biết về hẵn hả? Sẵn lòng cho biết rất chính xác như sau và dĩ nhiên không tính tiền.

Nếu Lupe chỉ làm công việc phác họa dân chơi tài phiệt Ned Yost lại, luật sư Lundquist đã minh họa tỉ mỉ từng chi tiết con người và giang sơn riêng của hẵn. Sa lông xe cũ mới với bảng hiệu Hòa Lan chỉ là một bản doanh an toàn để Ned Yost ngồi một chỗ phân phối công việc. Phải đặt ở tiểu thị trấn Avocado mới thuận lợi: vừa dễ nắm mấy ông giới chức tình lẻ, vừa dễ kiểm soát an ninh hơn một trung tâm quá lớn như Cựu Kim Sơn nhiều! Ở sát một bên đủ rồi! Nếu 2 bàn tay có 10 ngón thì mỗi ngón của Ned Yost cũng chỉ huy một cơ sở làm ăn, hợp pháp có mà bất hợp pháp cũng có. Dĩ nhiên để bảo vệ giang sơn hẵn phải có người thân tín gài cùng khắp các cơ quan ở mọi cấp độ, tỉnh thị. Phải kể ít nhất một trung đội tai to mặt lớn, do dân bầu đảng hoàng nhưng ăn lương của Ned Yost và tuyên thệ trung thành. Còn làm việc ngầm với hẵn thì có thể kể tất cả những đảng còn lại, nghĩa là chưa ra mặt! Làm ăn lớn thì kỷ luật chặt chẽ trước hết nên Ned Yost nổi tiếng bàn tay sắt.

— Nhưng không lẽ hẵn mua đứt luôn cốm địa phương?

— Cái đó khó nói... nhưng có điều chắc chắn nhất là trong đời Ned Yost chưa hề có chuyện cò bót lôi thôi. Một mảnh giấy biên phạt cũng không!

À, rõ ràng quá! Rand muốn huýt sáo một phát ngưỡng mộ. Nói vậy Ned Yost đâu phải thứ sống bên lề luật pháp? Hẵn là luật pháp luôn. Không

phải cọp chúa của một đám rừng hoang mà là chủ nhân cánh rừng luôn.

— Thôi, biết vậy đủ rồi. Cảm ơn ông bạn.

— Khoan gác máy. Còn chuyện của bà vợ ông bạn tiện đây cho tôi hỏi luôn.

— À, chuyện của Carlene thì xin lỗi, để khi khác.

— Không, tôi chỉ muốn hỏi ông có biết bà ấy hiện ở đâu không? Tôi cần gặp mà kiếm mọi chỗ không ra. Phôn lại nhà mỗi giờ một lần vẫn không ai nghe máy. Thế là thế nào?

— Lần cuối cùng tôi gặp Carlene là đưa bà ấy ra tắc xi trước cửa nhà đêm hôm kia, như đã nói với ông bạn rồi mà?

— Tôi nhớ chứ? Nhưng 2 bữa không gặp không nghe tin quả là chuyện lạ! Mà đúng lúc bà ấy đang cần phải gặp tôi để lo cho xong vụ... ly dị với ông! Thắc mắc ở chỗ đó chứ?

Ở tiệm چاپ phô ra đi ngay sạp báo, mắt Rand đụng phải một hàng tít lớn quen quen. À cái vụ tai nạn xe lão già hói đầu đang đọc dở ở văn phòng hồi nãy! Đọc sơ hàng tít TÀI XẾ TẮC XI LAO XUỐNG VỰC THẨM, Rand vội mua một tờ báo. Ngồi trên chiếc Station Wagon hãn mại miết đọc coi mẫu tin lô can có gì mà báo làm lớn thế này, đăng nhiều hình ảnh, dám át luôn cả tin tức bầu bán vào Hội đồng Đô tỉnh thị sắp tới.

Phóng viên nhà báo ghi nhận như sau: “Tin từ cảnh sát cuộc Avocado cho hay vừa tìm thấy xác người tài xế tắc xi sáng sớm hôm nay. Chiếc xe chỉ là mảnh vụn, nằm dưới đáy vực sát lề quốc lộ, ở cận biên thị xã Avocado. Tài xế và chiếc xe được khai báo mất tích vào khuya thứ Ba vừa qua...”

Khuya thứ Ba, xe tắc xi, ven biên Avocado... những chi tiết tai nạn dồn dập giông vào tim Rand. Càng hồi hộp đập dữ. Xưa nay vùng California thiếu gì tai nạn kinh khủng: đường đèo chữ chi, vực biển, vực cạn... Có ngày nào cảnh sát Công lộ không ghi nhận vài ba tai nạn lưu

thông chết người? Huống hồ vụ tắc xi rớt đáy vực chỉ là một nạn nhân gã tài xế mà bọn Hường đao sinh đi cắm trại dưới chân đèo tình cờ phát giác xác nằm nguyên vẹn ôm cứng lấy vô lăng chiếc xe bẹp rúm đầu nằm khuất trong bụi rậm. Ít nhất cũng chết 36 giờ rồi. Chắc nửa đêm phóng trên quốc lộ để lạc tay lái, xe bay xuống vực... Nếu không quá buồn ngủ thì tài xế phải có chứng đau tim chớ đoạn đường này chạy quá quen, không thể có vấn đề nhận không ra khúc cua khá gắt. Giới chức cảnh sát Avocado suy luận như vậy, dù sao cũng phải đợi kết quả giải phẫu khám nghiệm thi thể hoặc câu xe lên củ soát lại các bộ phận thắng, đèn, ga xăng...

May nhất là tắc xi không có khách, tài xế xách xe không chạy về Avocado, cửa xe còn y nguyên, nếu có nạn nhân thì xác phải nằm trong xe. Đọc chỗ này Rand thở phào ra nhẹ nhõm Cũng may...

Lúc bấy giờ hẳn mới bình tĩnh coi lại mấy tấm hình. Cha đầu xe rúm ró cỡ này thì tài xế sống sao nổi? Gã tài xế đây, tấm hình chụp từ bằng lái xe ra, nhìn thẳng nhìn nghiêng hai kiểu. Chính bức hình chụp nghiêng làm Rand chột giật mình, coi kỹ lại. Thôi rồi, đúng lão tài xế đêm hôm ấy! Bộ râu quai nón để rậm rì như bờm sư tử, như đám cỏ um tùm bao quanh miệng giếng là khuôn mặt. Hẳn chỉ nhìn nghiêng có mỗi một lần, trong vài giây đồng hồ lúc ra đóng cửa. Coi Carlene có thèm ngoảnh mặt nhìn lại không vậy mà? Nó không nhìn lại, gã tài xế chỉ xoay người lại để đóng cửa xe như bất cứ ông tài tắc-xi nào có mỗi chạy xa, nhưng bộ râu sư tử xồm xoàm đó không dễ gì quên nổi!

Bữa nay râu xồm đó nằm chình ình trên mặt báo. Xe chắc còn nằm cháy rục và người thì trong mấy cái hộp lạnh của Ty Vệ sinh thành phố! Khuya thứ Ba, trên đường về Avocado, bộ râu quai nón... Rand rùng mình. Họ bảo xe không có khách vì trong xe chỉ có xác gã tài xế, không tìm ra xác một người nào khác. Lề lối biên bản cảnh sát là phải vậy. Nhưng Rand suy nghĩ khác.

Lập tức chiếc Station Wagon vọt đi, phóng như bay trên quốc lộ. Trên đường về nhà kim đồng hồ tốc lực luôn luôn bỏ mức 100 cs/giờ quá xa mà Rand vẫn thấy xe chậm như rùa bò. Sườn xe cà khỗ rung lên răng rắc, con bệc-giê sợ sệt ẩm ức nằm bẹp xuống sàn. Chân hấn đạp lút ga, kèm cứng. Giờ này vắng xe chẳng cần phải nhận còi xin qua mặt, nhưng cặp mắt Rand hết chăm chú phía trước tới liếc chùng kính chiếu hậu để sẵn sàng phác giác bóng dáng chiếc mô-tô xanh xanh của công lộ.

Cuộc chạy đua một mình nhưng hồi hộp quá. Rand gắng tập trung vào đoạn đường trước mặt để xua đuổi một ý tưởng hắc ám. Không được, ngay nhịp tim đập của hấn bữa nay sao cũng kỳ cục? Nó không “thình thịch... thình thịch”. Mà hồi hả: “Thôi rồi.... Thôi rồi” hay “Chết chắc... Chết chắc”. Rõ ràng như vậy, mà giữa ban ngày làm mồ hôi lòng bàn tay hấn trơn trượt. Hình như nó còn đọng lại, dài dài và lạnh lạnh dọc xương sống lưng nữa.

Chiếc xe thẳng đứng lại trước cửa sắt. Hấn liếc nhìn. Cửa ngoài vẫn khóa, cửa trong không mở là yên chí. Bèn nhảy xuống, không kêu cửa mà rảo bước dọc theo hàng rào. Đúng chỗ là nhảy vọt qua, ba chân bốn cẳng chạy tới. Nấp giếng cạn kia rồi! Tự nhiên Rand muốn chùn bước. Nấp sắt vẫn đóng chốt... nhưng đám cỏ chỗ này đây hình như xẹp hơn bữa trước nhiều. Hình như vừa bị chà đạp mới đây thôi và bầm dập nhiều vết chân rành rành. Rand vội đưa mắt nhìn quanh. Hoàn toàn vắng vẻ, da hấn chợt nghe gờn gợn gai ốc.

Chân trước chân sau khẽ quỳ xuống, mấy ngón tay Rand lật bật xoay mấy con đinh ốc. Tuột ra dễ quá! Hấn run run gỡ hồng tấm bưng sắt, mắt mở muốn nứt kẽ luôn, cái đầu nhìn xuống. “Thôi rồi... chết chắc...”. Còn nhàm lẫn thế nào được! Đáy giếng tối mò mò nước xâm xấp thật... nhưng có cái gì trắng trắng, nổi lênh bênh kia?

Đúng rồi, bây giờ ánh nắng bên trên lọt xuống thấy có cái gì trắng toát nổi lều bều. Thân đàn bà, nằm úp sấp mặt thảm thương quá.

MƯỜI BỐN

TRỜI ĐẤT ƠI. CÒN AI NẪM ĐẤY NỮA? ĐÚNG CARLENE rồi! Miệng hần lấp bắp, môi run run thầm gọi tên... chớ có âm thanh nào bật ra nổi? Xây xẩm mặt mày Rand nâng tấm bưng, đập lại y chỗ. Tưởng giở không nổi, đứng lên cũng không nổi. Tay chân bỗng ngay đơ, ngưỡng nghịu quá. Coi, đầu gối muốn long ra, bước chân không phải của mình.

— Tội nghiệp... Tội nghiệp quá!

Bao nhiêu ý nghĩ bực bội, uất ức, căm thù nó lâu nay vụt biến hết. Nó đã nằm dưới đó, chết thảm thương quá. Một người đàn bà đánh đá, một con vợ tai ác, quá ích kỷ, lạnh lùng đến tàn nhẫn và chỉ muốn ăn người nhưng gặp cái chết khổ sở, vùi lấp như thế này. Nhớ lại hồi chưa lấy nhau nó lúc nào cũng nghĩ đến cái chết, chỉ sợ không sống được bao lâu nữa. Ý tưởng rồ dại! Có lẽ vì sợ chết vậy nên Carlene mới sắp đặt lấy một thằng chồng bác sĩ, dù chỉ là bác sĩ thú y. Hay ít nhất Rand cũng được “lọt vào mắt xanh” vì vậy... chớ hần có gì để hấp dẫn đàn bà con gái?

Ôi cha, sợ chết rồi cũng đến phải chết. Đau khổ và nhục nhã như thế này! Chết rồi thảy vô còn đỡ. Nếu còn sống mà bị tui nó đẩy xuống như tính đẩy Lupe đêm hôm đó thì chao ôi là đau đớn.

Tuy nhiên tình hình này có lẽ Carlene không đến nỗi bị chôn sống. Hần nặng nhọc, lật đật trở về nhà. Hãy cho xe vô đã rồi tính. Đằng nào cũng phải tính, còn nhiều chuyện bắt buộc phải tính. Như xác Carlene nằm dưới đó, chết rồi. Không thể làm gì hơn được nữa nhưng cứ để đấy đâu được? Phải làm một cái gì, phải lo lắng còn hơn lo cho người sống là Lupe nữa! Hần cho xe vô chỗ thường lệ mé sau nhà, thả Morrigan xuống cho

chạy rong. Vô nhà bằng cửa hông, hấn vừa loay hoay mở khóa ra được thì cả Lupe và Pam cùng chạy xuống đón.

Có vẻ gì khác lạ trên nét mặt và cử chỉ hấn mà Lupe bật miệng hỏi ngay:

— Anh... anh làm sao đó, Rand? Có chuyện gì?

— Không có gì hết...

— Nhưng anh có gặp bọn chúng? Anh không sao cả chứ?

— Thì đúng thế. Có gặp có thông báo... nhưng dĩ nhiên không sao hết, vẫn lành lặn y nguyên, thấy không?

Lupe nghiêng người, nheo mắt ngó. Miệng nó cười con nít lạ!

— Đúng, còn nguyên vẹn thật. Vậy cũng mừng chán! Anh biết sao không, ở nhà buồn quá Pam giở bàn cờ Triệu Phú ra dạy em đánh, hai đứa cầm đầu vô chơi cho mau hết giờ. Anh thấy không, em mới biết chơi mà gieo cú nào trúng cú đó, thâu hết cả tiền nhà cái luôn. Bữa nay ngày hên chắc?

— À, Rand nhớ coi... Cách đây cỡ nửa giờ anh có điện thoại về nhà không? Chuông reo quá xá, tụi tôi muốn nghe quá mà không dám.

— Vậy hay! Cỡ nửa giờ thì tôi vừa ở hang cộp ra. Có thể Ned Yost cho người phen thử... biết đâu chừng Lupe nhắc máy thì sao? Tuy nhiên giờ này hấn có biết cũng chẳng sao.

— Sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra sao không kể cho em và Pam nghe?

— Chẳng có gì quan trọng. Bất quá mình vô thăm dò, biết được ít điều thì chúng cũng khám phá ra phần nào về mình vậy. Chiều nay Pam có giờ học không?

Pam ngược mắt nhìn dò hỏi, coi Rand hỏi để làm gì đã rồi mới trả lời:

— Chiều nay có giờ Hóa học thực hành... nhưng nghỉ dư sức được. Chẳng cần...

— Không, cô phải đi. Mà đi liền bây giờ kìa. Theo ý tôi Pam nên về gấp, chiều nay ở trường về đừng ghé qua đây. Có ai hỏi gì cũng lắc đầu không biết, không có mặt ở đây. Nhớ chưa?

Dĩ nhiên Pam cắn nhả : “Anh sợ ông già biết vụ này? Đừng lo!” Đâu phải vậy, hẳn chỉ muốn con nhỏ vô can đứng ngoài vụ này, không để bị đòi hỏi, dây dưa mất công. Nhưng nói thẳng với nó đâu được? Rand phải lấy uy quyền chủ nhân ra buộc nó... nhưng phải thân mật, vui vẻ cho Pam khỏi tủi thân.

— Tôi không lo gì hết... nhưng tôi biểu vậy thì cô cứ tạm thời tuân lệnh vậy đi. Sau này hăng hay... còn bây giờ thì về nhà ngay đi, cô bé!

“Cô bé” Pam đành phải ra về, ngúng nguẩy không bằng lòng rõ. Thà để nó về với cảm giác của một người ớn bị xua đuổi còn hơn để nó ở lại chuốc thêm nhiều rắc rối, có khi là tai họa không chừng! Nó vừa ra, cửa vừa đóng lại là Rand hối hả chạy ngay tới tê-lê-phôn. Lupe đeo theo. Hỏi tíu tít: “Có chuyện gì đấy anh? Nhất định phải có rồi! Không lẽ anh dấu cả em hay... đuổi em đi về?” Rand cứ vừa quay số vừa đáp:

— Coi đây là biết... Anh phon lại cảnh sát, yêu cầu họ cử người tới đây ngay bây giờ, có chuyện gấp!

— Ô hay, anh gọi cảnh sát tới? Thực hả? Chi vậy?

— Thực chứ... nhưng vụ này không ăn nhập gì tới em đâu. Cứ nghe là biết liền.

Đầu dây có tiếng đụng chạm, móc nối và một giọng đàn ông ồ ồ vang lên. Rand cho biết ngay:

— Cảnh sát Avocado? Tôi là Rand Hammond, thú y sĩ... đường Del Rio dọc quốc lộ, hướng Đông thị xã... Chỗ này mấy ông biết rồi chứ? Xin cử người tới gấp dùm. Có chuyện cần cấp, liên quan đến một người đàn bà... vâng một người đàn bà. Chết rồi ở dưới giếng kế bên nhà tôi, Chưa biết chắc lắm, mới thấy qua thôi... nhưng rất có thể là vợ tôi. Vâng, xin ông cử người tới gấp, tôi ở nhà chờ...

Rand gác máy, quay sang ngó Lupe. Tưởng nó phải xúc động, hốt hoảng. Nào ngờ Lupe vuốt ngực, thở ra khoan khoái:

— Gớm, anh làm em hết hồn! Khi không kêu Cảnh sát làm người la cứ tưởng.

— Em tưởng anh kêu họ tới... xách cổ em đi chứ gì? Còn lâu!

— Em cũng nghĩ vậy. Không lẽ anh nữ? Anh làm vậy thà em chết tức khắc, chết ngay ở đây. Chớ anh mà cũng vậy... thì em còn thiết sống làm gì?

Sau khi ôm chặt lấy nó một hồi bằng chứng cụ thể của sự không muốn mất... Rand bỗng buông Lupe ra hối hả thúc:

— Chết thật, anh vội quá... không kịp tính trước. Cờ 10, 15 phút Cảnh Sát Avocado sẽ tới đây. Mình phải làm gì bây giờ Lupe.

— Mà anh có chắc người chết là Carlene không? Thấy tận mắt không đã? Tại sao chết như vậy chứ?

— Coi tờ báo này biết liền... Chiếc xe tắc xi lao xuống vực chính là chiếc đưa Carlene ở đây về khuya thứ Ba. Gã tài xế râu rậm thì đúng rồi.

Không phải tai nạn hay đau tim, buồn ngủ gì hết. Có một sự sắp đặt giết người cố tình cho xe và tài xế “bay” xuống vực.

— Để làm gì? Sao lại là Carlene, em vẫn chưa hiểu rõ?

Lupe gạt tờ báo đi, coi bộ không mấy tin. Rand phải phân tích, giải thích, tóm tắt, gọn gàng rằng:

— Carlene chết là vì chúng lại tưởng lầm là em chớ có gì lạ? Ở nhà này đêm hôm ra đi lặt đật, cũng một tầm vóc người, cũng rộp trắng như chiếc áo choàng của em, mái tóc cũng vừa nhuộm đen như tóc em.

— Nhưng vẫn phải có chỗ khác chớ? Không lẽ bọn chúng không nhận ra?

— Ban đêm mà cô? Nếu Pam chúng còn bắt lầm thì Carlene còn dễ bị nữa. Pam không chết vì rõ ràng gái Tàu còn Carlene thì không có cái gì phân biệt hẳn! Cách nhau vài giờ nếu Pam đã hụt thì Carlene... hẳn là em rồi. Chúng phải lý luận rằng hay tin Pam vừa bị vồ hụt, em phải sợ cuống lên, nửa đêm bỏ đi cho kín đáo. Có lẽ chúng không để ý lúc Carlene vô... mà lúc ra mới đeo theo và cho cả cái tắc-xi xuống vực luôn.

Phải nói là Lupe đâu phải một con nhỏ cù lần? Rand giải thích có lý thì nó gật chớ. Sự tình có thể xảy ra như vậy nhưng cũng vẫn còn chỗ khó hiểu. Nó vắn lại:

— Cứ cho là vậy đi. Nhưng tại sao lại phải xách cả cái xác từ vực sâu lên... thả xuống giếng, mất công và vô lý vậy? Cứ để xác Carlene nằm trong xe có sao đâu?

— Đúng, để xác Carlene thì không sao! Nhưng em quên là chúng vẫn tưởng lầm là em mà? Em thì phải thủ tiêu, phải cho biến mất không để lại một dấu tích gì! Bắt buộc phải vậy mới đúng bong là “cô thư ký Guadelupe Gomez sau khi ăn cắp số thuốc của bác sĩ Salisbury đã trốn biệt tích” cho đúng mọi sự sắp đặt từ trước chớ?

— Nhưng số thuốc ấy em có lấy đâu?

— Dĩ nhiên cô không lấy... nhưng án tích ma túy của cô vẫn còn sờ sờ. “Mất ma túy thì không phải dân ma túy lấy cắp thì còn ai nữa?” Cấp

thẩm quyền “nghĩ chết” như vậy đó... và nếu có ma túy dính vô thì cái gì cũng có thể xảy ra được hết!

Vùng trán xinh xinh của Lupe nhăn lại suy nghĩ. Chắc, nhiều tư tưởng mâu thuẫn lắm nên nó cau mặt hoài.

— Như vậy vụ của em chỉ do ma túy mà ra? Không có lẽ! Theo em thấy thì bác sĩ Salisbury chẳng phải “con buôn ma túy”.

— Có thể thế. Nhưng ông bác sĩ của cô không tốt, không nhân đạo và sẵn sàng giúp cơ hội cho dân bụi đời hưởng thiện đâu. Người có liên hệ với Ned Yost thì chẳng thể là người lương thiện, điều đó tôi biết chắc. Rất có thể vì cô vô tình biết một chuyện gì — hay họ cứ tưởng là cô biết — hay có khi chỉ vì một lời nói khơi khơi của cô mà ông bác sĩ nhân đạo báo cáo với “ông chủ” để Ned Yost cho đàn em đi thịt “cô bé thư ký” ngây thơ cũng chưa biết chừng. Cô thấy tôi suy luận có vững không?

— Anh nói nghe được đấy. Nhưng lý luận của anh càng vững bao nhiêu chỉ tổ làm em hết hồn bấy nhiêu!

Lupe vừa đáp vừa ráng nở một nụ cười. Nụ cười không tươi như lúc này mà không hơn mấy bao nhiêu! Nó đưa mấy ngón tay lên môi cắn móng, biểu tỏ một sự quan tâm và bối rối thực sự. Tương phản hẳn với mấy móng tay vừa sơn đỏ chói chắc hẳn công trình nghịch ngợm của nó với Pam ở nhà hồi sáng. Biết vậy Rand cũng cứ phải giải thích cặn kẽ vấn đề, phân tách thật khoa học... chớ không thể tiếp tục mù mờ được nữa!

— Bây giờ em phải nghe tôi đặt vấn đề rành rẽ từ đầu nghe? Theo tôi, sự mưa sát mà em là nạn nhân hiển nhiên phải có liên hệ với cái phòng mạch của bác sĩ sản khoa Salisbury. Thử hỏi một thằng hành nghề y sĩ như nó tại sao cần phải nhúng tay vào? Chỉ có 3 nguyên nhân. Một là buôn bán ma túy, hai là phá thai và ba là có tương quan “làm ăn” với giới giang hồ, chẳng hạn như giải phẫu cứu cấp cho một thằng trúng đạn. Phải bác sĩ mới

làm được chớ? Vậy rõ ràng em đựng đầu phải một đường dây ma túy mà Salisbury là một thứ vỏ ngoài để che đậy...

— Nhưng em thực sự có biết quái gì về những hoạt động ma túy?

— Đồng ý! Có thể em vô tình được biết... em không biết là mình biết... hay chúng tưởng em biết như tôi vừa nói. Vậy cũng đủ để tụi nó cho em biến luôn để bảo toàn tổ chức. Biết đâu chỉ vì em ghé mũi vô mà bứt dây, có thể đựng dây chuyền, “cháy” tới bác sĩ Salisbury và ông chủ lớn Ned Yost?

Nãy giờ Rand lo lý luận. Đâu có để ý tới phản ứng của Lupe? Thấy nó tự nhiên chảy nước mắt, vặn hỏi tại sao thì Lupe nức nở đáp :

— Nếu anh suy luận đúng thì tội nghiệp cho Carlene. Chỉ vì em mà một mạng người chết oan. Người ấy lại là Carlene thì em khổ tâm hết sức...

—Ồ, bỏ cái lối lý luận con nít ấy đi! Hãy nhìn thẳng vào sự việc, nhìn vào những đứa gây ra sự việc. Nếu cứ lý luận như cô thì ai cũng có thể là nguyên nhân gây cái chết cho Carlene hết. Trước hết là ông bác sĩ nào đã đỡ đẻ cho bà cụ thân sinh ra đương sự, nghĩa là kẻ đã “kéo” đương sự ra đời. Rồi đến tôi là người lấy đương sự làm vợ.

— Biết vậy chớ? Nhưng không hiểu sao em vẫn thấy thương Carlene và có cảm giác vì mình mà Carlene phải chết oan ức. Em không hiểu anh là chồng mà không...

— ... Mà anh không thương hại Carlene chớ gì? Bậy! Carlene hay bất cứ một người nào chưa muốn chết mà phải chết thì nhiều ít anh cũng thấy thương hết. Nhưng thương hại thôi. Chấm hết. Anh đâu có giết Carlene? Em cũng vậy. Do đó, anh không muốn chúng ta có mặc cảm, ân hận về cái chết của đương sự. Cái đó quy trách vào hết cho một đám người đó là bọn thằng Yost. Anh thực tình chỉ tiếc có một điều là hụt một cơ hội bằng vàng.

— Thế là thế nào?

— Là vì đúng lúc tụi nó cứ tưởng thủ tiêu được em rồi, xong rồi thì mình không nương cơ hội để đưa thoát ra khỏi vòng kiềm tỏa, kiểm soát của tụi nó. Dù sao em ra khỏi vẫn hơn? À, bay giờ anh mới biết tại sao sáng nay thằng Yost để lộ vẻ ngạc nhiên — có thể gọi kinh ngạc nữa — khi anh vừa nhắc tới tên em. Bây giờ thì nó biết lại thì dĩ nhiên mọi sự lại bắt đầu khởi sự lại! Bực mình là ở chỗ đó...

Đang trầm trầm giọng lý luận, mặt Rand ngậy ra giây lát... rõ ràng hẳn tiếc một cơ hội bằng vàng không bao giờ chụp lại được nữa. Đến lượt hẳn tự giận vặt vì không suy đoán nổi ý nghĩa những câu hỏi ám ố của Ned Yost. Hẳn than dài:

— Kể ra mình cũng bết... mà cũng không thể ngờ có vụ này. Chỉ đánh hơi thấy Ned Yost ám chỉ một cái gì đều giả : “Nó cũng tiên liệu được kia à!” Đúng rồi nó hỏi “Tiên liệu vào lúc nào” và nghe đáp sáng nay nó cười khàn khàn xỏ xiên. Và ngạc nhiên nữa chớ? Ra nó yên chí em nằm dưới giếng rồi!

— Ủ, phải chi anh đoán biết được thì ngày giờ này em đã đi đến đâu rồi, khỏi ở lai phiền phức.

— Đúng vậy. Nhưng phải nói tụi mình đi. Chớ em nghĩ anh để em đi một mình được sao?

— Nhưng... nếu quả thực Ned Yost tin là bọn thủ hạ đã cho được em xuống giếng rồi thì tại sao mới hôm qua có thằng còn ôm cơn mèò vô đây nghe ngóng?

— Ủa, thằng Foggiano? Lại một rắc rối... chớ thân chủ giả thì chắc chắn 100% rồi! Mà tính toán gì nữa cũng là chuyện đã qua. Vấn đề bây giờ là kiếm cho em một chỗ núp. Cấp tốc. Bọn cớm đến đây nhà ngay bây giờ.

Coi, nó biểu : “Em lên lầu lánh mặt là xong chớ gì? Đâu có dễ dàng như vậy! Đồng ý là chính hẳn tìm ra xác Carlene dưới giếng và tự động

mời Cảnh sát, nhưng cảnh sát đâu có ngây thơ? Một sự ngay tình đâu có đủ?

Họ sẽ đặt nhiều dấu hỏi. Còn vụ vợ chồng bất hòa, đang ly thân và sắp ly dị... Còn vụ tranh chấp chia của... Còn vụ Carlene về nhà gây gỗ khuya thứ Ba rồi bỏ về, bất tin luôn. Một mạng người chết trong nhà đã phiền. Một con vợ đang tranh chấp thì xác nằm dưới giếng còn lôi thôi to! Mà tại sao Rand biết có nó nằm dưới đó? Chắc hẳn cảnh sát sẽ chú ý từng điểm trong lời khai và luôn thể sẽ “chiếu cố” từng góc nhà một. Bỗng đâu lại lôi ra một đứa con gái đang bị truy nã và có tiền án ma túy thì chao ôi là tai họa.

— Thôi được. Anh vừa nghĩ ra một chỗ. Đi liền...

— Để coi... Chết cha, còn cái bóp nhỏ Carlene để lại. Để trên bàn kia! Anh phải làm sao chớ tìm ra nó dĩ nhiên họ sẽ buộc chết là Carlene còn ở lại đây, không ra về như anh khai thì kệt dữ!

— Đúng vậy, một chứng tích hết cãi! Có một cái bóp thôi nhưng... Giả thử Carlene không làm bộ đánh rớt ra đi vắng bỏ quên lại thì sao? Dĩ nhiên đám thủ hạ của Yost vẫn cứ lằm như thường. Nhưng mang bóp về trình ông chủ... chúng đã biết hạ lằm một mạng người. Rand chớp vội chiếc bóp, nắm tay Lupe tất tả kéo đi. Chỉ sợ một hồi còi xe cảnh sát rú lên.

Hắn kéo Lupe xuống nhà dưới, có cái lò thiêu xác... nhét đờ nó vô đây là ăn chắc! Thú y sĩ nào chẳng phải có lò đốt để lâu lâu “thanh toán” mấy con thú chết? Mấy khi cảnh sát ngờ vực dấu người sống trong lò thiêu... khi một xác chết còn tống xuống giếng?

Chắc ăn quá rồi! Nhưng coi kìa... sao ống khói lò đang lên khói nghi và cửa lò đập kín, nóng bỏng thế này? Ngó qua Lupe thì nó bẽn lẽn :

— Anh đi... Pam và em ở nhà thấy thương con Otto quá, tụi em khiêng nó vô lò hỏa thiêu đó. Có sao không anh?

Có sao đâu, chỉ không có chỗ trốn thôi! Kẹt quá. Bây giờ làm sao đây? Cái đó là Lupe tự hại chỉ vì thương hại con Otto! Không ngờ cản trở giờ chót, tuy nhiên muốn thủ tiêu gấp chiếc bóp Carlene thì có lò đốt sẵn là cả một tiện nghi.

Rand vừa lên tiếng thì Lupe đã xỏ tay vô đôi găng kỳ hỏa đỡ lấy chiếc bóp và khởi sự xoay bánh xe mở cửa lò : “Anh quay đi không nóng...” Chỉ thấy làn hơi phì ra nóng rất phía sau lưng là tay Lupe đã quay bánh xe đóng lại. Tay nó cầm một nắm giấy bạc cỡ hai trăm đô la, miệng cười nhả nhở : “Tiền nào chẳng giống nhau? Đốt chi cho uổng phải không?”

Đâu được? Đã kỹ phải kỹ luôn : Nếu bị họ vồ được thì giải thích cách nào về số bạc này? Chi bằng hẩn giữ lấy. Bây giờ cấp thời nhét Lupe vô chỗ nào? Lò thiêu không được thì còn có chuồng bò chuồng ngựa. Nặng vác lên, chui vô đóng cỏ thì tốt quá rồi, nhưng nếu xét nhà hiền nhiên chỗ này sẽ bị lục lợi trước, khởi sót một ly. Đột nhiên Rand sực nhớ ra miệng hỏi Lupe, tay kéo bang băng qua chuồng chó, vô sát một chuồng sắt lớn hơn nhiều:

— Lupe, em có ngán mấy con mèo không?

— Dĩ nhiên không!

— Nhưng loại mèo lớn con, dữ hơn một chút thì sao? Như con kia chẳng hạn?

— Đâu? Ôi, to thế kia mà là mèo há? Mèo rừng cũng không phải. Nó là con beo mà?

— Đúng... Nó cũng loài beo thật. Con cheetah mà? Trông thì dữ dằn lắm nhưng bên Phi châu người la nuôi nhiều để cho đi săn thú nhỏ. Con Kenya này nuôi khá thuần thực, coi bộ lông gấm thì sợ thực nhưng đặc biệt móng nó bất động. Như móng chó vậy chứ không sắc và co lại được như vuốt mèo nuôi không đến nỗi sợ lắm. Coi anh biểu diễn nghe?

Quả nhiên Rand huyết khí là con Kenya sẵn số nhào ra đứng dựng hai chân sau, chồm vờn chờ đợi. Nó gù gù nhẹ chào người quen nhưng cặp mắt mèo gian hiểm vẫn dễ sợ quá. Nó chồm bẫm ngó Rand, chiếc đuôi dài quật qua quật lại. Rand từ từ nhét một ngón tay qua mắt cáo chấn song sắt thì thay vì nghiêng nát nó chỉ khẽ ngậm.

Phải nói Rand bị nuôi con cheetah này. Bà vợ một ông Đô đốc gởi mua nó ở Phi châu về tính lột da làm áo khoác “kim tiền báo” chơi cho lạ. Bỗng dưng nó mắc chứng rụng lông phải mang đến thú y Hamrnond điều trị. Trị xong thì ông Đô đốc bị đổi một phát từ California sang Hoa Thịnh Đốn. Mà ở thủ đô mặc áo da beo sẽ bị coi là kém văn minh, bà chủ đành gởi Kenya lại để có ai mua bán giùm. Chẳng thấy ai mua... Mà Rand lại thấy khoái nó, không muốn tìm mỗi bán nữa. Lâu lâu xách nó ra, choàng sợi xích vào dắt nó đi săn. Mỗi lần đi là mỗi lần thú vị vì sức mấy những anh chồn nhép, chuột đồng chạy lại cheetah Phi châu?

Sau khi giải thích cho Lupe hiểu, Rand chỉ các vòm của Kenya ở bên trong chuồng sắt bảo:

— Bây giờ nếu em dám chui vô chuồng nó núp dờ trong cái vòm kia thì tha hồ kín, chẳng ai dám ngờ! Còn vô thi cho ăn kẹo cũng chẳng thầy chú nào đâu.

— Em đâu có ngán thách thức bao giờ! Vô liền... nhưng anh đảm bảo trông thấy em nó không tưởng là miếng thịt sống quăng vô cho nó đấy chứ?

— Nếu vậy thì đợi chút... để anh lên tủ lạnh xách cho nó khúc thịt ngựa phần ăn hàng ngày của nó đã.

Miếng thịt được Rand tung vào một góc thiệt xa và Kenya nhảy theo chụp cứng xé nhai rau rầu, ngon lành. “Đó, bây giờ em vô đi. Nó đang mắc ăn cứ vô tự nhiên. Đi ngay vòm của nó... bên trong còn một cánh cửa sắt nhỏ... có sợ kéo sập xuống còn được mà?”

Tưởng ít nhất Lupe cũng e dè, sợ sệt. Nào ngờ nó lững thững đi thẳng vô trong... như đi về nhà, cúi đầu chui lọt vô “nhà” của Kenya rồi hỏi vọng ra :

— Nào, đứng ngoài liệu có thấy không anh? Không hả? Tốt lắm... nhưng rờn chơi thế này thiệt hết cách! Ở nhà tù chán rồi khi không đút đầu vào chuồng cọp! Đừng bỏ quên tôi luôn trong này nghe?

— Yên chí! Ráng chút đi cưng! Tụi nó đi là anh nhớ liền mà? Đừng nghịch ngợm chọc phá nó là được.

— Chưa biết chừng, vụ đó không bảo đảm.

Giọng cười khanh khách ham chơi, nghịch ngợm của nó làm Rand lắc đầu luôn! Vừa khóa cứng cánh cửa sắt chuồng beo là nghe xa xa có tiếng còi hụ Cảnh sát. Thừa thì giờ chán...

Ít nhất cũng không sợ bại lộ tung tích Lupe. Hẳn chỉ ngại có thể... còn muốn điều tra, hạch hỏi gì Rand cũng thừa tư cách đối phó. Ai dám ngờ trong cái vòm nhỏ chút xíu đặt trong chuồng beo — một con “kim tiền báo” lớn đang nhai thịt sống rau rầu thế kia — lại có thể nhốt một con người? Thu xếp xong gọn gàng nhà trên nhà dưới, thú y sĩ Rand Hammond sẵn sàng ra mở cửa lớn mời nhà chức trách vô.

Làm gì mà ghê thế? Nguyên 2 xe côm có cần câu liên lạc vô tuyến, còi hụ ré inh ỏi. Một chiếc xe Hồng thập tự tà tà bám theo sau. Tiếng hụ rít róng xoáy vào tai, thả dài ra rồi nhỏ dần và lịm tắt đúng lúc cả đoàn xe ngừng lại trước cửa. Mấy cánh cửa xe mở bật đám thày chú bên trong ủa ra lệ làng quá, đều đặn thật nhà nghề. Họ đứng lố nhố đợi xếp cho lệnh.

Ánh mắt Rand vừa chạm phải một vị ở trong toán đi đầu hết là hấn giật thót mình. Bao nhiêu tin tưởng vững vàng là thế bỗng lung lay đến tận gốc rễ. Sắp đặt “ăn chết” rồi nhưng chấy dễ như chơi chỉ vì sự hiện diện của một mình nó.

Nó lững thững dẫn đầu đám cảnh sát bận sắc phục đứng đầy cửa trước. Nó từng đụng đầu Rand và bại trận chính chỗ này mới mấy hôm trước. Nó vẫn đánh nguyên bộ đồ lớn màu nâu luộm thuộm. Bữa nay nó ung dung, tự tại hơn nhiều. Thấy mặt Rand chưa gì nó đã cười nhả nhổ vô cùng bõ bịch :

— Thế nào, bác sĩ? Tôi nói sẽ trở lại thế nào chẳng trở lại? In như rằng. Thấy không tội mình có duyên nợ với nhau mà?

Nó là thầy chú “chìm” Thornton.

MƯỜI LĂM

PHẢI NÓI LÀ RAND SỪNG SỜ, KHÔNG BIẾT NÓI GÌ. CỨ tưởng Thornton là cớm giả, bất quá là một thằng trong đám thủ hạ của Ned Yost dám liều lĩnh đóng vai cớm nhất thời! Ngờ đâu nó là thứ thiệt, thẩm sát viên được quyền mặc thường phục để tiện công tác truy tìm. Nội sự có mặt của nó trong đám nhà chức trách được mời tới hành sự cũng là một bằng chứng bất khả chối cãi. Mà Thornton lại xăng xái, nghiễm nhiên làm như xếp sòng thì đúng nó là phụ tá ông cò chắc. Đột nhiên Rand có cảm giác bao nhiêu tin tưởng, dự đoán của hẳn xưa nay đám đồ xup cái một — kể cả niềm tin đặt để vào Lupe! Thẩm sát viên thứ thiệt Thornton còn cứ tưởng giả mà?

Nghĩ vậy thôi... Đối với Rand thì Lupe thật sự đứng trên hết, đứng ra ngoài mọi sự tin tưởng. Cho dù Thornton có là thứ thiệt chẳng nữa nó vẫn có thể bất lương nghĩa là làm bậy như không.

Xưa nay hồ sơ Cảnh sát đầy rẫy những thầy chú phản nghề, ăn lương nhà nước mà đi ngầm với cướp, bảo vệ quyền lợi ăn cướp. Điều đó còn dấu được ai? Nếu không có những thầy chú Thornton thì luật sư Don Lundquist đâu dám khẳng định “trọn đời Ned Yost có lẽ hẳn chưa phải lãnh một cái giấy phạt bao giờ”?

Chính vì đã dứt khoát tư tưởng Rand mới đủ bình tĩnh thản nhiên ra đón người nhà nước và “trả đòn” Thornton :

— Tưởng ai hóa ông bạn Thornton! Sao có một cái trát Biện lý mà mấy hôm không thấy ông bạn trở lại?

— Hình như tôi nghĩ rằng chờ thêm ít ngày khỏi cần trát. Quả nhiên...

Tạm thời có một con dao thì nó đã tranh mất phần chuôi. Bề nào nó cũng là nhà chức trách đến làm bốn phận. Còn mình thì lo đỡ, lo thủ thân cũng đã mệt. Cầm dao đặng lưỡi thì chớ có vọng động! Cứ để coi nó tính gì, xoay sở những gì. Đúng lúc phản ứng còn kịp mà?

Từ xe sau một xếp lừng lững tiến tới. Không sắc phục, huy hiệu nhưng dương sự rõ ràng “xếp sòng” từ dáng đi, điệu bộ. Đây mới là người nhà nước thật sự cầm đầu toán này, được ủy quyền tiến hành toàn bộ cuộc điều tra. Đâu phải thứ “dựa hơi” như Thornton? Hắn tiến tới tự giới thiệu “Tôi, Trung úy Broom, phụ trách vụ này. Có phải ông vừa phen lại đăng Ty?”

Thay vì để Rand xác nhận, Thornton mau mắn trình xếp : “Đây là Rand Hammond, thú y sĩ. Chủ nhà này”.

Cặp lông mày chổi xể pha màu bạc cùng với bộ ria mép cũng chổi xể của trung úy Broom khê nhướng lên. Coi thật kỳ cục, tương phản hẳn với bộ tóc sói chẳng còn mấy sợi, chỉ loe hoe che vừa đủ 2 vành tai. Hắn hỏi trống không : “Ừa, bộ hai người biết nhau từ trước?”

Coi, hẳn không hỏi đích danh. Thornton đã tranh lấy việc giới thiệu thì tạm thời cứ để mặc nó trả lời. Kể như mình “chậm mồm mép, ít giao thiệp” vậy. Biết đâu chừng chỉ một câu trả lời hớ hênh, lệch lạc... hoặc gian dối của nó là “bắt tấy” được cu cậu? Để coi Thornton có tiết lộ vụ đung đầu khuya hôm đó, tố luôn vụ nữ can phạm Lupe đào tẩu và bác sĩ Hammond chấp chứa không.

Rand đã cố tình “nhường lời” thì thày chú Thornton đành phải xác nhận sự “hai người quen biết từ trước” với xếp. Nó nói rằng : “Biết thì chưa biết mấy! Song giao thiệp thì có, đại khái có con chó mang tới chữa bệnh, phải không bác sĩ?”

— Làm gì không nhớ!

Rand vừa đáp vừa gật đầu cười rất tươi. Còn gì khoan khoái bằng ngay trước khi giao tranh đã “nằm cứng” được đối thủ. Chỉ một câu đối láo, che đậy của Thornton là nó lòi tẩy 100%! Một thẩm sát viên có tư cách và

chỉ ăn lương nhà nước thì đáng gờm thật... nhưng một thầy chú đàn em sai bảo của Ned Yost thì trái lại. Trung úy Broom bước vô hỏi :

— Ông có phen tìm thấy xác người? Có thể là vợ ông... Đâu, xác nằm đâu?

— Ở ngoài vườn, ngoài hàng rào nhà này... Dưới một cái giếng cạn, có nắp đậy.

Broom vẫn tắt : “Giếng đâu? Chỉ cho tôi”.

Rand dẫn hăn đi và cả bọn lếch thếch theo sau. Dĩ nhiên ngay sau ông xếp phải là thầy chú Thornton, đeo sát không rời cũng như gã xách máy hình kền càng phải đi đoạn hậu. .Mấy gã nhà thương áo choàng trắng hạ cánh xuống thềm cỏ, đứng xơ rớ hút thuốc lá vật chờ đợi, chưa cần phải đi theo sang vội. Tới sát giếng tự tay Rand lật tấm bửng sắt nhưng mắt nhìn ra chỗ khác, “Ở dưới đó”...

Trung úy Broom, Thornton rời cả đám tùy tùng đứng vây quanh thò cổ nhìn. Ông xếp còn quỳ xuống ngó cho kỹ. Không ai nói một lời. Broom đứng dậy phủi bụi đất chỗ đầu gối và lên tiếng thản nhiên, tuyệt vô cảm xúc : “Đúng rồi... Khỏi lằm! Có ai mang theo sợi dây?”

Một gã thuộc viên: “Dạ dạ... có ngay xếp!” trong khi gã nhiếp ảnh lo gỡ đồ nghề, chuẩn bị sẵn. Broom tiến tới bên Rand :

— Sự việc thế này thì tốt hơn hết Bác sĩ hãy thuật rõ nội vụ.

— Sợ tôi cũng chẳng biết gì nhiều! Tôi ngó xuống giếng... tôi thấy vậ và tôi phen liền cho các ông.

— Ông không nghĩ tới vụ vớt bà ấy lên trước đã?

— Không... Thấy chết rồi, cứ để y nguyên cho khỏi mất dấu tích.

“Bác sĩ nghĩ vậy đúng lằm”. Broom miệng đồng ý nhưng chắc gì hăn cho đúng? Rand không lên tiếng, chỉ sẵn sàng trả lời.

— Theo ý Bác sĩ, thì làm sao bà ấy lại lọt xuống giếng? Không lẽ đi chơi khơi khơi rồi vô ý té?

— Khó thể té vô lý vậy! Một là giếng đầy nắp, tay tôi mở ra. Hai là quần áo đâu mà chỉ thấy đồ lót? Vả lại...

— Vả lại sao, Bác sĩ?

— ... Vả lại hồi này Carlene đâu có ở nhà này nữa mà đi ra đây chơi? Xin nói rõ là Carlene đã mượn nhà ở riêng trên phố. Tụi tôi sống ly thân và đang lập thủ tục ly dị.

Cặp môi dầy của Broom trề trề ra. Hắn khẽ cắn môi và hỏi thẳng:

— Nếu... bà ấy không té thì phải có người xô xuống. Bác sĩ có nghi cho ai không?

— Không, tôi không biết ai mà nghi...

— Thế thì lần cuối cùng ông gặp bà ấy là bao giờ... Bác sĩ còn nhớ chứ?

— Nhớ chứ? Đêm hôm kia... tức là khuya thứ Ba.

— ... Ở nhà riêng của bà ấy? Tôi có hơi tò mò... nhưng nghề nghiệp phải vậy xin cảm phiền đừng buồn...

Buồn gì? Người nhà nước chất vấn càng lịch sự, tử tế bao nhiêu thì phải hiểu loài beo vờn mỗi cũng nhẹ nhàng, tương tu bấy nhiêu vậy mà? Có đời nào Rand buồn vô lý vậy? Cẩn thận, thủ thế từng câu, từng chữ đúng hơn!

— Cái đó tôi hiểu: Tôi không tới nhà riêng... mà đích thân Carlene trở về tối hôm đó. Để đề nghị chia của, tính cho xong vụ ly dị...

Gã phụ trách đi kiểm một sợi dây đã trở lại với một cuộn dây chèo tổ bố, tưởng kéo nguyên một chiếc cam nhông về ga ra cũng còn được! Trung úy Broom vỗ tay triệu tập. À, những vụ “nhẹ nhàng” cỡ này thì cùng là anh em cả biết chọn ai, cử ai đây? Tốt hơn là làm một cuộc xổ số cấp thời, bằng vào hên xui. Có mấy đồng bạc cắc cứ xấp giữa mà tính. Tay nào thua cuộc tất nhiên sẽ được hân hạnh thay mặt anh em, chiếu cố cho bà bác sĩ Rand Hammond... tức thả dây thòng người xuống giếng, cột xác nạn nhân để anh em lòi lên trước và mình lên sau.

Cuộc gieo bạc cắc có kết quả liền. Cả một sự công bình, chẳng ai cãi chối! Gã thua cuộc bèn “Ồ... vẫn tôi. Chết sướng hơn!” Miệng nói vậy nhưng tay chân mau lẹ lắm. Chẳng chờ đợi lâu hẳn đã trút bộ đồ lính xong ở trần là vồn vện chiếc quần đùi. Chỉ có vậy gã nhiếp ảnh đã làm xong nhiệm vụ! là chia máy hình xuống bấm liên tiếp hai pô hình, 2 lần sáng lóe lên.

Để đám thuộc hạ làm việc, Broom kéo Rand sang một bên, đi ra chỗ khác. Thornton vẫn cứ đeo theo sát.

— ... Nghĩa là bà ấy có về đây tối thứ Ba và hai người tính chuyện ly dị, khía cạnh tài chánh. Nhưng câu chuyện kết thúc sao, đẹp chứ?

Giả thử Rand có gạt đầu “đẹp chứ”... hay “Chẳng có chuyện gì” cũng có sao đâu? Chẳng ai ở đó mà cãi lại, ngoài một mình Lupe! Nhưng cứ thật thà coi bộ hơn. Biết đâu chừng hẳn tiếp xúc lại với thày cãi Don Lundquist và biết ngay có chuyện lộn xộn, bất hòa giữa hai đứa... và càng ngày càng trầm trọng thì sao?

— ... Phải nói thực là đẹp thế nào được! Gặp mặt là gây gỗ, xưa nay tính tình Carlene là như vậy. Nhưng nếu ông nghi rằng vì cãi cọ, gây gỗ mà tôi giải quyết bằng cách hạ sát vợ là trật đấy.

— Ủa, tôi mới hỏi vậy chứ đã nghĩ gì đâu?

Broom chột ngừng lại để ngó gã thua cuộc đang nắm dây để chúng bạn thả xuống. Hẳn nháy nháy mắt bảo Thornton: “Cứ kể thẳng Pete cũng

tội nghiệp! Cứ lãnh những vụ này hoài. Không biết đến bao giờ nó mới bắt tấy được mấy thằng kia... thằng nào cũng sẵn có bạc cắc thử đặc biệt mặt nào cũng có hình người để “ăn thua công bình” với đồng nghiệp Pete?”

Thầy chủ Thornton nhếch mép cười, mắt không rời Rand : “Ấy đấy... đời này vẫn thiếu gì thằng như nó? Việc sờ sờ trước mắt mà cứ nhắm lại thì bao giờ khôn ngoan nổi!”

— Thế rồi sao nhỉ? Hai người cãi nhau rồi bà ấy bỏ ra về? Giữa đêm khuya... bà ấy có xe riêng?

— Không, đi tắc xi.

— Tắc xi thì đỡ. Ít ra cũng còn dễ kiểm chứng lại. Mà càng kiểm chứng lại... có đầy đủ bằng cứ, rằng bà ấy đã lên xe ra về khuya thứ Ba, thì càng đỡ rắc rối cho ông nhiều...

Rand bắt gặp ánh mắt thầy chú Thornton. Nó sáng lên ma mãnh: “Cứ nhè tắc xi mà điều tra. Có một thế kỷ nữa may ra tìm ra bằng chứng!” Làm gì Rand không hiểu ý nó... nhưng trung úy Broom là người ngoài cuộc. Hiểu sao nổi? Đó là lý do xếp cứ thần nhiên giải thích :

— Nói vậy chắc bác sĩ cũng hiểu một vụ tương tự như thế này bao giờ người chồng chẳng bị nghi ngờ trước? Hãy cứ nhắm vào hấn trước... vì xưa nay biết bao nhiêu án mạng chỉ vì hôn nhân đổ vỡ mà ra? Nào vợ giết chồng, chồng thủ tiêu vợ... Có vậy thôi mà bao nhiêu chuyện? Theo tôi, đó là chỗ kẹt nứt của ông, bác sĩ Hammond.

— Còn kẹt nữa... Còn cái vụ khi không tại sao biết ở dưới giếng có chuyện lạ giở nắp lên coi nữa! Bộ ông biết bà ấy nằm sẵn ở dưới nên có ý định nhìn xuống thử coi?

— Đúng thế! Đó là một điểm thắc mắc không đáng gì... nhưng khó giải thích đấy nghe? Hãy cứ giải thích đi ra đây chơi làm gì cũng mệt.

Đồng ý. Nhưng Rand đâu phải con nít? Hấn dự liệu trước chớ... nên hai thầy trò Broom chưa hỏi thẳng hấn, câu trả lời đã có sẵn, vô cùng tự

nhiên :

— Phải nói tôi không ra đây chơi! Chơi làm gì kìa? Nhưng đứng ở nhà , thấy con chó cứ chỗ này chạy quanh, chúi mũi xuống đánh hơi mãi thì cũng phải để ý chứ? Nhứt là tôi chủ nhà, tôi chỗ này có cái giếng và cũng không lạ gì tính nết mấy con chó có huấn luyện. Tụi nó đánh hơi một cách bất thường như vậy thì nhứt định phải có chuyện. Do đó phải tới coi.

Còn ai bắt bẻ được... cái thính mũi của một loài chó? Mà tụi nó cũng chẳng phải là thứ mà người có thể điều tra, thẩm vấn được... để xác nhận với người nhà nước là ông bác sĩ Rand Hammond bịa đặt hay nói đúng sự thực? Chịu luôn. Đó là một sự dối láo có căn, không thể nêu một nghi ngờ hay quật ngược lại bằng bất cứ một cuộc phản điều tra nào. Về địa hạt sinh hoạt cũng như về khả năng của loài chó thì thú y sĩ Hammond còn là một thẩm quyền!

— À, vậy cũng hên! Bằng không thì có nằm dưới đó cả chục năm cũng chẳng ai biết đấy là đâu.

— Theo tôi chỗ này chẳng ai lui tới thường!

— Không có đâu, Trung úy! Thử nhìn chỗ bờ cỏ quanh giếng biết liền mà, xếp? Nhiều vết chà đạp, đi lại nhẹp mấy cụm cỏ... cũng như có một lối đi tắt mờ mờ dọc theo hàng rào như một đường mòn từ nhà lại đây... phải không?

Nếu Broom có chiến thuật mơn trớn nhẹ nhàng mà dễ sợ của loài beo thì rõ ràng Thornton là một con chó sói. Thứ sói già độc hiểm tự biết sức, không chơi nổi con mồi chính diện thì lẻo đẻo bám theo để bất ngờ đột kích cú nào cú ấy chết đi được. Nó đã vẽ ra “một lối đi tắt mờ mờ... một đường mòn từ nhà lại đây” thì con mồi Rand không lẽ chịu nằm yên cho nó thọt? Lập tức phản công lại bằng một xác nhận hiểm ác :

— Có lẽ có thật! Nhưng phải thông thạo đường lối lắm mới nhận ra như ông bạn Thornton. Chắc là sau vụ rượt đuổi con nhỏ ma túy đêm hôm

đó chớ gì? Con nhỏ tên Gomez... chắc bắt lại được rồi?

Quả nhiên xếp Broom quắc mắt nhìn đàn em : “Coi, có vụ Gomez nào đó? Sao không nghe báo cáo Thornton?” Rất bình tĩnh nó đáp lửng lơ : “Mật báo viên mới cho biết để mình theo dõi. Chưa đi đến đâu hết...” Nhưng Rand đâu chịu vậy? Hắn ngậy thơ giọng thêm “Thế hả” Thế mà đêm hôm đó tôi tưởng ông đã vồ được con nhỏ rồi... nhưng loay hoay sao đó nó vùng chạy thoát! Ra tôi lầm... thực?”

Mặt Thornton lạnh như băng: “Nhất định làm chớ thực giả gì!” Broom còn lạnh hơn, đôi lòng mày chõi xế nhả lại. Sự chống chỏi làm sao qua mặt được hắn... có điều nhất thời làm sao đoán nổi giữa Rand và Thornton có chuyện gì, căng thẳng đến mức nào? Broom định lên tiếng nhưng có tiếng nhốn nháo ở bờ giếng, có lẽ đang co dây kéo nạn nhân lên.

— Mình tới coi... có gì giúp họ một tay.

Rand đứng nguyên chỗ. Chẳng cần phải hắn phụ, xét vì cả người Carlene nặng 50 ký là nhiều, ngần ấy tay kéo quá đủ. Loáng một cái, xác đã được xúc lên, còng queo và sùng nước, đặt nằm, trên thảm cỏ trông không khác một loài hải vật vừa câu được dưới biển lên. Hắn đâu dám ngó? Đúng hơn là không nỡ ngó. Sống thì xe xua, kỹ lưỡng chú trọng hình thức bên ngoài không ai bằng, nay chết thảm, tầm thường vậy đó. Ai ngờ người như thế đó—cứ thấy đàn ông con trai là lo làm dáng, diêm dúa—có ngày nằm phơi ra, hớ hênh lỏa lồ trước bao nhiêu con mắt?

Khốn nạn, cả người chỉ có 2 món đồ lót... rong rêu bám đầy! Số mệnh quả là cay nghiệt.

Có tiếng trung úy Broom gọi vọng xuống giếng .

— Pete, đừng lên vội nghe? Đẳng nào cũng mất công rồi... cậu chịu khó mò mẫm dưới đó coi có vớ được một món gì không? Giày nón... bóp dầm chẳng hạn? Ráng chút nghe cưng?

Hắn nhón miệng cười rồi nghiêm trang tiến tới cạnh Rand :

— Đó xác bà ấy kia. Bác sĩ cần coi qua để nhận diện cho rõ?

— Chi vậy? Không Carlene thì còn ai được nữa! Nhưng nếu bó buộc thì...

— Mà thôi, tôi hiểu. Để bảo mấy thằng Y tế mang cáng tới cho lên xe.

Broom khẽ kéo tay áo Rand lôi đi. Làm gì hăn không biết đàn em Thornton vẫn lo bám cứng nhưng vẫn lờ đi. Chỉ hơi nhăn mặt và cặp mắt sâu thẳm như sâu thẳm.

— Có coi bác sĩ đã chắc gì nhận ra? Nhưng tôi nhà nghề, tôi thấy thi thể bầm dập nhiều chỗ. Nội khuôn mặt cũng xây xát... phải nói là trầy trụa nặng. Và còn có thể gãy cần cổ. Muốn biết chắc thì đợi pháp y tới là xác định được liền.

— Nói vậy Carlene bị hành hạ, đánh đập trước khi chết?

Có thể lắm. Nhưng theo tôi thì nếu không lôi từ đáy giếng lên, một thi thể như vậy đó chỉ có thể do một tai nạn xe cộ. Nhất là có những dấu bầm máu đọng rất nhiều ở một chỗ đặc biệt là mé trên đầu gối một chút. Bất thần động mạnh vào tấp lô xe... hay thành ghế đằng trước. Chợt té giếng hay bị liệng dội thành giếng cũng không đến nỗi thế! Chỗ khó hiểu đấy...

Không lẽ ngay lúc ấy Rand xụp xuống vái tay nhà nghề lão luyện một phát, ra điều phục lặn vị cớm già suy liệu sự việc ngay boong không thua gì máy điện toán? Thế rồi tính làm như tình cờ “nhắc khéo” xếp Broom về vụ tắc-xi và tai nạn tắc-xi thì hăn đã đột ngột hỏi gã đàn em đứng sau lưng Rand :

— Thế nào Thornton... có nhớ vụ tắc-xi lao xuống vực mới đây? Có ý kiến gì không?

— Sợ không quá! Chỉ coi sơ phúc trình bèn công lộ gởi qua.

— Vụ đó nhằm thứ mấy kia?

— Có lẽ khuya thứ Ba, căn cứ vào sự mất tích của gã tài xế. Gã không vợ con, sống độc thân. Hàng xóm khai thấy hẵn lần chót tối hôm đó.

Broom khẽ cúi mặt suy nghĩ, lơ đãng nói với Rand : “VẬY là có sự trùng hợp đấy, bác sĩ? Nhưng tôi, tôi chúa ghét những ca trùng hợp tình cờ. Khó làm ăn lắm! Mà này Thornton... vụ tắc-xi in hình không có hành khách nào bị, phải không?”

— In hình không. Gã tài xế nghe nói chạy xe riêng... không chạy ăn chia hay vô nghiệp đoàn. Chạy bao nhiêu là bỏ túi bấy nhiêu, khỏi vô số hay cộng tích-kê nên khó xác định.

— Ủa, vậy là hẵn qua mặt Thuế Vụ cái vù rồi! Mấy thằng Lợi Tức bộ chịu phép?

Broom chỉ than có vậy rồi quay sang chỉ thị cho mấy đàn em Y tế. Cũng đã sẵn sàng đưa nạn nhân đi. Lúc bấy giờ Thornton mới tiện dịp xề sát bên Rand gài một câu qua kẽ răng, gần như không đụng đậy vành môi :

— Bị vụ này đau nhỉ, bác sĩ?

— Không đau mấy đâu! Tính tôi vậy... đau là tôi kêu ầm lên rồi!

— Kêu sợ cóc ai nghe chớ? Vô ích!

Có đời nào Rand chịu kêu đau mà cóc có người nghe? “khuyến cáo” của nó mới là vô ích! Nếu không suy tính hẵn đã “kêu” cho lão trung Úy sói đầu để ý. Nhưng thận trọng đó thôi. Nếu Thornton chắc chắn là có tên trong sổ lương của ông chủ Ned Yost... thì xếp Broom này cũng có thể làm chớ? Chỉ chưa biết đấy thôi, cà mè một lứa là chuyện thường tình!

Có lẽ lo xong xe Hồng thập tự rồi. xếp Broom loan báo. “Bây giờ kể như xong” nhưng thành linh và rất tự nhiên hẵn bảo chủ nhà:

— Tiện đây bác sĩ chịu phiền đưa chúng tôi coi qua một vài nơi trong nhà được chứ? Coi qua cho đúng thủ tục thôi...

— Xin mời. Mà coi kỹ cũng được nữa. Quyền của mấy ông... chỉ sợ chẳng có gì, mất thì giờ vô ích!

— Biết đâu chừng, ông chủ? Ông tưởng không có gì... nhưng chính ông cũng không ngờ và ngạc nhiên bằng thích thì sao? Phải vậy không xếp?

Xếp Broom chỉ “À há” đồng ý với Thornton nhưng phải nhìn nhận hãy cứ “coi một vài nơi, coi qua cho đúng thủ tục” cũng muốn nát cả nhà. Ông trung úy đã chiếu cố từng nơi từng chỗ đúng lương tâm nhà nghề, thầy thăm Thornton còn chăm chỉ, tận tình hơn nhiều! Căn nhà cổ thật rộng, bao nhiêu khe ngách, chẳng khe nào ngách nào thoát cặp mắt soi bói của nó. Gầm giường, ngăn tủ, kẽ bếp nó cũng không từ... nhưng dấu tích khả nghi vẫn chẳng thể có. Sáng nay ở nhà buồn buồn Pam và Lupe đã tổng dọn dẹp xếp gọn hết! Đến mấy cái đĩa ăn cũng khóa cứng trong tủ, bàn cờ Triệu Phú cũng nằm kỹ trong hộp. Lupe có cái gì gọi là của nó thì nằm trong người nó hết!

Đứng gần Thornton hẳn thấy phải sửa một vài câu cho hả :

— Ông bạn làm ăn siêng quá. Tính moi móc đến... bật ra một cái xác nữa chắc? Một cái ngoài kia chưa đủ sao?

Nó “hừ hừ” gằn trong cổ họng. Coi bộ thất vọng hơn là bức tức. Mặt nó chảy dài thiếu não như đứa con nít vừa đánh rơi món đồ chơi quý giá, thấy rơi rõ ràng và chỉ nằm loanh quanh đâu đó mà tìm không ra. Nó nhăn nhó ra mặt, coi bộ đau khổ vì xếp Broom kê ra, nhà trên kể như xong, đi coi qua chỗ khác.

Ngang chiếc Station Wagon xếp Broom dừng lại quan sát tỉ mỉ. Nhất là cây cản đằng trước! Hẳn ngồi thụp xuống sờ nắn tìm từng chỗ móp méo, những vết trầy có thể vừa gò lại. Không có. Nhà dưới thì quả nhiên chuồng

bò chuồng ngựa được người nhà nước hỏi thăm trước tiên. Mắt Broom quan sát cùng khắp, dõi theo đàn em Thornton chăm chú bởi từng đồng cỏ, đồng rơm. Nạ ván coi dưới sàn chuồng, bắc thang coi nóc chuồng. Rand trợn mắt ngó, nó nhắc từng tấm ván một, đập lại và không quên lấy cây gậy thử thọc những chỗ mặt cửa mới mới một chút.

Xếp đã ra nó còn lúi húi bởi mãi! Broom tới bên Rand hỏi khéo :

— Không ngờ cái lò thiêu bên trong kia bữa nay có “khách”! Cháy đùng đùng, nóng ghê quá đi!

— Ủa, sao ông biết hay vậy?

— Thì mở cửa lò coi biết liền! Có sẵn cặp găng tay kỳ hỏa mà? Chắc ông bác sĩ vừa mất một con bện khá lớn... một con chó bự?

— Con bện này là “người nhà”! Không bự lắm một con Doberman thôi...

Đi cùng với Rand coi qua chuồng chó, sân chó chơi... xếp Broom chắc lưỡi một hồi và cho hăn hay :

— Lò thiêu ghê quá! Xét ra nó hoạt động bữa nay lại có lợi cho ông bác sĩ vô số kể. Khởi cần suy luận cũng biết nếu ông được quyền có lò thiêu và muốn thủ tiêu xác bà nhà thì quá dễ. Chỉ thả vô lò mấy giờ sau có đồng tro vụn, có trời biết! Ai đại gì tổng xuống cái giếng cạn năm bảy năm sau xương cốt vẫn còn phải không?

— Sự thực là tôi không tổng mà cũng chẳng thấy! Tôi chỉ... nhét Carlene lên tắc xi, đúng hơn là tiễn lên tắc xi vào tối khuya thứ Ba.

— Tôi không cãi vụ đó mà?

Trung úy Broom cao hứng đi thăm thú từng chuồng chó, dừng lại “chơi” giây lâu với từng con một cách tự nhiên, thư thái chớ không bí xị, cay cú như nét mặt Thornton đi đâu cũng đeo dính xếp. Hăn đâu cố ý tìm cái vật mà chú đàn em hăm hờ lòng kiếm nãy giờ? Rand chỉ mong có vậy.

Vô đến chuồng sắt trong cùg, thấy khóa sắt ghê quá hấn đưa tay chỉ hỏi ông chủ :

— Bác sĩ... chuồng gì mà kỹ quá thế này?

— À, con Kenya... Một con *cheetah* khá lớn, đại khái họ nhà beo...

Bên trong chuồng Kenya đánh hơi thấy người lạ chồn vờn xông ra. Xếp Broom càn tới sát chấn song sắt thì tim Rand càn khu a dữ. Cái vòm ngay kia, cách có vài mét... thở mạnh dám nghe tiếng lảm! Tuy nhiên ông Trung úy cảnh sát vẫn giữ khoảng cách đúng mức.

— À, loại beo cheetah tôi có nghe nói và mới thấy hình giống này nuôi được, dạy di săn được mà? Đâu như ở Ấn Độ...

— Đúng, nhưng con này gốc Phi Châu. Đại khái cũng dạy được như... sư tử gán xiếc! Như để biểu dương lực lượng tự nhiên con Kenya lũng lên, chạy tới chạy lui lảng xảng trong chuồng coi xôm lảm.

— Tôi cứ tưởng loài beo này săn đêm và ngày ngủ vùi kia đấy?

— Đúng thế... nhưng đánh hơi người lạ là nó bật dậy. Đông người như thế này nó còn hăng nữa.

— Không chừng cu cậu muốn “đi cái” cũng nên... Chuồng này rộng quá? Nhất một cặp dư sức.

— Tưởng vậy thôi chứ loài beo cần có chỗ rộng để nhảy nhót. Nào quí ông có muốn vô coi qua cho biết không?

Đó đúng là lúc phải tố như vậy. Rand cầm chìa khóa ra tay sẵn sàng. Xếp Broom nhe răng cười hì hì:

— Tôi thì không... nhưng còn ông thăm sát Thornton đây không biết có muốn...

— Không có tôi luôn! Chịu thôi... thằng này đâu có chơi đại... khi không dứt đầu chuồng beo coi chơi cha?

— Thì cứ thử vô coi. Cũng beo nhưng giống cheetah không dữ lắm đâu. Nhứt là nó không hoành học cái món trát Tò! Cam đoan.

— Vừa thôi chứ? Cha định xúi đại để nó vồ tôi coi cho đã chắc?

— Đâu có? Giống này đâu có vồ? Nó chỉ tấp thôi và ưa lựa chỗ cần cổ...

Rand cười hà hà và khoan khoái nghe xếp Broom cúp ngang ra lệnh :

— Thôi rút lui là vừa! Vô bây giờ là trễ rồi... sợ nó không bằng lòng quá? Mình ra cho nó nghỉ ngơi chớ?

Không lẽ Kenya hiểu tiếng người? Nó khoan khoái đập đuôi vài phát, ngo chùng. Làm như đang giận loài người phá giấc ngủ, nghe nói vậy nó bỏ qua! Nhảy lồng một phát nó chui lọt vào trong vòm.

Ôi cha, Rand suýt nữa buộc miệng kêu giựt nó lại! Phải mím môi chỉ sợ bất thần bật ra! Vẫn biết bây giờ không thấy gì khác lạ... nhưng thất thường là thiên tính của loài beo. Nó dám nhào vô và thành linh thấy con nhỏ “chiếm ỗ” có thể nổi hung tấp một cú là rồi đời. Hoặc chỉ “óe” một tiếng thôi!

Nhưng không, bên trong vòm êm ru. Tay Rand ướt mồ hôi. Hình như có tiếng ai kêu réo, từ phía ngoài... cố nhiên không phải từ trong chuồng. Hẳn nó ra thấy một cốm sắc phục hồi hả chạy vô kêu om xòm tên Broom. Thấy bọn hăn, gã hấp tấp rẽ vô, cất giọng hỗn hển :

— Trung úy... Mời Trung úy ra gặp có chuyện... Pete báo cáo mò đáy giếng đụng vật lạ. Không hiểu có cái gì bên dưới nữa kia? Trung úy ra mau...

MƯỜI SÁU

TRUNG ÚY BROOM CHẠY PHI NHƯ NGỰA, HỒI HẢ như lực sĩ chạy tiếp sức vừa được đồng đội chuyển qua cây gậy. Thầy chú Thornton tất tả theo xếp bèn gót nhưng mặt mũi hốt hải như người mất hồn. Nghe Rand chọc quē “Chạy đâu mà vội thế? Đợi chút chớ” nó cũng cứ lờ đi, chỉ muốn bay ngay ra. Không hiểu dưới đó còn cái gì nữa? Nó dờ ở chỗ không dấu được vẻ kinh ngạc, hoảng hốt.

Thầy kệ thầy trò nó chạy như ma đuổi, Rand quay lại ngó chuồng beo, thở phào hứ vía. Cũng tò mò muốn biết sự lạ dưới đáy giếng lắm chớ... nhưng bằng sao được niềm khoan khoái Lupe thoát nạn.

Ngoài cửa nhà lại thêm chiếc xe nhà nước nữa là bốn. Đi tới đám người đứng lối nhỏ quanh bờ giếng, Rand mới nhận ra gã đồng nghiệp thấp lùn nước da ngăm đen, một luật y chuyên trách những vụ nghiệm xét thi thể ở hạt này. Xác Carlene nằm trên cáng, phủ lớp vải trắng toát nhưng hăn có để mắt tới đâu? Cùng với mấy thầy chú đến trước, hăn mắc ngó lom lom xuống giếng “đánh hơi” sự lạ!

Giọng Broom ồm ồm, oai vệ chỏ xuống giếng :

— Pete nhớ nghe? Đưa lên từng món một, nhẹ nhẹ tay và thật cẩn thận nghe. Sơ sẩy một chút là hỏng đấy.

Rand ngơ ngác tới gần, không hiểu dưới đó có những món gì mà ông xếp phải dọn dò kỹ thế. Một thầy chú đứng bên mau miệng khoe :

— Trời đất... lúc nãy ông không ở đây nghe thằng Pete la thất thanh! Nó đang mò mẫm lớp bùn... nè đụng ngay phải làm cu cậu hoảng hồn :

— Ủa, dưới đó có cái gì mà đụng nhằm?

— Có gì đâu? Một bộ xương người... nhưng không biết có còn nguyên vẹn không?

Đúng, sợi dây kéo từ giếng lên từng mảnh xương. Được mảnh nào Broom chuyển cho Thornton để nó chuyển lại cho ông luật y. Rất nghề nghiệp, gã này lo bày biện từng mảnh xương lớn nhỏ sau khi mân mê coi kỹ, xếp thành hình một bộ xương trên tấm vải trắng. Dần dần, bộ xương rõ nét, trên dưới phân minh nhờ từng mẫu nhỏ cũng được đặt vô đúng chỗ. Một cột xương sống chấp lại nằm giữa, những khúc xương sườn nằm hai bên, nguyên phần xương hông, rồi ống chân ống tay. Mãi chưa thấy xương sọ, bà con đã nhón nhác: “Không lẽ thầy ma cụt đầu?” Nhưng rồi cũng mò thấy nó, đặt lên trên cùng. Và thêm những xương nhỏ, thiếu sót...

Một bộ xương toàn vẹn. Thay vào số thịt đã tiêu mất là một lớp rêu xanh xám, có chỗ bị đá vôi bám xù xì. Bà con đứng quanh ngó gã luật y hí hoáy hành nghề, quên mất Pete làm hấn réo om xòm. “Lôi nó lên giùm gấp cái? Chậm chút nữa dám có cái xác thứ ba!”

Lóp ngóp trèo qua thành giếng, Pete căn nhắc quá cỡ. Người nó sấm ngắt vì ngâm nước lâu, run lấy bầy, chỗ nào cũng thấy sinh, bùn coi thê thảm hơn thầy ma! Có kẻ còn bịt mũi chê hôi làm Rand phát thương hại, dắt nó tới chỗ vòi nước ngoài vườn lo cọ rửa sơ.

Trong khi đó Broom hoan hỉ ngó bộ xương xám ngắt, lên tiếng hỏi gã luật y .

— Thế nào, sắp xếp này giờ đã tìm ra gì chưa?

— Thì đại khái có thể nói... đàn ông, người lớn chớ không phải con nít chiều cao cỡ 1 mét 60. Có lẽ gốc da trắng nhưng chắc chắn đương sự chết rồi!

— Tưởng gì? Chuyên viên chó gì mà xác định ấm ớ! Có vậy thì tao cũng đoán được...

— Về nhà còn giờ đồ nghề nữa chớ bộ?

— Ô hay, nhìn qua hãy biết vậy đã nào? Không lẽ bạn bắt tôi... cho tức thời số căn cước nó?

— ... Nhưng ít nhất về nguyên nhân cái chết thì bạn cũng phải có ý niệm qua loa rồi chứ?

Gã luật y quắc mắt ngó Broom cười hềnh hệch:

— Qua loa gì? Biết chắc nó chết vì... tim ngừng đập đấy! Vậy đủ chưa, bạn? Hay bắt tao làm thầy bói?

— Ê, không nói đùa. Mày thử coi kỹ giùm chỗ cánh tay, bên cánh tay trái giùm đã nào? Thấy gì chưa?

— Thì nó ngắn hơn đứt đi rồi! Ngắn cỡ 10 phân tây, không... cỡ 7,8 phân. Có thể vì tao sắp lệch một chút chẳng?

— Không, ngắn rõ ràng! Mày thấy chỗ này không? Hình như có tật ở cánh tay trái, coi chỗ này thì biết.

Broom đưa mũi giày chỉ tận nơi. Gã luật y ngó một hồi rồi gật gù :

— Khá đấy. Tao không cãi.

— Mày định nó chết chừng bao lâu?

— Từ 5 đến 10 năm, xê xích ít nhiều.

— Tao đoán cỡ 7 năm. Được chớ?

— Sao không được? Nghề của chàng mà? Có đồ nghề định sát nút dễ mà? Có chuyện gì vậy?

Broom không trả lời. Trầm ngâm, nhúu mày ngẫm nghĩ một hơi... hần mới chậm rãi có ý kiến:

— Tao sức nhớ ra một vụ. Để coi, nếu đúng... thì số căn cước của hắn biết liền... chớ đâu phải thầy bói? Đương sự đây có thể gốc Mỹ trắng, đàn ông, lúc chết 41 tuổi phải không? Mắt xanh, tóc nâu nghe? Thì cứ cho là vậy đi...

Tim ngừng đập vì bụng lãnh một đầu đạn, dấm vô dạ dày lắm. Tao làm thầy bói vậy đủ ăn tiền chưa?

— Dốc! Mày làm như bồ bịch, vừa “bắt xua” với nó xong vậy!

— Cũng gần gần vậy. Ngăn kéo buya-rô 7 năm nay vẫn giữ bức hình của nó mà? Một thằng tên Wingy Heller. Biệt hiệu, bí danh hãy tên giả của nó thì nguyên một cuốn tự điển! Bà con mình có ai còn nhớ hồ sơ Heller không?

Trung úy Broom lên tiếng hỏi, đưa mắt nhìn đám thuộc cấp đang bu lại nghe xếp phát giá chuyện lạ. Mấy cặp mắt giương ngó, mấy cái đầu lúc lắc. Xếp sói đầu thờ dài :

— Tụi bây hồi này lo nhớ những gì đâu không! Nghề nghiệp chẳng chịu để ý, đến sở thì hết giờ hết việc. Vụ thằng Heller mới có 7 năm mà kê như chuyện cồ tích, chán quá!

Sau khi “lên lớp” đã, xếp Broom mới moi ký ức lôi ra hồ sơ Wingy Heller. Một dân chơi từ hồi dứt sữa, biết chạy là biết giật đồ, một thằng nhóc tối ngày lê la vỉa hè, đụng cái gì “rẻ” là “mua” không ngần ngại! Làm ăn vặt, làm ăn lẻ mãi cũng chán, có thằng nhét vào tay khẩu súng là đi ăn chia, ăn hàng lớn. Làm nhiều cú táo bạo dám móc nối nhau thụi ngon lành 2 nhà băng kia mà? Đến vụ đánh cướp thứ ba thì kẹt trọn băng. Người của mình đã nằm sẵn để vồ không sót một con! Riêng Wingy lãnh mười cuốn lịch. Mãn án ra nghiệm nhiên là “anh lớn”, có gốc chơi liêu lĩnh sẵn, mười năm học tập kinh nghiệm, năm cùng bao nhiêu tay tổ, bao nhiêu kế hoạch dư thời giờ bày sẵn... thì tốt nghiệp Trung Tâm Cải Huấn ra, Wingy phải

có bằng cấp lớn, ngạch trật lên là đúng quá! Chế độ cải huấn của chúng ta vốn hay ở chỗ đó mà?

Nếu không trước đó thằng Heller bắt quả chỉ là thằng liều mạng nghề nghiệp non gàn như không thuộc tổ chức nào... nhưng ra tù thì khác hẳn. Có cơ sở, hệ thống sắp đặt và ăn chia đảng hoàng... nghĩa là rờ đến người nó cũng khó, khó quá! Hồi đó tao ở ban Truy Nã Hình Phạm thì còn lạ gì? Không bao giờ quên cú đụng độ chót với Wingy Heller. Tụi này được mật báo chúng sắp hốt một nhà băng ở Avocado nên theo ráo riết, phục kích ngon lành chớ bộ? Nó đợi gàn tan sở làm mới lò dò tới mà không ai có thể ngờ một mình nó giả trang in hết đàn bà, dám ôm một cây shotgun lững thững vô. Chừng lão giữ két lớn ngẩng lên mới thấy một bà chìa họng súng ngay mũi nhờ “quơ giùm... quơ hết số tiền nằm trong két”.

Phải “dọn két” thật sạch cho nó chớ? Tổng cộng sáu mươi bảy ngàn đô la, nhét vừa vặn một bọc. Sáu mươi bảy ngàn đô la thời đó đó đâu phải ít bạc, trời?

Để một mình thằng Heller ôm bạc đi ngon. Cảnh Sát tới thì nó đã làm xong phần chính yếu nên cả ban Hình phạm bị quay tơ bời. Có tin mật báo trước, theo dõi và gài người phục kích đảng hoàng mà bị mới đau. Đau hơn mất tiền nhiều, hồi đó Trung úy Lemaine điên đầu mà bọn này lãnh củ nặng ghi trong hồ sơ hết. Làm sao quên nổi thằng Heller? Mà quên chưa kể tụi này chạm súng đã đặt được một viên vào bụng nó, máu tuôn có vòi mà nó vẫn còn đi thoát.

— Ô hay... nó đã trúng đạn để dấu máu lại như thế thì truy tầm đâu có khó mà chịu mất?

— Đúng thế! Vì ông trung úy Lemaine và bọn này cũng tin chắc nó chẳng thể vượt nổi mà? Máu tùm lum... nó chạy đâu và sống sao nổi. Trong vòng đường kính 100 cây số quanh Avocado, không riêng bác sĩ mà tất cả y tá hay bất cứ người nào biết làm thuốc đều bị theo dõi kỹ, kiểm soát gắt gao. Tìm được xe của nó nhưng người và tiền đâu không thấy. Cứ

tưởng nó giông được qua Mễ Tây Cơ... bằng không phải chết gục đầu đó mất xác. Thì ra tụi này đoán không sai!

Trung úy Broom gãi cái đầu sói... Bảy năm về trước Sở Cảnh Sát Cựu Kim Sơn và Avocado từng điên đầu vì gã Heller này. Ai dè nó nằm dưới đáy giếng cạn! Gã lật y lại cúi xuống, không phải để bày lại bộ xương nhưng để lựa chọn và nhắc lên một khúc xương sườn, chỉ vào một chỗ khuyết rõ ràng trên khúc xương dài, cong cong!

— Có thể đầu đạn chui ngã này lắm.

— Mà rất có thể đầu đạn của tao vì hồi đó tao nổ có tiếng trong ban Hình Phạm chớ bộ?

Bà con cười rầm lên nhưng Thornton coi như không. Nó ngẩng mặt suy nghĩ và bỗng có ý kiến :

— Này, rất có thể số tiền còn nằm nguyên dưới đó lắm nghe?

— Để hỏi thằng Pete biết liền! Ê, Pete có không mà?

— Còn lâu! Giếng này chỉ để đựng người chớ đâu phải để chôn tiền?

— Đàn anh nào thấy Heller xuống đây chắc chắn ôm tiền đi luôn, mình bắt buộc phải suy luận vậy... Này, bác sĩ... bảy năm về trước ông ở đâu?

— Ở Mannheim, bên Đức lận! Lương lính 50 đô la một tháng.

— Thế ông dọn tới đây được bao lâu?

— Ba năm rồi, vào tháng Tư. Mua khu nhà này dọn tới liền.

— Có 50 đô la mà để dành mua nhà được?

Xếp Broom hỏi nhẹ nhàng nhưng Rand biết là không thể qua mặt vị cớm già về bất cứ mục gì. Phải nói thực hết...

— Thì dành dụm cũng phải đủ tiền đặt cọc vậy. Hồi đó nhà đất khu này rẻ rề, hãng Địa ốc thấy có người hỏi là mừng, cho trả góp lẹ vì chủ cũ nhờ bán mãi có ai mua đâu? Nghe ông thú y già Obertreis bán nhà giải nghệ. Mấy ông muốn biết sự thực hỏi hãng Địa ốc là ra hết.

Xếp Broom nhún vai : “Cái đó dĩ nhiên” phân phối tiếp công tác cho thuộc cấp. Phải hối thúc gã luật y gởi phúc trình lẹ lẹ mới giải quyết được hồ sơ này. Một vụ mà thành hai, dĩ nhiên phải lo vụ “quý bà” trước. Tạm thời sửa soạn về là vừa.

Cùng đi với hẳn ra xe cảnh sát, Rand thử ngó ý :

— Trung úy lo vụ này hẳn rồi đây mình còn gặp gỡ nhiều;

— Không có cách nào khác.

— ... Nhưng vấn đề của tôi bây giờ sao, trước pháp luật?

— Thực, ra tôi thấy Bác sĩ không đến nỗi kẹt nhiều. Ông không thể thấy Heller xuống giếng.... □hưng bà vợ ông lại là vấn đề khác. Có thể có sự trùng hợp rất tình cờ lắm chớ? Tuy nhiên tôi có cảm tưởng là ông còn muốn dấu tôi điều gì trong vụ này.

— Thì ông hỏi gì thì tôi trả lời đầy đủ mà?

Broom thong thả bước lên xe, ngồi sau vô lăng. Hẳn ngó Rand chắc lưỡi!

— Nếu vậy thì tại tôi chưa biết đặt đúng câu hỏi! Nhưng tôi còn phải hỏi ông nhiều nữa mà? Tiện đây cũng cho ông hay thêm một trường hợp nữa là chiếc xe của Wingy Heller hồi đó cũng lao xuống vực như chiếc tắc-xi tối thứ Ba.

— ...Nhưng tôi chẳng lao chiếc nào hết!

— Đã đành! Cây cản chiếc Station Wagon của ông thử mà có vết trầy trụa, móp méo coi? Cam đoan chuyến xe này về Ty tôi không đi một mình!

Nhưng xin lưu ý Bác sĩ... tạm thời chớ nên đi đâu xa bất ngờ. Tôi hồi này có tuổi rồi, săn đuổi hoài mệt quá!

Hắn mở máy xe. Rand mau mắn xác nhận: “Tôi ở đây là ở đây. Khỏi đi đâu xa”. Lúc ấy Broom mới thò cổ ra ngoài xe nói với :

— À, nếu vậy thì nên lấp đại cái giếng cho rồi! Để nó đầy mỗi lần đi ngang thấy ghê quá... in như nghĩa địa.

Rand đứng ngoài cửa chờ đoàn xe nhà nước chở cả người sống lẫn người chết đi khuất. Họ đi xa rồi còn “thấy” ánh mắt long lanh, độc hiểm của nó. Không thể quên được thầy chú Thornton. Thế nào cũng còn gặp gỡ nhiều.

Chắc chắn họ đã đi hết Rand mới khóa cứng cửa lại để lần mò trở vô chuồng beo. Bước chân lẹ làng. Vô sát chuồng sắt vẫn không thấy động tĩnh hẳn lên tiếng : Lupe... ra đi. Họ về hết rồi! Bên trong chuồng lặng tanh. Rand hồi hả mở khóa sắt, chui vô chuồng beo và thò đầu trong vòm gọi khê : “Lupe... Lupe...”

Coi thảo nào nó không nghe tiếng! Ra cô ả đang ngồi bệt xuống sàn chuồng dơ dáy, xoắn chân ra dựa lưng áp vách đánh một giấc ngon lành. Con Kenya nằm dài người kế bên, cũng ngủ ngon lành, ghéch đầu lên đùi “cô chủ”. Cả hai cùng ngáy pho pho, có lẽ vật còn ngáy lớn và ngủ say hơn người nhiều.

MƯỜI BẢY

CUỘC ĐỜI ÊM Ỏ CỦA THÚ Y SĨ RAND HAMMOND CÓ ngày nào nhiều chuyện đến thế bao giờ? Những giây phút tuyệt vời êm ả bên nhau, cảm giác hãi hùng trước đó, cái chết thảm thương của Otto, màn đối đầu nghệt thờ ở sào huyết Ned Yost... và chót hết là thân thể ngâm nước nổi lình bình của Carlene. Còn thêm nguyên bộ xương khô hãi hùng sau những cú lên ruột ở chuồng beo. Ngần ấy biến cố dồn dập vào một ngày trời? Ôi chao, còn mất đúng một giờ đồng hồ tiếp xúc—nghĩa là xua đuổi quây quây—những ông nhà báo, phóng viên, nhiếp ảnh...

Làm sao không mệt đừ, thờ không ra? Chập tối Rand thần thờ, uể oải ngồi vào bàn ăn. Ăn cốt cho xong bữa rồi ngồi chờ một chỗ, ngó Lupe lảng xảng đi lại dọn dẹp. Thử đề nghị thanh toán giùm mấy cái đĩa chén dơ Lupe từ chối không chịu hãnh mừng quá!

— Anh cứ ngồi nguyên chỗ, khỏi đá động đến một cái móng tay. Cứ để một mình em. Anh cứ ngồi nguyên chỗ... và kể em nghe, kể từ đầu đến cuối những gì xảy ra là được rồi.

Này, đừng tưởng ngồi nguyên một chỗ kể chuyện mà dễ? Biết nói chuyện gì bây giờ, hãnh ngơ ngẩn tự hỏi.

— Thì chuyện gì chẳng được? Chuyện chồng kể vợ nghe, cơm nước xong đâu đấy thì thiếu gì chuyện? Những chuyện nho nhỏ, vô nghĩa... chuyện của đời sống gia đình.

Vừa lo rửa chén bát, bọt sà bông bám đầy lên đến cánh tay Lupe ghéch mắt nghe chuyện. Nhưng có thấy gì đâu? Đành tự mình gọi chuyện vậy!

— Anh biết không... em kể anh nghe chuyện này này nhé. Đố anh biết hồi chưa đi lấy chồng, bọn con gái chúng em sợ cái gì nhất nào? Tụi nó sợ có con, sợ thiếu tiền... có đứa còn sợ gần chồng mới là kỳ cục! Còn em, em chỉ sợ vợ chồng lấy nhau, có chuyện gì thú vị mang ra kể hết, cỡ một tuần hay nửa tháng sau hết sạch, còn chuyện gì mà kể? Lúc bấy giờ mới là chán chết! Anh à, có thể nào có chuyện đó không?

— Sức mấy! Không đời nào có chuyện đó đâu. Ăn thua chồng chịu nghe chuyện vợ... và vợ nể chồng chớ?

— Nếu vậy đỡ! Chỉ sợ em chịu nghe chuyện anh lắm... nhưng rồi hai đứa chẳng có gì lý thú để nói. Cứ ngồi nhìn nhau hoài thì chịu sao nổi? Biết sao không... em nghe nói có một cặp vợ chồng ăn ở với nhau bao nhiêu năm mà trước sau chồng chỉ nói chuyện với vợ có 7 lần. Có 7 lần đúng, dễ sợ không!

— Mà sau đó ra sao?

— Sau đó hả? Nghe nói bà vợ đòi ly dị và ra Tòa nhất định đòi bằng được quyền giữ... giữ 7 đứa con chung!

— Dầu sao anh cũng không đến nỗi thế đâu! Cũng còn biết nói “Cưng đưa giùm anh lọ muối tiêu chút” rất là thân mến...

Vừa nói chuyện lăm cẩm, Lupe vừa táy máy nghịch ngợm làm một pho tượng bột xà bông xù xì. Không hiểu nó nghĩ gì mà buột miệng than :

— Kể cũng hay! Chưa gì em đã nói chuyện vợ chồng... làm như vợ chồng thật, vợ chồng đến nơi.

— Cũng vừa lúc rồi đấy chứ?

— Không đâu! Bất quá lại là một ước nguyện thêm, để gần hờ thêm vào cái râu chuôi của em, anh còn lạ gì?

— Sự thực bây giờ anh còn gì cấm cản nữa? Anh tự do mà?

— Nhưng em không! Anh vừa cho hay tìm thấy bà ấy là em nghĩ ngay tức khắc đến vụ của chúng mình. Ích kỷ như vậy đấy... nhưng phải nhìn nhận mình chỉ lo cho mình trước. Đó là một tội lỗi cũng nên.

Rand phải gạt đi ngay : “Mặc cảm vậy thôi! Em chỉ có mỗi một chỗ yếu là... thành thực. Sống thành thực với mình”. Tưởng sao Lupe cười phá lên, tự buộc tội :

— Em mà... thành thực lương thiện? Em vô địch nói dóc California. Rất nhiều nhân chứng sẵn sàng công nhận. Em còn giả dối với chính mình cái đó mới là tai hại. Ngay vụ vợ chồng này... có phải thật đâu?

— Nhưng nó đang trở thành sự thực, cam đoan với em!

— Nữa! bây giờ đến lượt anh dóc láo sao đây? Chính anh không vừa nói với em là mình hiện giờ có thể nguy hơn, bọn cớm muốn đồ riết cho anh tội thủ tiêu Carlene mà?

— Nhưng anh không giết... anh không sợ!

— Anh tưởng vậy, ngây thơ vậy! Một khi cớm nó nghi cái gì họ nghi chết, có xóa bỏ được cũng khó trần ai. Anh có phải đứt đuôi thì cũng có một cái gì thêm thắt vô... hoặc nảy ra giờ chót chỉ cốt để hạ anh cái rụp. Em chính là một cái cớ họ tìm đến để quất anh. Anh mà không có em dính vô thì họ chẳng thể làm gì được, thấy không? Vậy thay vì dấu lén... cứ để em ra mặt cho rồi.

— Để em ra mặt... cho Ned Yost thật? Không có anh!

Không muốn cho Lupe gọi lại mãi chuyện đau đầu, Rand gạt đi :

— ... Mà thôi! Tại sao cứ phải bàn tính mãi một chuyện đó? Anh mệt mỏi rồi, bây giờ tạm gác.

Cũng không sao. Muốn thôi thì thôi. Gác xong chiếc đĩa cuối cùng trên giỏ chén bát, Lupe lo rửa tay, lau khô rồi vớ tờ báo mua từ hồi sáng ra

đầu bàn ngồi đọc sau khi liếc nhìn Rand cười ngón ngoén : “Không nói thì thôi. Ngồi đọc báo!”

Ngồi một đầu bàn ngó nó đọc báo, Rand để ý thấy mí mắt Lupe sụp xuống, thêm một chút xiu là nhắm tịt. Tin tức nó đâu cần đọc? Giở qua trang lẹ lẹ và chỉ dừng lại đọc chơi mấy mục quảng cáo thương mại. Chừng tới trang truyện vui, tranh hài hước thì khác hẳn. Mắt nó sáng lên, chăm chú một cách thú vị. Coi bộ con nít, hơi thấp! Nhưng xét cho cùng hẳn đọc trang Thể thao thì cũng in hệt vậy chứ có hơn gì?

Ngoài trang hài hước, Lupe còn khoái đọc những sinh hoạt Xã hội lắm lắm mà Rand tuyệt đối không ghé mắt bao giờ. Nó nhếch mép cười phá lên vì một tin vớ vẩn nào đó. Ông nọ lấy bà kia, kếp ly dị, đào cải lương ra mở gánh chằng hạn... Nó chịu “theo dõi” những mục Quan Hôn Tang Tế này lắm. Có những tin cũ xì từ năm ngoái bây giờ còn nhai lại! Kể cũng tội nghiệp! Lupe vừa theo dõi chuyện thiên hạ — toàn những chuyện hay đẹp sang giàu — vừa mân mê sợi râu chuổi nguyện ước. Bùa của nó đấy! Hẳn là cô ả đang mơ màng ao ước, tưởng tượng “Mình cũng có tên trên báo” đây.

Đang “theo dõi báo chí” một cách êm ả tự nhiên Lupe phát la lớn : “Láo quá... Cái vụ này bịp. Tên bịp chắc!” Không hiểu chuyện gì, Rand giương mắt ngó. “Chi vậy em?”

Nó đẩy tờ báo tới :

— Anh thử đọc cái vụ Judith Babcock này coi? Có cái hình con nhỏ đang châm đèn cầy, cột bên trên tay mặt? Đúng là cả một sự bịp bợm, dóc láo!

Rand cầm tờ báo coi tấm hình, tò mò muốn , biết coi báo đăng “dóc láo đến cỡ nào” mà nó la lối thế? Này đây...

Hình trên là nàng thiêu nữ yêu kiều Judith Babcock đang yếu điệu châm ngọn lửa danh dự khai mạc Đêm Dạ hội thường niên, một dịp vui lớn của những cô nàng đến tuổi cập kê trong vùng Cựu Kim Sơn — Avocado.

Tưởng cũng nên lưu ý quý vị độc giả là muốn được hân hạnh chiêm ngắm lửa mở đầu đêm dạ vũ, Judith phải “đánh bại” trên một trăm nhan sắc đồng tuổi, đồng trang lứa. Judith là ái nữ của ông Hội đồng George Babcock và phu nhân.

Đúng là trò con nít vớ vẩn! Có vậy mà cũng la lối, làm như biến cố lớn. Cả Judith Babcock lẫn ông bố Hội đồng George hẳn không biết là ai đã đành. Dạ vũ thường niên cũng chẳng nghe nói bao giờ!

Nhìn vẻ mặt Rand khi hấn buồng tờ báo xuống Lupe biết chớ? Nó giải thích :

— Anh biết sao không? Em biểu bịp bợm, dóc láo quá... vì em biết con nhỏ này quá mà? Nó là thân chủ ruột của bác sĩ Salisbury... Nó khai tên Jane Baker em gặp bao nhiêu lần rồi!

— Bậy nào... người ta giống nhau thường quá mà?

— Khởi có chuyện đó. Đàn bà con gái bọn em nhìn qua một lần là nhớ như in, mấy ông làm sao bì được? Mà con nhỏ J.B. này phải có gì đặc biệt lắm em mới để ý chớ bộ? Biết sao không, có thể nói với con J.B. này... ông bác sĩ Salisbury chém không thương tiếc. Mỗi lần làm vệ sinh cũng là bạc bó! Chẳng có thể mỗi lần làm hóa đơn, em hay nói đùa với mụ Beadle là cổ con nhỏ chắc phải bằng thép. Chớ máy chém Salisbury nặng như thế bố ai chịu nổi? Gặp em thì em đi luôn, khởi trả một xu.

— Nhưng cô J.B. gì đó có làm như em... nghĩa là quịt tiền đi luôn?

Lupe vênh mặt, trợn mắt làm như khoái trá được biết một bí mật lạ lùng :

— Vậy mà nó không quịt mà lại trả đủ, trả liền hôm sau mới là vô lý chớ? Hôm sau cầm tấm xéc coi muốn lé luôn. Mà bây giờ nghĩ lại em thấy hơi kỳ, anh à? Sao nó làm vệ sinh mà người khác trả tiền? Lại thứ xéc có bảo chứng, trương mục của một công ty. Em nhớ rồi. Tổ hợp Thương vụ

Miramar. Em sợ có chi lầm lẫn, đưa lại hỏi mục Beadle thì mục ấy gạt đi: “Đúng rồi. Biết vậy thôi, đừng hỏi lời thôi. Đừng có bép xép”. Đến ghét con mẹ Chuột Tàu. Sợ lầm lẫn mình hỏi cho biết mà mục nạt nộ kỳ cục quá!

— Mục làm vậy là đúng. Ai biểu em xí xọn? Phải anh... anh cũng nạt vậy.

Xí... Lại anh nữa! Khi không em tò mò hả? Tại em nghe đồn đại Thương vụ Miramar cũng là một trong những cơ sở làm ăn của Ned Yost chứ bộ?

Lupe có biết đâu vừa nghe hai chữ Ned Yost là Rand như bị điện giật nhảy lên? Có Ned Yost trong vụ này nữa? Vậy không phải chuyện chơi! Hẳn phải hỏi tới:

— Em nhớ chắc không? Thử nhắc lại từ đầu anh nghe coi? A, mỗi lần Ned Yost đều ký xéc trả đàng hoàng? Nhưng... em nói con nhỏ Jane Baker làm vệ sinh... là làm cái quái gì vậy?

Mặt Lupe đỏ ửng. Nó quay đi chỗ khác, ấp úng đáp :

— À, đó là vụ... làm thuốc cho cái đó dân nở ra... để nạo bên trong cho dễ ấy mà? Bác sĩ sản khoa thường làm hoài, thông thường quá!

— Anh biết rồi! Sao không nói đại là nạo tử cung, một hình thức máy móc nhất nhưng cũng hiệu nghiệm nhất của muôn vàn xảo thuật phá thai? Với chuyên viên hộ sản cỡ Salisbury thì quá dễ...

— À, bởi vậy em mới hỏi! Quá dễ mà lần nào ông bác sĩ cũng đập... ít nhất gấp 3 người thường mới là có chuyện chớ? Nhất là con nhỏ lại là khách hàng thường trực, có cái vụ đó mà làm hoài vẫn cứ bị máy chém quất không nương tay. Em không hiểu tại sao con nhỏ cứ làm vệ sinh đều đặn vậy?

— Anh hiểu. Tại cái máy chi tiền Ned Yost của nó vốn quá cần thận mà lại quá thừa tiền! Nó không chịu chấp nhận một cái bầu rui ro... nghĩa

là dù không có triệu chứng gì cũng làm vệ sinh trước cho khỏi sơ sót...

Tự nhiên Rand đứng bật dậy. Rồi đi tới đi lui như người máy, miệng lầm bầm một mình : “... Anh hiểu chứ? Đúng rồi... Có thể vậy, nhất định...”

Làm sao Lupe hiểu nổi trong đầu óc Rand đang lóe lên một tia sáng mong manh, yếu ớt thật... nhưng giữa đám sương đêm mù mịt của những giờ phút lo âu, thắc mắc vì hoàn toàn mù tịt thì chỉ một tia sáng lóe lên cũng thừa đủ để chiếu rọi bằng nổi bật lên những cái gì còn mơ hồ, khuất lấp... một cuốn phim đứt đoạn, rời rạc đang được kiểm soát lại... từng đoạn, bỏ đi, ráp nối, đang tự nó sắp xếp dần trong bộ óc “chỉ quen... chỉ sống về nhận xét và suy luận” của anh chàng thú y sĩ ba phải.

Ôi, ai mà dè! Thì ra hẳn vẫn hớ nặng. Cứ tưởng động cơ ma túy. Nào ngờ không dính dấp gì tới ma túy! Đúng rồi, sự mất trộm một số thuốc có tính chất ma túy có ngần ấy tiền đâu phải yếu tố quan trọng, động cơ chính? Nó chỉ được xử dụng— nghĩa là nguy tạo ra để xử dụng — giải thích ăn khớp với “sự mất tích” của một con thư ký có tiền án ma túy là Guadelupe Gomez. Đồng ý trong nghề này số lượng thuốc “thứ dữ” đó phải vô số, kiểm soát hàng ngày nhưng muốn tạo ra một sự mất trộm thì dễ như trở bàn tay.

Tình cờ như vậy đó... Sự thực thành hình dần đều đặn như những viên gạch xếp lên, chồng lên... đâu đó đúng chỗ. Sai một ly đi một nẻo, lỗi nặng nhất của Rand là không để ý đến ngành chuyên môn của Salisbury. “Bịp bợm, dóc láo... Tên giả chắc!” Tội nghiệp nhà báo! Họ đâu có nói láo trong trường hợp này? Đối với họ chỉ có một nàng thiếu nữ Judith Babcock hoa khôi, con ông Hội đồng danh giá George Babcock, được hân hạnh mời chủ tọa Dạ vũ. Nhưng cũng cô bé Judith đó, ở phòng mạch của chuyên viên sản khoa lại là... Jane Baker! Cũng J.B. cho dễ nhớ vì đến ông thầy để làm vệ sinh dĩ nhiên chẳng đại gì dùng tên thật.

Người trả chi phiếu Ned Yost dĩ nhiên chỉ chịu chi khi chính hẳn là thủ phạm của cái bầu. Nếu ít tiền thì “anh sẽ đưa em xuống Mễ tây cơ” để du lịch ít ngày cũng xong. Nhưng Ned Yost sẵn tiền và lại có sẵn ông bạn chuyên viên hộ sản, dù ông bạn “càng quen càng lèn cho đau”!

Dĩ nhiên chỉ có những đứa ngây thơ cỡ Lupe mới : “chẳng lẽ một đứa con gái xinh đẹp, con nhà như vậy mà lại cứ tới làm thuốc hoài”? Nó còn không chịu tin một ông bác sĩ đứng đắn, giàu lòng từ thiện cỡ Salisbury lại hành nghề phá thai một cách thản nhiên như vậy! Nếu Rand không vạch rõ ham tiền như Salisbury.

— Em biết không, ngay em là người làm việc hằng ngày — dù không đụng chạm trực tiếp — cũng không muốn tin ở sự phi pháp rõ rệt của Salisbury. Phá thai là tù nặng. Tù Đại hình chớ bộ rờn? Tại sao? Giản dị là vì lão khéo léo che đậy chớ có gì lạ?

— Khó lòng che đậy cả nhân viên dưới quyền! Làm sao dấu được mụ Chuột Tàu?

— Đúng vậy! Do đó phải hiểu là mụ Beadle là người trong cuộc, người thân cận. Còn người ngoài, bắt buộc phải mượn thêm thì Salisbury đã lo sẵn sàng bằng cách... chỉ mượn những người như em và Sherry. Thấy chưa? Đâu phải vì lý do nhân đạo, muốn giúp “bụi đời hoàn lương”, xin lỗi! “Bụi đời”. Có người bảo lãnh tư pháp mới có được một chỗ làm ăn nuôi thân thì có biết cũng phải lờ đi, bản tư pháp lý lịch còn sờ sờ ra đấy. Em biết... em không tố cáo... nhưng em bép xép, tò mò. Tất cả mọi sự khốn đốn của em có thể chỉ bắt nguồn từ cặp mắt soi bói, cái miệng bẻo lẻo mà ra.

— Nhưng em chỉ là thứ ký còm, một chân đế sai bảo. Có được biết gì bí mật, có được sờ tới, nhìn tới cái gì quan trọng?

— Dĩ nhiên. Trước hết... những vụ làm ăn của Salisbury có đời nào nằm lại trong hồ sơ lưu mà em hòng nhìn tới? Và lại với một tổ chức làm

ăn ngoài phòng pháp luật như đám Salisbury — Ned Yost thì không thể chấp nhận một rủi ro còn con con nào kia mà? Nếu mục Beadle đã nạt: “Đừng hỏi lời thôi... Cấm bép xép” thì mục có thể báo cáo thêm chút nữa lên Salisbury, rồi ông bác sĩ sợ trách nhiệm, đổ bể có thể có ý kiến nặng nữa lên xếp Ned Yost.

Lý luận như vậy có gì quá đáng, ngoài sự thực và tưởng tượng phong phú như trình thám ba xu? Lupe hẳn phải đủ kinh nghiệm Trại Hướng Dẫn để hiểu vậy... nhưng mặt nó ngơ ngác, không chịu tin. Bị lòng nhân đạo và phòng mạch của Salisbury ảnh hưởng chắc. Nó ấp úng cãi lại:

— Có thể anh giàu suy luận quá nên đi quá xa! Không lẽ chỉ vì cái mắt tò mò và cái mồm bép xép mà chúng dám tổ chức giết người? Không đáng...

— Xin lỗi... em có thể lọt vô trường hợp thủ tiêu quá dễ nên không đáng cũng vẫn cứ bị! Chúng có người sẵn “nghĩa địa” kín đáo. Ned Yost đặt quá nặng vấn đề bảo mật, không ngần ngại gặt đầu cho thủ hạ làm. Em sẽ biến mất một cách êm nhẹ, có ai đâu mà theo dõi, thừa kiện. Còn cả một hồ sơ cảnh sát đầy để xác nhận “kẻ phạm tội Guadelupe Gomez đã đào tẩu?, xuống Mỹ tây cơ thì dễ quá”! Ấy, chưa kể đến vụ bố Hội đồng Babcock nào đó có thể có liên hệ trong đám. Người cần bảo vệ thanh danh, sắp sửa tái ứng cử đến nơi mà gặp cái miệng tía lia của em thì sự nghiệp có thể tình cờ ra tro lẫn chớ.

— Anh phải hiểu không dễ gì dám hạ sát một mạng người không thù không oán. Muốn bịt miệng em tụi nó vẫn có thể dọa dẫm cho câm mồm, như vẫn áp dụng với những người khác mà!

— Ủa, em không biết em cứng đầu khác hẳn mấy cô gái khác? Làm như nó không đoán ra em thuộc tốp... càng dọa càng la lớn! Còn động cơ giết người vì tình, tiền, thù, em vướng phải thứ số 2 chắc. Để em sống Ned Yost không yên tâm, lúc nào em cũng có thể oé lên tai hại cho bộ máy làm

tiền. Một thằng bệnh hoạn như nó dễ giết người lắm. Và lại nó còn phải đối phó nhiều mặt — có phải cấp thẩm quyền nào cũng mua được hết đâu?

Lúc bấy giờ mặt Lupe ngay thuôn. Làm như nó không ngờ chỉ vì tình khôn, lém lỉnh mà vô tình chuốc lấy bao nhiêu tai họa liên tiếp. Còn nữa chớ? Nó ngược ánh mắt chan chứa tình cảm và người thì nhào ra bàn để xiết chặt lấy tay Rand. Không còn biểu hiệu biết ơn nào rõ rệt bằng! Không lẽ Số Mệnh lựa chọn sát ván, ghê gớm thế? Có thể nào Số Mệnh đã chọn nó thay Carlene để sống bên người đàn ông này, làm chủ nhà này? Cái giếng năm đó, nửa đêm chạy bừa trời chết nhè trúng chỗ... mới còn ngồi đây. Và đau khổ cho Carlene đã chọn đúng đêm hôm đó để mò về, lên chiếc tắc xi đó rồi nằm dưới giếng luôn. Giờ đây chắc hẳn trong một ô lạnh trong tủ ướp xác sở Vệ Sinh.

Lupe nhớ lại phát rùng mình. Để thịt một con môi yếu ớt, giữa lúc bất ngờ và... tứ cố vô thân, tại nó lo sắp đặt cả một thầy chú bần là Thornton nhưng có ngờ đâu một cú vùng chạy sinh tử đưa lại một gã thú y sĩ ngang bướng, đa nghi... thêm một con nhỏ đồng minh lì lợm và một con chó quá hung dữ. Sau đó còn bao nhiêu tình cờ dồn dập...

Trong lúc đó sau một hồi mệt óc vì suy luận. Rand nhớ lại những lời dặn dò soi mói của Trung úy Broom : “Tôi có cảm tưởng ông còn muốn dấu tôi một cái gì...”. Hẳn có bản sắc của một thầy chú sạch chớ? Giờ đây có thêm một số yếu tố mới, tại sao không thử tiếp xúc với Broom, kể thực nội vụ biết đâu chừng hẳn giải quyết được giùm Lupe? Và còn bà Lomax nào đó, tại sao không thử nhờ? Hãy cứ bàn qua với Lupe trước.

Có chuông điện thoại reo. Dám Trung úy Broom gọi tới lắm. Nhưng không phải. Có giọng đàn bà eo éo trong máy :

— Bác sĩ Hammond? Xin lỗi làm rộn giờ này nhưng con ngựa nhà tôi lại đụng xe, chắc gãy chân chờ đến mai không được. Xin ông bác sĩ tới giùm. Tôi là bà Stauf ở đường Paradise đây.

— Bà cảm phiền. Máy bữa nay tôi nghỉ có nhờ đồng nghiệp Shields làm giùm.

— Dạ tôi biết. Tôi vừa phôn lại, có người đàn bà trả lời bác sĩ Shields vừa đi chữa ngoài. Quanh đây tôi không biết ai nữa. Xin ông tới giùm. Cháu bé nhà tôi để ngựa đụng xe hiện đang cuống cuồng...

Giờ này mò đi quả thật ngại. Để Lupe ở nhà một mình càng nguy hiểm... nhưng lương tâm và nghề nghiệp vẫn thẳng. Rand đành phải hỏi lại :

— Thôi được. Số nhà bà bao nhiêu? Trong khi chờ đợi đừng đụng tới con ngựa nghe? Số 3460, ngoài cửa đèn sáng? Khỏi dặn, tôi biết vùng ấy mà? Từ nhà tôi đến chừng nửa giờ là cùng.

Rand cúp máy, không đợi mục cảm ơn. Quay sang Lupe hăn giải thích :

— Vẫn biết bây giờ đi phiền thật nhưng nghề nghiệp biết làm sao? Không lẽ đi được mà để ngựa người ta chết?

— Cứ đi chớ? Đừng lo em ở nhà, Rand.

— Ừa, không lo sao được? Để em ở nhà một mình... Thôi được để anh tính coi sao đã...

Rand với lấy máy, quay số, phôn lại phòng mạch Shields. Hăn mới dọn lại, làm gì đã có tên trong niên giám? Nghe vợ hăn trả lời Shields vừa được mời đi chữa ngoài và cách đây ít phút có người đàn bà phôn tới mời đi thiệt. Mục Shields còn cho số máy của Rand nữa mà? Hăn gác máy yên chí.

— Cái vụ này có thiệt. Em ở nhà phải khóa cửa thiệt kỹ, không mở cho bất cứ ai. Nghe chưa?

Gom mớ đồ nghề cấp cứu. Rand hối hả ra xe lo chạy tốc lực tối đa cũng mất đúng nửa mới tới, chiếc Station Wagon chậm rề rề. Đường Paradise lại quá dài, số nhà quá lớn. Đây mới là số hàng chục, còn bao lâu

nữa mới tới số ngàn? Khu phố bình dân, đường tối hẹp và quá gồ ghề... xe chạy nghiêng ngả mãi khiến Rand sốt ruột với cảm tưởng hay là lại bị chúng nhử vào bẫy?

Đột nhiên chân ga của Rand tự động nhả ra để nhấn lút thắng. Phản ứng tự nhiên vì từ lẽ đường phía trước có bóng người nhô ra, gọi đúng tên hẳn và vẫy tay loạn xạ. Lúc chiếc Station Wagon ngừng lại là đưa con gái đứng giữa vùng ánh sáng chói chang của pha đèn. Con nhỏ còn mặc nguyên chiếc áo choàng “nhà thương” xanh sẫm tay vẫn vẫy ra dấu như sợ Rand không trông thấy và không ngừng xe. Làm gì mà Rand không nhận ra? Nó là bồ bịch của Lupe, là nữ tiếp viên của phòng mạch Salisbury. Nó là Sherry Martin.

MƯỜI TÁM

PHẢN ỨNG ĐẦU TIÊN CỦA RAND LÀ TRÔNG TRƯỚC trông sau và đánh vật với vô lăng xe cho chiếc Station Wagon quay trở ngược đầu lại. Nó dồn dập, nghiêng ngả dữ nhưng rồi cũng chiều theo ý chủ. Thấy người của Salisbury từ bóng tối nhô ra bất thần, đang sẵn cảm giác chui đầu vô bẫy bảo sao hấn không bắn lên kìa?

Sau khi trở ngược đầu xe Rand đã có định ý : thoát thân ngay! Đứa nào ló ra cản đường không ngần ngại tông bừa. Hấn đã sang số xong tính vọt thì Sherry tắt tả chạy theo sang. Tay nó vẩy rồi rít, miệng la chói lòi : “Bác sĩ... bác sĩ Rand! Kìa đừng đi vội... Có chuyện gấp!”

Nó đứng chặn đầu xe, tay đưa lên che mắt. Nếu có gian ý nó không hờ hênh vậy... và giọng nó rõ ràng sợ sệt chân thực. Rand yên chí thò đầu ra khỏi cửa xe :

— Cô Sherry? Có chuyện gì đấy?

— Bác sĩ... Lupe có đi cùng ông không?

— Dĩ nhiên không... Nhưng sao cô hỏi tôi vậy? Cô biết Lupe hiện ở đâu chứ?

— Có chứ? Tôi mới biết đây, sau khi suy luận ra. Tôi cũng biết dính vô vụ này nguy hiểm, tự nhiên chuốc lấy họa... nhưng chỗ chị em...

Mắt Rand ngó nó nhưng vẫn để ý liếc chừng chung quanh, vừa ngại ngùng vừa sốt ruột hấn gắt lên :

— Có chuyện gì gọi là gấp cô nói phăng ra. Úp mở làm gì?

— Không bác sĩ để tôi nói... Vừa rồi tôi để quên món đồ ở phòng mạch, quay trở lại lấy. Tôi có giữ chìa khóa riêng. Thấy đèn trong phòng

bác sĩ tôi cứ tưởng ông ấy quên. Nào ngờ mẹ Beadle đang lúi húi ở trong. Mẹ đang phân đi đâu, cố tình sửa giọng mà lại tự xưng bà Stauf hay Stiff gì đó. Tôi nghe mẹ kêu đến thú y nói có con chó bệnh nặng, nhờ tới ngay. Là quá, chuyện bịa đặt chớ xưa nay mẹ Beadle tối kỵ nuôi chó trong nhà! Thế rồi mẹ kêu tới ông, nói con ngựa bị đụng xe què chân... và bịa đại địa chỉ này. Tôi biết ngay họ tính làm gì ông và có thể cả Lupe nữa.

— Sao cô đoán biết có sự liên hệ giữa Lupe và tôi đã?

— Ừa, tôi đâu có phải là con ngớ ngẩn? Thấy ông tới phòng mạch và nhìn qua cửa chỉ, thái độ của bác sĩ Salisbury và mẹ Beadle là tôi biết liền. Có bao giờ tôi tin Lupe ăn cắp thuốc bỏ trốn? Phải có nguyên nhân gì khác! Tôi nhứt định con nhỏ bị gài.

— Nhưng cô không lạ gì những việc ám muội của bọn Salisbury?

— Cố nhiên, vô làm một tuần là tôi biết liền chớ đâu có ngây thơ, ngu ngốc như con nhỏ Lupe. Tôi phải che chở cho nó nhiều lần...

Một lần nữa Rand lại hỏi : “Biết vậy... sao cô không báo cho cảnh sát?”

Sherry nhăn mặt! “Ô hay, đụng đến mấy ông cớm là khỏi có tôi! Mình đã lỡ có tiền án, còn lại bảo lãnh tư pháp... dính vô cò bót chỉ mang họa”. Đúng y lập trường Lupe! Tuy nhiên Rand vẫn làm bộ thắc mắc:

— Thế sao cô dám chạy tới đây cho tôi hay?

— Có gì lạ? Chuyện ông và tôi là cá nhân, chỉ ông và tôi biết với nhau. Hỏi có biết bác sĩ Hammond không, tôi vẫn có quyền lắc đầu mà? Sự thực tôi không tính đi tới đây nhưng phân cho ông hoài không được. Đành nhảy đại lên tắc xi, đứng đây chờ.

Rand đưa tay ra nắm Sherry xiết lại :

— Cảm ơn cô lắm, tôi biết cô là bạn tốt của Lupe.

— Đúng thế. Mong ông đối với nó cũng vậy, ráng làm sao đừng để người ta hại nó. Tội nghiệp Lupe, nó là đứa tốt, được lắm.

— Cô yên chí. Tạm thời không đưa cô về được. Chắc cô biết tôi cần về gấp?

— Ông lo đi mau lên! Tôi về một mình dễ quá mà? Cho gọi lời thăm bé Lupe, chúc may mắn.

Rất tự nhiên Shefry đứng né sang một bên đưa tay lên từ biệt làm như Công lộ chỉ đường vậy. Một cái vẫy tay là Rand cho chiếc Slation Wagon vọt tới. Phố hẹp, đường xấu, đèn mờ mờ, nhưng gấp rút quá, hẳn cho xe lao bừa. Chạy như say sóng, chưa ra khỏi đường Paradise kim đồng hồ đã bò lên tới số 100.

Ra tới đường lớn, nhìn đồng hồ đã 9 giờ 10 phút, Rand càng hối hả : mới đây đã 45 phút rồi! 45 phút vắng nhà, biết bao nhiêu chuyện có thể xảy ra? Ở nhà có một mình, Lupe sẽ khóa cửa thủ kỹ. Nhưng chúng dám xông vô làm chớ? Chúng đã “điệu hồ ly sơn” chỉ cốt để làm vậy, không có Rand ở nhà thì bọn đàn em Ned Yost còn kiêng dè gì? Dù Thornton chính thức vô lực lợi không thấy suốt một buổi chiều, nhưng một thằng đa nghi như Yost không đời nào chịu tin Lupe đã rời đi nơi khác.

45 phút rồi. Con nhỏ cũng khôn ngoan, biết thủ thân lắm nhưng không hiểu Lupe có cầm cự nổi cho đến lúc hẳn về không? Cũng may mà có Sherry Martin, bằng không giờ này Rand còn mất công đi tìm nhà mụ Stauff để săn sóc cho một con ngựa què! À, may ra, còn kịp... nếu chúng tính toán cho rằng Rand chưa thể về kịp! Vậy thì cố rút ngắn thời gian đường đất. Một phút cũng quý. Trên đường vắng hẳn nhận lút ga. Chưa bao giờ chiếc Station Wagon bà già bị chạy lồng lộn, chạy dữ đến thế. Vì vậy thấy cửa nhà kim đồng hồ mới chỉ 9 giờ 20 phút đúng.

oOo

Lúc Lupe đóng cửa quay vô là 8 giờ 30. Nhìn ánh đèn đỏ đằng sau xe Rand khuất hẳn mới thở phào ra tự khen mình gan góc chán. Mấy lần định

nói cho hẳn ở lại nhưng vẫn cố làm ra vẻ thản nhiên để... thúc hẳn đi mau mau!

“Anh cứ yên chí đi. Ở nhà em biết phòng bị quá mà? Khỏi sợ gì hết” Nói thì cứng song Lupe nôn nao. Thấy “rét từ trong bụng rét ra”. Ít nhất Rand cũng phải mất 1 giờ rưỡi vì con ngựa què. Không, vừa đi vừa về dám 2 giờ lắm! Lupe có phải tếp tiểu thư con nhà giàu ư sợ hoảng đâu? Có điều Rand vắng mặt tối nay đến 120 phút thì đáng ngại quá!

Nhà có con Morrigan... đi đâu nó chẳng theo chân? Nhưng con cù lần này có cũng như không, chẳng trông cậy được! Ruột gan bồi hồi, bần thần kỳ lạ. Đúng là tại ở không ăn chơi, vả lại nhà còn đóng kín thiếu không khi chắc! Lupe bèn nghĩ đến thu dọn nhà cửa, sắp xếp cho có việc làm qua thì giờ. Nhưng còn việc gì đâu mà làm? Chén đĩa khô rồi, úp cất đi rồi. Bồn rửa, bồn tắm... đến sàn nhà cũng cọ sạch quá. Cả chiếc tủ lạnh cũng xả đá chùi gọn gàng từ hôm qua.

Tivi bật coi một hồi cũng tắt. Giờ này rà mấy băng tầng cũng chỉ thấy trinh thám, trộm cướp. Cả một tủ sách nhưng toàn thứ chữa bệnh súc vật, có mấy từ báo cũ cho khách hàng coi thì đọc hết rồi. Lôi cả bộ cờ Triệu Phú ra chơi một mình nhưng mò mẫm không đối thủ chán quá, dẹp luôn!

Chợt nhìn thấy chiếc máy rang bắp Lupe bỗng có ý kiến : cả con chó lẫn chủ nhà này đều khoái bắp rang. Tại sao không làm liền một mớ để lát nữa Rand về nhai chơi? Cắm điện vô chờ cho nóng máy, tiện thể coi qua cuốn sách chỉ dẫn xử dụng máy. Không ngờ nó làm được nhiều việc quá! Mãi coi một chút mà ngừng lên coi đồng hồ đã thấy 9 giờ rồi. Cũng hay, tưởng hai cây kim đứng luôn rồi chớ?

Thấy con Morrigan quanh quẩn một bên, Lupe nựng nó : “Chủ mày đi vậy mà được nửa giờ rồi đấy. Có chuyện gì đâu mà bắn lên, mình ở nhà sợ gì? Ngoan ngoãn lát nữa tao cho ăn tí bắp rang”.

Con bęc giê dụi đầu gừ gừ. Nó bỗng gừ mạnh, coi bộ không đùa chút nào. Dám nghe thấy một tiếng gì lạ lắm? Đúng, có tiếng xe ngừng lại trước

nhà! Con Morrigan nghiêng tai nghe. Đâu phải xe Rand mà đã mừng sớm tính chạy ra đón nào? Giờ này nhiều lắm mới tới nhà người ta. Vậy là xe lạ và người nào đang đi vô cũng là người lạ vì con chó đã chó mũi ra cửa rít lên.

Chưa biết ai, cứ người lạ giờ này là phải phòng bị rồi! Đứng bật dậy Lupe ngó quanh. Phải có gì cầm tay cho chắc ý. Một khẩu súng vớ vẫn thì tốt nhất... nhưng nhà này giết ai ra súng mà tìm? Dao kéo thì phải có! Dao nhà bếp không ngon, Lupe chạy vào phòng bệnh mở nôi hấp ra kiểm con dao mổ. Chọn con dài nhất, có vẻ lợi hại nhất cầm ra tay, đứng núp bên cửa đợi.

Tiếng chân người lép kẹp bước vô, dừng trước cửa rồi hồi chuông vang lên. Thấy kệ, làm như không nghe thấy. Nếu họ cần vô thiệt ắt phải nhân chuông lần nữa. Quả nhiên giữa tiếng con Morrigan sủa nôn nả, một hồi chuông điện lại vang lên, kéo dài như không muốn dứt. Núp khe cửa Lupe thủ chặt con dao mổ. Nghiến răng chờ coi nó nhận chuông đến bao giờ? Không, chuông lần thứ 2 vừa dứt là nghe tiếng người kêu. Rõ ràng tiếng đàn bà, gọi đích danh :

— Lupe... Lupe mở cửa. Mi ở trong đó... nhận ra tiếng ai không?

Chao ôi, Lupe mừng quá thở phào ra không giữ gìn. Ra này giờ vẫn nhịn thở luôn không hay! Nhưng bây giờ thì hết sợ, bao nhiêu lo âu canh cánh từ mấy bữa nay cũng vụt tan biến luôn! Giọng nói thân thiết, giọng nói chờ mong đã lâu bây giờ mới thấy. Còn hỏi nhận ra tiếng ai không!

Lupe lật bật, luống cuống rút then gài cửa, vặn khóa mở bật cửa ra cùng một lúc với tiếng reo mừng rớt rít : “Trời đất ơi, dì Lomax! Con đang mong tin dì muốn chết luôn... Sao dì biết con ở đây mà kiếm?”

Người bước vô là mẹ Lomax thiệt. Mẹ ồ ề cất tiếng trách yêu : “Mong tin dì muốn chết mà kêu mãi cửa không mở! Tao đã tưởng phải phá cửa vô mới gặp được mi chắc?” Mắt mẹ hấp háy vì chóa đèn người thấp lùn, dáng đi phụng phịch. Mớ tóc muối tiêu trông sam sám như thếp, khuôn mặt phúc

hậu nước da hồng hào. Trông mụ Lomax không có vẻ một nữ nhân viên cảnh sát kỳ cựu... mà in hệt vừa ở một mục quảng cáo Từ Mẫu nào bước ra!

— Con đâu biết dì kêu? Con không ngờ, con mừng quá chớ?

— Ừa... lại thủ dao nữa kia à? Gớm khiếp nhỉ!

Vừa thấy bà bảo lãnh tư pháp Lomax nhăn mặt nhắc khéo đến con dao mổ dài sáng quắc là Lupe đỏ mặt ngoan ngoãn đặt lên trên bàn.

— Sao bữa nay có gì sợ sệt mà mi lo thủ con dao dài ghê thế?

— Tại cả nhà có con nào khác đâu? Mà dì Lomax à, hồi này con nguy lắm. Tối ngày hốt hoảng... chỉ sợ...

— Mi khỏi nói. Bác sĩ Hammond vừa cho biết hết rồi.

— Ừa, dì vừa gặp Rand sao? Dì gặp ở đâu?

— Không gặp sao biết mi ở đây? Mà gặp tao là dĩ nhiên phải có chuyện rồi! Coi, con chó này có cắn sảng không... nãy giờ người hoài vậy?

— Không đâu, nó hiền như đất! Mà dì vừa nói chuyện... chuyện gì đấy? Rand có làm sao không... có lâm nạn không, dì?

Mụ Lomax, thản nhiên nhìn quanh. Làm như mụ không muốn thấy mới có một chút mà Lupe đã cuống cuống lên vậy! Sau đó mụ thong thả kể :

— Không sao hết, chỉ một mẻ sợt! Nó vừa bị một tội phôn tới mời đi... để gài bẫy. Chúng lái xe theo dõi và vọt lên toan ép xe cho chiếc Sation Wagon xuống vệ đường, cách đây ngoài 2 cây số. Thời may gặp xe Tuần Tiểu can thiệp, bọn chúng bị nắm đầu hết. Bác sĩ Rammond phải đi theo lên Quận để lấy lời khai. Vậy thì việc của mi có thể gọi kết thúc tốt đẹp đến nơi...

— Ừa, sao chuyện xảy ra mau lẹ quá? Rand mới ở nhà đi được nửa giờ là nhiều!

— Nửa giờ... 30 phút thì bao nhiêu chuyện có thể xảy ra chứ! Cũng may là tối bữa nay tao gặp phiên trực ở Quận, đang ngồi chúm đầu vào hồ sơ thì thấy Hammond bước vô. Rồi hẳn kể từ đầu nội vụ.

— Ô hay, sao Rand không phôn về nhà... biểu con bên Quận có phải tiện không, dì Lomax?

— Ai biết đâu? Hẳn nói đã căn dặn mi, hẳn đi vắng thì tuyệt đối không được trả lời điện thoại, phải vậy không? Hẳn không về kêu mi lên Quận được mới phải nhờ tao đi giùm. Hẳn biết mi tin ở tao mà?

Lupe khẽ nhích người lại gần, chớp chớp mắt:

— Con không tin dì thì tin ai trên đời này nữa! Phải chi mấy hôm trước con phôn lại gặp được dì đã chẳng xảy ra bao nhiêu chuyện”. Mụ Lomax gạt đi : “Nhè mi xui xẻo gặp hôm tao đau mới vậy! Mà bỏ đi, đảng nào tao chẳng gặp mi đây? Bây giờ mình sửa soạn đi là vừa. Trên Quận bao nhiêu người đợi...”

Đang ngồi kể bên Lupe, mụ Lomax thông thả đứng dậy, móc túi lấy ra một cặp còng. Không hiểu có chuyện gì Lupe trợn mắt ngó :

— Coi... đâu cần đến thứ này, dì? Bây giờ mình lên Quận mà?

— Thì lên Quận mới cần có nó. Mi quên là hiện thời mi vẫn là một đứa đào tẩu, có trát dẫn giải sao? Mà thủ tục phải vậy thôi... chứ có tao đây mà mi còn ngại nỗi gì, Lupe?

Cặp mắt mụ Lomax hiền từ, đầm ấm. Không nghĩ ngợi Lupe ngoan ngoan chìa ngay tay ra. Chiếc còng thép số 8 xiết lại, đau nhói cổ tay “dì ráng giúp con vụ này cho xong nghe?”

— Mi khỏi nói! Điện thoại đặt chỗ nào... đê tao phôn gấp báo tin về cho họ hay trước, khỏi chờ đợi nôn nóng.

Kẹt chiếc còng Lupe khoa tay lên chì đại khái cho mục thấy. Mục Lomax cảm cúi quay số, Morrigan ghé mắt nhìn, bước tới cứ cặp còng đánh hơi mãi khiến Lupe cảm động khổ nhẹ lên đầu nó và chìa tận mũi :

— Coi lạ quá, phải không mà? Tao cũng như mà... chớ đâu phải chỉ giống chó mới bị xiềng xích, thấy không?

— Mi nói bậy gì thế? Còng một chút rồi mở mà, đâu có lâu la gì?

— Đây, tôi Lomax đây.... Hiện đang ở nhà bác sĩ Hammond. Rồi, công việc chu toàn rồi, còn gì đâu mà trở ngại? Tôi chẳng bảo trước như vậy sao? Bây giờ đưa nó về đâu nào? Được, sẽ đưa vô lối cửa bên, vòng qua chỗ đám xe cũ, cạnh chỗ giếng dầu cũ chớ gì? Đền phòng có kẻ dòm ngó cũng phải! Theo tôi tính, từ đây về cỡ 20 phút là nhiều chứ gì, ông Yost?

Hai chữ sau cùng làm Lupe giật bản mình, run rẩy. Mặt nó tái nhợt như thân ma, cứng họng không nói nên lời. Nó ngậy người ngó mục Lomax gác ống nói thì mục nhếch mép cười nhạt:

— Sự đời là vậy đó... có gì lạ đâu cưng?

— Bà... bà mà là người của bọn chúng? Không thể ngờ...

— Ủa, có gì mà không ngờ? Tưởng cưng phải ngờ lâu rồi mới phải chớ? Nếu không cùng một bọn thì làm sao gửi cưng vô Salisbury được? Phải có thể nào chớ? Công việc tụi này cần phải có những đứa như cưng... mà cưng có đánh hơi thấy sự lạ chắc cưng phải báo cáo với dì Lomax này trước. Ra ông Yost tính kỹ thật, phải nói là hết sảy!

— Cưng! Bảo lãnh tư pháp! Bây giờ bà tính giết tôi?

— Đâu có? Chỉ bảo lãnh đưa cưng đến ga ra xe hơi thôi. Còn những gì xảy ra sau đó sẽ có người khác lo!

— Trời ơi, vậy mà từ trước tới giờ tôi vẫn cứ coi bà không khác một bà mẹ!

Mụ Lomax khựng lại một chút vì lời rên rỉ của Lupe. Mụ thở dài: “Sự thực đối với mi không hiểu sao tao lại có đôi chút cảm tình. Tao thành thực không muốn thấy vụ này xảy ra, không muốn làm công việc này chút nào”.

Lupe ai oán ngó mụ rồi đổi giọng năn nỉ :

— Nếu bà nói thương tôi thì... cho tôi xin ân huệ chút. Tôi muốn để lại ít chữ cho Rand. Không, bà cứ ban ơn cho tôi đi. Tôi viết gì bà còn coi lại, có gì xé đi cũng còn kịp mà? Tôi thề không viết một chữ tầm bậy để liên lụy đến bà... Vài hàng thôi, xét ra còn thuận tiện cho bà là khác! Khi không bỏ đi, không một lời từ giã thế nào hẳn chẳng sinh nghị? Rồi tìm kiếm, khai báo lời thôi lắm.

— Thôi cũng được! Vài hàng... ẹ ẹ lên...

— Dạ, cảm ơn bà... cảm ơn lắm. Giấy bút ở trên bàn dưới bếp kia...

Lupe cuống cuống cảm ơn và lật dật đứng dậy. Làm như nán lại một chút dám có sự đổi ý bất tử! Mụ Lomax đứng dậy đi theo Lupe vào trong bếp. Trước khi nó đặt bút viết căn dặn : “Liệu mà viết! Nếu có một chữ vớ vẫn là bỏ ngay. Không được viết lại”.

Lupe vâng dạ ẹ miệng, Có bao giờ đại dột làm hư ân huệ giờ chút? Dù tay bị còng vướng víu cũng hí hoáy, cầm cúi viết lại vài hàng :

Rand thân yêu,

Bỏ đi lúc anh vắng nhà thật phụ lòng anh nhưng anh nghĩ coi anh ở nhà em đi sao nổi? Còn ở lại còn gây phiền phức thì chi bằng em bỏ đi. Chỉ mong anh đừng giận em tội nghiệp, trước khi có quyết định dứt khoát em còn lo rang bắp cho anh mà? Anh ơi, đời em là cả một chuỗi nguyện ước đứt đoạn không thành. Thôi vĩnh biệt.

Lupe

Cầm mảnh giấy lên “kiểm duyệt” thấy nó bỏ đi mục Lomax vội hỏi “Đi đâu đấy” thì Lupe lảng xảng tay làm miệng trả lời: “Phải coi lại mớ bắp rang này. Phải rút dây điện chớ để quên dấm cháy nhà lắm!” Còn phải coi thư mục đâu thể canh chăm chặp mà nhận ra một vài món trong xâu chuỗi của Lupe đã “đáp” xuống hủ bắp rang?

Lúc mục Lomax cầm chiếc máy rang bắp, Lupe đã giật mình. Nhưng không, mục chỉ cần chặn tờ giấy, dẫn trên bàn bếp. Mà lẫn lộn với những hoa bắp nở trắng, không dễ gì nhận ra mấy miếng bùa mạ vàng tây nho nhỏ!

— ... Nào, thư từ xong rồi... lên đường chớ? Hài lòng rồi thì đi cho đàng, hoàng, tử tế. Tuyệt đối không lộn xộn. Tôi không muốn dùng võ lực.

— Bà khỏi dặn. Đến mức này chết càng khỏe.

Nó đâu đã muốn chết nhưng hy vọng sống mong manh quá. Có HAI miếng bùa tí xíu và một chút tin tưởng ở sự suy luận của Rand! Rất ngoan ngoãn và lạng lẽ theo chân dì Lomax ra xe, Lupe ngược mắt nhìn đồng hồ. Trời đất, cuộc đời sao có những cú lật ngược tình hình tai ác và dễ dàng đến thế này? Bây giờ mới là 9 giờ 15 phút đúng. Có mấy chục phút mà sụp đổ hết!

oOo

Vì vậy Rand có phần khởi, mừng rỡ vì rút ngắn được đường đất nhờ chiếc Stalion Wagon chạy quá ngon lành thì cũng vẫn trễ mất 15 phút. Sớm chút xíu là vụ bắt người khơi khơi đâu có thể xảy ra?

MƯỜI CHÍN

THẤY ĐÈN TRONG NHÀ VẮN ĐỂ SÁNG CỬA NÈO không có một dấu hiệu xâm nhập cưỡng bách Rand mừng quá, bước lên bậc cửa còn người mùi bắp rang thơm phức thì yên tâm quá! Chưa thấy Lupe chạy ra đón, chỉ có con Morrigan vô dụng mừng quăn quít vương cả chân “Lupe đâu... Anh về này...” Có tiếng chân từ trong bếp lép lép bước ra nhưng coi kìa, sao lại là Pam?

Hai người suýt đụng phải nhau. Vừa ngạc nhiên vừa hốt hoảng Rand hỏi dồn mấy câu thì nó trả lời : “Lupe đi rồi!”

— Ô hay... đi đâu? Không thể có chuyện vô lý.

— Lupe đi thật. Có để lại mảnh giấy, chặn trên bàn và bếp.

Cứ tưởng hai đứa sắp đặt gạt mình một cú cho hết hồn chơi, Rand hấp tấp chạy vô bếp. Tưởng đâu Lupe sẽ ló ra “Anh đẩy hủ” rồi cả 3 sẽ rũ ra cười với nhau. Nhưng không trên bàn và bếp có mảnh giấy chặn đàng hoàng thật. Liếc mắt đọc thật nhanh hẳn la lớn :

— Trời đất, sao có chuyện này? Mới ở nhà đi có một giờ...

— Em vô trước anh cỡ một phút. Đọc báo thấy tin Carlene sang chia buồn với anh. Gọi không ai mở cửa em phải xài chìa khóa riêng vào phòng bệnh, sang đây thấy mảnh giấy trên bàn...

Lúng túng không biết nói gì hơn, Pam nhặt mấy hạt bắp nhấm nháp : “Có thể Lupe thấy phiền phức cho anh thật”.

— Đồng ý, nó viết giấy để lại như vậy... nhưng tôi không tin. Nó không điên đâu bỏ đi ban đêm. Chỉ có thể bị ép buộc, áp lực đành phải đi...

Nhưng có ép buộc thì ít nhất cũng phải có dấu vết của một sự dằn co, kháng cự chớ đâu thể mọi vật đều nằm đâu đó ngay ngắn, thứ tự như không có chuyện gì xảy ra? Lupe đâu phải tốp lương gạt, nồ nạt được dễ dàng, bảo sao nghe vậy? Nó không thể bị “điều hồ ly sơn” mà phải có kẻ ào vô bắt cóc.

Đúng lúc ấy mấy ngón tay Pam bới đống bấp rang bỗng dưng phải một vật gì khác lạ. Hai miếng nho nhỏ “Cái gì đây thế này? Có phải của Lupe không?” Rand vội cướp lấy coi...

— Còn của ai nữa? Cái này là “niềm mơ ước” trong sợi râu chuỗi bùa của Lupe. Sao nó lại để ở đây?

Biết đâu Lupe muốn để lại chút kỷ niệm cho anh? Mà có thể lỡ đánh rớt ra, không để ý cũng nên.

— Không thể đánh rớt! Nó quý râu chuỗi này bằng sinh mạng, tự ý bỏ đi thì không thể có vụ để lại làm kỷ niệm. Hẳn nó muốn dặn dò, đánh dấu một cái gì bị uy hiếp đột ngột không kịp trở tay. Quýnh quáng nó bứt đại ra, lưu lại ký hiệu cho tôi biết bị ép buộc.

— Ép buộc mà còn lá thư?

— Một lá thư viết dưới họng súng, bị kiểm duyệt. Tại chúng cho phép để cố tình đánh lạc hướng tôi thì sao? Không phải tội chúng đọc cho chép... mà lời lẽ đúng là của Lupe. Chỉ một mình tôi biết là Lupe không muốn bỏ đi. Nó biết điều ấy, dù có chữ của nó để lại.

Không biết nói gì nữa, Pam đọc đi đọc lại bức thư. Còn Rand ngồi mân mê hai miếng bùa nho nhỏ, suy luận về ý nghĩa của chúng, nếu Lupe cố tình để chúng lại để nhắc nhở một cái gì. Nó đã tự ý bứt ra, chọn 2 chiếc trong số 7 khoen “ước nguyện”. Sao không là “căn nhà” hay “chiếc giày con nít”? Hay chiếc “Yacht”?

Tại sao lại là một chiếc xe hơi? Tại sao chiếc tháp cao cao? Chao ôi, nếu nó để lại cái vòng tròn — con zê— rô — thì Rand đã hết hồn khi tưởng tượng ra chiếc giếng cạn với phần lưng Carlene trắng nhễ nhại, nổi bập bênh. Đáng lẽ phải là Lupe, nghĩ vậy là Rand lại rùng mình. Hấn hốt hoảng, nôn nao...

Nếu chúng bắt cóc Lupe đi... không lẽ chúng dám “bổn cũ soạn lại” ở ngay chiếc giếng đó? Rand muốn chạy ra ngay nhưng suy nghĩ lại thì “Không khi nào”! Phải gắng bình tĩnh. Hiển nhiên Lupe phải biết chúng bắt cóc để làm gì và Rand cũng không lạ. Bọn bắt cóc là ai biết chắc chắn. Vậy nếu có để ám hiệu thì trước hết nó phải định hướng, nghĩa là để Rand thấy và đoán ra Lupe bị chúng bắt đưa đi đâu. Đối với một đứa bị bắt cóc, cần được giải thoát cấp tốc... còn gì dễ dàng cho người kiếm bằng chỉ ngay địa điểm sẽ bị đưa tới? Do đó chiếc xe hơi và cái tháp cao đã được Lupe nghĩ ngay đến.

— ... chỉ mong anh đừng giận em tội nghiệp, Trước khi quyết định dứt khoát em còn lo rang bắp cho anh mà... Anh thấy không, đúng lời lẽ của một người trần trối. Lupe bị ép buộc phải đi thật! Nếu vậy tội nghiệp nó quá, Rand... Mà tại sao nó còn nhắc vụ bắp rang?

— Nó sợ mình hốt hoảng, không tìm ra nơi để ám hiệu chứ có gì lạ? Cả một cái nhà rộng rãi thế này “chôn” vào đâu để mình thấy mà vẫn qua mặt được bọn bắt cóc? Lupe khoái vậy! Một chỗ sờ sờ trước mắt mà bọn chúng cứ tưởng nó gợi nhớ một khía cạnh tình cảm để giải thích việc “ép lòng phải tự ý bỏ đi”... Pam, đưa thư lại cho tôi coi kỹ.

Ô hay, mới có vậy mà con nhỏ Pam đã nước mắt chảy quanh. Nó thương “con bé lưu lạc” thiệt tình, hối hận vì ganh tức chặc? Sự ngay thẳng của tâm hồn Lupe sau cùng đã “mua” được cả “con bé Mông cổ”... cũng như con beo Kenya, con chó Morrigan, con bạn đồng sự Sherry Martin chặc? “Còn hỏi, nó mua được cả chính mình”... Rand lẩm bẫm. Con nhỏ quá láu!

Tự nhiên Rand thấy hiện ra quá rõ những gì Lupe thực sự muốn nói. “Anh ở nhà em đi sao rồi” có nghĩa : “Anh không chịu để em bỏ đi...” mà cũng có thể hiểu : “Anh không để chúng bắt em đi” lắm chứ? Rồi đến : “... em còn lo rang bắp cho anh mà?” Sau cùng là : “Đời em là cả một chuỗi nguyện ước nhất định không thành.”

Câu chốt không thể lầm lẫn! Với người ngoài thì quả là một lời than thở hợp tình hợp cảnh nghe đầy những tiếc nuối, dang dở. Nhưng với Rand thì “chuỗi nguyện ước” quá dễ hiểu! Lại còn “đứt đoạn” thì ngay boong Lupe muốn nhấn mạnh đến 2 mảnh ước nguyện, căn dặn Rand suy luận ý nghĩa của chiếc xe hơi và chiếc tháp cao cao. Cần gì phải suy luận lâu? Rand cười phá lên đến phục con nhỏ “bụi đời” lanh trí! Nếu hẳn không hiểu ý nghĩa... còn ai hiểu nổi nữa trời? Cầm 2 mảnh ước nguyện đứt đoạn, tự nhiên Rand phải nghĩ ngay đến 5 mảnh còn lại, hiện Lupe còn mang theo trên cổ tay. Muốn tìm ra 5 mảnh đó... phải căn cứ vào 2 mảnh đứt đoạn mẫu chốt. Xe hơi và tháp cao! Thử hỏi quanh vùng Avocado này còn chỗ nào nhiều xe hơi và tháp cao cho bằng... chính cái nghĩa địa xe cũ, khu đất đằng sau lờm chờm những tháp cao, dấu tích của những dấu dầu hỏa ngày xưa? Khốn nạn, cơ sở Hòa Lan của thằng Ned Yost chớ còn đâu nữa? Giản dị có vậy mà Rand không nghĩ ngay ra. Cũng không ngờ Ned Yost dám mang nạn nhân về thủ tiêu ngay trong trụ sở chính của nó!

Vậy là mật hiệu của Lupe sáng tỏ quá. Anh đừng tìm em đâu hết. Mất công và không kịp! Hãy lại thẳng sào huyệt Ned Yost!

Nghe Rand quả quyết “Lại thẳng sào huyệt Ned Yost”... Pam hỏi hẳn :

— Anh có chắc không?

— Làm sao chắc được? Nhưng ít nhất còn biết đường mà mò. Tôi sẽ vô cho chúng biết.

— Anh dám... vô một mình? Không được đâu. Đi báo cảnh sát đi.

— Tôi không dại! Lại gặp một thầy chú Thornton nữa thì mất công. Bọn Ned Yost gài người cùng khắp mà đâu đủ thì giờ điều tra kỹ? Đi một mình cho chắc.

Tưởng sao, Pam đứng bật dậy. “Nếu vậy em đi cùng với anh”. Từ chối không được, dọa cho nghĩ sợ nó cũng không sợ. Nói lỡ có chuyện gì không có cách nào giải thích với ông già nó cũng nhất định đòi đi. Coi việc giải thoát Lupe như một bốn phận chung. Pam cho rằng... “Lupe coi vậy mà là đứa được lắm. Anh cứu nó là phải. Mà em làm ở đây thì em cũng cần phải giúp anh. Vậy anh sửa soạn lẹ đi. Em về qua nhà, đợi xe anh chạy ngang”.

Nó hấp tấp ra về liền, kể như Rand bằng lòng rồi. Xét ra không bằng lòng cũng không được. Nó đã quả quyết vậy thì ngăn trở chỉ mất thì giờ vô ích. Thời giờ cấp bách quá, một mình xông vào sào huyệt Ned Yost hẳn cũng phải chuẩn bị trước phần nào chứ?

Báo Cảnh sát không được chỉ có cách liều xông vô cứu người vậy. Giá có một khẩu súng xách theo thì tốt quá, súng dài hay ngắn cũng còn hơn tay không. Nhưng cấp bách quá, tìm đâu ra? Hẳn đâu phải người quen xài súng mà giữ trong nhà! Trường hợp này một con dao có nghĩa lý gì, chỉ thêm phiền và làm trò cười.

Nhưng thực ra Rand cũng có súng vậy chứ? Một thứ súng của nghề thú y, không bắn đạn thường mà bắn đạn... thuốc mê, thuốc ngủ tùy trường hợp. Để “săn sóc” cho một con cạp mẹ trở dạ đẻ khó hay một con chó dại đâu thể xách lại gần được? Hồi đó nhà chế tạo và các đồng nghiệp lớn ca tụng thứ súng hơi ép này bắn sựa lắm nên Rand buộc lòng phải mua một khẩu. Mới xài có vài lần, có bao giờ thử nghiệm coi nó có đủ sức ép một ngàn kí lô trong một phân vuông... hay bắn xa được gần 100 mét một “viên đạn” tức một ống thuốc có kim gắn ở đầu?

Sực nhớ ra có nó là may! Rand chạy vô mở tủ đồ nghề, xách “cây súng” ra. Còn “đạn” thì nhiều thứ lắm : thuốc mê, thuốc tê, thuốc ngủ. Tha hồ chọn... nhưng dĩ nhiên chỉ nạp được một “viên”. Cũng được, chỉ cần

phòng hồ xài đến những khi cấp bách lắm. Rand chọn thứ thuốc tê liệt mạnh nhất, loại Nicotine *Salicylate*. Thường thường con chó dại khỏe nhất cũng chỉ chịu được một phát là mấy giây đồng hồ sau nằm ngay đơ. Với người, thuốc chưa biết có ảnh hưởng không... hay có thể té ra chết không chừng, có sách vở nào nói đến? Thôi cứ nạp đầy một ống duy nhất, nạp vào súng cho chắc ăn.

Kể ra chỉ ý nghĩa vắc súng bắn thuốc nhè đột nhập sào huyết Ned Yost là hài hước, châm biếm. Xách tay nó còn gọn gàng hơn thứ súng hơi ép bắn chim nhiều và bất thần lãnh một ống đầy nicotine salicylate thẳng nào đó dám rũ liệt tức thời, trừ khi nó đồ sộ và dai sức hơn một con Saint Bernard! Cứ kể ra dững sĩ chỉ có một viên đạn — một viên đạn kỳ cục như vậy — thì nguy hiểm quá. Cũng đành.

Rand hăm hờ xách cây súng ra, Còn bực giê cù lần cứ nháy căng lên mừng, quẩn quít vướng căng. Hắn muốn giộng cho con Morrigan vô dụng một đá! Sức mấy nỗ được chúng thêm một lần nữa?

Phải chi còn con Otto thì đỡ biết mấy, năm ba thẳng nó dám chơi như không?

Coi, đã vậy còn bày đặt, đuổi nó vô trong nhà đóng cửa nhốt lại. Con Morrigan tối nay nhất định đòi theo, giở chứng cạy cửa rồi lên tiếng sủa om xòm. Nó lờng lộn sủa dữ. Ban đêm vắng lặng, tiếng sủa bất thường của nó làm mấy con chó bệnh đang nhốt chuồng ở nhà sau cũng ồn ào sủa suốt lượt. Đến con Kenya ở chuồng trong cùng cũng bắt chước gào lên, tru lên nghe rợn tóc gáy. Đột nhiên Rand nghĩ ngay đến nó. Nó là loài beo song biết nghe lời, vẫn điều khiển săn thú được... tại sao không dắt nó đi săn người phen này? Thornton không sợ đứng gần nó hơn con Otto nhiều sao? Nó lại quyến luyến Lupe ghê gớm, nội yếu tố này không đủ sao?

Nghề nghiệp, thú y sĩ đâu có cho phép Rand tin hoảng ở khả năng linh cảm của loài thú? Làm sao nó đoán biết được chuyện của loài người? Nhưng thực tế nuôi nó bao lâu nay có nghe Kenya gầm lên, đánh tiếng

nhắc nhở kịch liệt thế này? Càng xuống gần chuồng beo Rand càng nhận ra vẻ bồn chồn khác thường. Mà trong chuồng cu cậu đang chạy tới chạy lui cuống quít. Nó sẵn sàng chờ đi đâu đây mà. Rand vừa mở cửa chuồng sắt đã chạy tới chìa cái cổ ra như có ý hối thúc : “Ông buộc cổ tôi lẹ lẹ để tụi mình đi săn ngay kẻo trễ?”

Quả thực con cheetah đêm nay hăm hở hơn Rand nhiều. Nó kéo xích chạy phẳng phẳng làm hẳn phải chạy theo đứt hơi. Ghì lại thì nó quay cổ, cặp mắt hung dữ đỏ sọng ngó gườm gườm cái điệu : “Ghì chi vậy cha? Lẹ lên chứ...” Rand vừa chặc lưỡi vừa mừng thầm, nhất là vừa bật cửa sau chiếc Station Wagon xuống thì chưa biểu, con Kenya đã vọt lên lẹ, ngoan ngoãn. Nó ngồi gọn một chỗ, rõ ràng chờ Rand lên xe. À, nếu vậy không chừng lại hay. Nếu có sự linh cảm giữa người và vật, thúc đẩy nó đi cứu Lupe thì con cheetah còn lợi hại bằng 10 tay súng cộng lại. Nửa đêm thấy nó lừng lững xuất hiện là bật ngựa hết! Cho dù Rand có quá nôn nả mà tưởng tượng thêm ra thì xách nó theo chắc chắn Kenya ít nhất cũng đánh hơi người hiệu nghiệm hơn chủ nhiều.

Ngồi sau tay lái Rand liếc phía sau, khoan khoái nhìn cặp than hồng là đôi mắt nó hướng ra phía ngoài, lo nhìn đằng trước không! Lạ, hình như nó biết khoan khoái vậy, dù hai chân trước của Kenya nãy giờ thay phiên nhau cào sàn xe hoài. Khẩu súng “thuốc” bên cạnh, con beo chồm đằng sau. Hai món võ khi cùng lạ đời cả! Rand hứng chí rồ máy : “Rồi tụi mình đi săn người!”

Chết cha hứng chí quá suýt quên, cô bé phụ tá Pam! Đã đi được gần trăm thước Rand lại phải quay xe trở lại đón. Tới trước cửa chưa thấy bóng nó đâu nhưng xe vừa rà rà lại Pam đã nhào ra, không nói không rằng mở cửa xe thoát lên. Coi tức cười quá, quần đen áo đen bó chên gọn gàng và bí mật đúng là đi săn đêm. Hai bên hông nó, giắt vào thắt lưng chéo qua chéo lại là cái gì kìa? Nó sáng lóng lánh, nó là nguyên cặp búa cán ngà giắt ngược thật ngộ nghịch? Rand bật cười trở mắt hỏi :

— Cặp búa thờ... của ông nội? Pam dám lén mang đi?

— Ô hay... để làm những công việc như thế này thì của ông nội cũng là của em chớ sao? Ông nội quen giặt tay áo thì em nhét thắt lưng, bắt thần rút ra càng tiện. Ăn thua mình biết xài hay không!

— Cô biết xài thực không? Liêng bậy bạ mất uổng mà ông già biết rầy chết! Xài thứ Hương Đạo không đủ sao?

— Cho anh hay... đi đánh thiệt là phải xài thứ thiệt. Thứ thường chỉ để tập cho quen tay. Đừng thắc mắc, tới lúc cần thiết là biết liền! Nói đùa đấy, em phóng búa không thua ông nội bao nhiêu đâu, dư sức làm truyền nhân. Có điều anh chớ cho ông già hay lối xóm biết họ ngạo em nghe?

“Đi đánh thiệt... phải xài thứ thiệt!” Truyền nhân đánh búa của ông lão Kwei ngày nào từng vung búa chém địch ở Cựu Kim Sơn! Không ngờ cô bé Pam, sinh viên Y-khoa hiền lành, chăm chỉ... cô bé hàng xóm đang hầu hạ cha, săn sóc đám em thay mẹ lai có thể là tay búa nhà nghề, thân nhiên giặt thắt lưng cặp búa thờ “Tới lúc cần thiết là biết liền!” Nói vậy là Rand lại thêm một võ khí khá lạ thứ ba: không ai ngờ nhưng hữu hiệu không thua con Kenya và cây súng Nicotine Salicylate bao nhiêu!

Có người lạ kể bên, con Kenya chẳng buồn “lên tiếng”. Mà Pam thấy xách nó đi theo còn cho là hay vô cùng! Đến lượt nó hối thúc Rand vọt xe lẹ. Không ngờ cô phụ tá xách búa nôn nả đi cứu người như vậy.

Đời này quả nhiều chuyện bất thường. Nhìn lại thì mình không là cả một biến đổi lớn sao? Ai dám ngờ ông thú y sĩ cần cù chăm chỉ, cả đời chỉ lo định bệnh súc vật, trông nom cửa hàng để kiếm thêm thân chủ đêm hôm nay bỗng biến thành một dũng sĩ hối hả nhào vô sào huyết địch để cứu người yêu? Và hình như còn muốn trả thù, phục hận nữa.

HAI MƯƠI

ĐÂU PHẢI CHỈ MỘT MÌNH PAM HAY KENYA NÔN nóng muốn cướp thời gian? Rand còn hồi hộp hơn nhiều, chỉ muốn đề lút ga chạy chuyện gì xảy ra tính sau. Nhưng nếp sống khoa học, tính toán đâu để chấp nhận một hồi hả vô lối, phản khoa học và sẵn sàng đem lại phản tác dụng dễ như chơi? Phóng xe cho cố, vượt thử một đèn đỏ thử coi? Một ông Công lộ ào ào rượt theo, chặn lại thì chỉ có nước khóc. Biên bản phạt quá mất thì giờ đã đành mà người nhà nước thò đầu vô “coi qua trong xe” thì ăn nói làm sao? Ông bác sĩ đi đâu đêm hôm mà có con nhỏ áo đen giắt búa ngồi cạnh và sau xe ngồi chồm chồm một con beo?

Nghĩ vậy là Rand lái xe thật khôn ngoan, đúng luật đi đường... nếp tránh và qua mặt đúng điệu để ra đường vắng vọt tối đa gỡ gạc lại. Kể chạy xe vậy cũng bảnh chán, chưa đến 10 giờ rưỡi đã quẹo vô đường, xa xa đã thấy bảng hiệu đồ sộ HÒA LAN đèn néon lấp lánh. Dĩ nhiên Rand phải lái xe cẩn thận hơn dù 2 bên đường hăng sở nào cũng đóng cửa từ lâu và cả dãy bên trái tối om om, trong đó là cả núi xe phế thải của “nghĩa địa”. Âm thanh độc nhất là tiếng ì ì trầm trầm của các động cơ máy bơm, không còn gì khác. Giếng dầu ngưng khai thác từ lâu, điệu này chỉ có thể là máy hút số dầu phế thải, cặn bã nằm lênh láng như mặt hồ rộng để cho nó sang một khu nào khác xa đô thị hơn.

Đến nơi rồi, thấy Rand tính rà rà thẳng tắp lại Pam lật đật cản : “Cứ từ từ chạy coi sao... có người lạ. Anh cho xe chạy đi, để coi nó định làm gì?”

Có người khả nghi thật. Nó đứng nép vào bóng tối, quần áo sẫm nếu không để ý đổ nhìn ra. Rand cho xe chạy tới, quẹo vô cua gần nhất. “Đúng quân canh của Ned Yost thật! Pam nhìn ra cũng hay đấy. Điều này tụi mình vô còn kịp, nó còn cử người gác ngoài mà?” Hấn tốp xe lại kín đáo và ra lệnh cho Pam :

— Cô ngồi đợi đây. Để tôi thanh toán thẳng gác đã. Nghe tiếng huýt gió... cô hãy cho xe lại nghe?

— Anh nhường em thẳng này đi. Để em xuống.

— Không được! Cô làm lơ sơ sẩy mệt lắm.

— Cha, anh khỏi lo! Để em đi tới một mình nó mới không nghi ngờ chớ? Em đi ven đường làm như con gái đi làm về... đi gần sát hẳn. Nó biết ra sẽ muộn chắc. Mà chọc gheo thì còn mau chết nữa!

Pam nói thản nhiên quá. Nó làm như giải quyết những vụ này hàng ngày, không có gì đáng để ý! Nhưng Rand phân vân quá : Nó làm hụt thì đổ bể hết. Nó mạnh tay cũng phiền : Cây búa kia mà nhè bổ vào đầu chắc chắn bể sọ. Một mạng người đâu phải chuyện đùa chơi, dù nó là đàn em Ned Yost! Hẳn quả quyết lắc đầu, tình cờ mắt dán vào cây búa của Pam. Con nhỏ nhẹ nhàng mở cửa xe tụt xuống bất ngờ rồi mới ghé đầu vô trấn an :

— Đừng ngại em làm sơ sẩy, Rand! Cặp búa nằm đây nhưng có phải lúc nào cũng xài nó đâu? Cần phóng thì con ruồi đậu trên vách 10 bước trở lại nhất định dính! Thằng này xít ra em chỉ “để” một cán búa, một cú thôi là... nhất định nằm. Ngất đi thôi, không chết đâu mà anh sợ.

Nói thế là nó cất bước... nhưng nghĩ sao nó lại quay về :

— Anh này, anh phải canh nghe? Em kẹt không biết huýt gió làm sao báo hiệu? Cỡ 2, 3 phút sau anh cứ việc cho xe chạy tới, yên chí xong việc chắc.

Thôi được. Nó lầm lũi đi thế kia... Một phút rồi, chẳng nghe động tĩnh gì cả. Chỉ có tiếng máy xe rờ nhẹ nhẹ. Vẫn chưa thấy gì. Dám nó làm hư hết việc. Hai cây kim đồng hồ táp-lô xe bộ đứng lại hết chắc? Mới có hai phút. Phút thứ ba còn chậm hơn, Rand nghe tim hẳn nháy thành thịch.

Không lẽ nó thất bại, xưa nay Pam có phải tốp nói nhiều hơn lắm? Rồi phút thứ 3 cũng phải đến. Rand cho xe chạy tới, queo cua, nhằm thẳng ga

ra Hòa Lan. Tới chỗ thằng gác núp chẳng thấy gì hết. Đang rà rà xe lại bỗng nghe tiếng Pam gọi khe khẽ. Thì ra nó đang đứng khuất giữa hai chiếc xe cũ và dưới chân nó có bóng người nằm lù lù.

Phục nó luôn! Rand bỏ xe đẩy chạy tới. “Có sao không?” Pam nhe răng cười khoe :

— Anh không thấy đó sao? Nó trông thấy em trước... nhưng quay đi. Chắc không ngờ có chuyện nên bị em bất thần xấn tới, giộng một cán búa vào gáy. Gục liền, gục mà không hiểu vì sao chắc! Không ngờ cái cán búa ngà này mà chắc tay đáo để...

Trong lúc Pam vuốt ve mãi cán búa ngà mà nó vừa nhét lại vào thắt lưng, Rand để ý nhìn đối thủ nằm dưới đất. Coi dáng người quen quen. Thằng Foggiano chó ai? Bữa trước còn bày đặt xách con mèo nhưng đến nay nằm gục đầu. Phía gáy chỗ chân tóc sừng vù. May quá, nó nằm đấy nhưng chưa đến nỗi chết thực!

— Để ý nếu nó tỉnh dậy là phải giộng tiếp cú nữa nghe Pam?

— Ủa, anh đi đâu vậy?

— Đi kiếm Lupe...

Rand tắt tả quay lại chiếc Station Wagon, mở bật cửa sau, dắt con Kenya xuống, kẹp luôn khẩu súng dưới nách.

— Em ở đây, anh vô nghe?

— Anh định làm gì ở trong ấy?

— Thì vô đó mới biết! Chắc ở ngoài này em cũng phải nghe thấy. Pam không chúc anh may mắn sao?

Con Kenya kéo xích đi băng băng. Rand theo nó bèn gót, len lỏi giữa những xe cũ, nhằm thẳng dãy nhà lầu tối mò. Tiếng đá sỏi loẹt quẹt dưới chân hẳn cũng bất cần. Phải kiểm ngay ra chỗ Lupe hiện giờ. Cả khu mênh mông, bao nhiêu ngõ ngách thế này thì nhất thời biết hướng về đâu. À, gặp trường hợp này mình mới biết loài cheetah hình thức thì mèo nhưng dẫn dắt, đánh hơi nó không thua một con *Pointer*. Nó rõ ràng chúi mũi xuống đất hít và kéo Rand đi rất cả quyết. Không nhờ cái mũi bén nhạy nó làm sao săn thú ở giữa rừng?

Coi, nè cái bin đình cao nhất nó bỏ qua. Đây là lối vô văn phòng mà Rand đã đụng độ chúng một lần. Tưởng Ned Yost phải đưa Lupe về đây mới đúng chớ? Con Kenya cứ cắm cúi lôi hẳn đi, không ngừng chân. Tai nó dựng đứng. Nó xấn xỏ chạy tới khu xưởng thợ. Bao nhiêu ngõ ngách, bao nhiêu lối rẽ và bao nhiêu cánh cửa buy-rô... Kenya đều bỏ qua lẹ làng. Nó hăm hờ nhằm thẳng một góc nhà, ở tuốt xa. Ngủi một hồi, nó dắt Rand băng qua xưởng thợ ra tuốt phía sau. Quái lạ phía sau có còn nhà cửa gì đâu? Cách đó vài thước đã thấy hàng rào dây thép gai, bên kia trải dài một vùng sinh lầy mênh mông, có lớp dầu hỏa bên trên lấp loáng, khét nghẹt. Dĩ nhiên mũi người còn không chịu nổi thì con Kenya kéo chủ vô làm chi, nếu nó không bắt được một làn hơi quen thuộc? Quả nhiên ngay sau xưởng thợ còn con đường nhỏ chạy men theo một dãy nhà dài, thâm thấp kiểu công xưởng hoặc nhà kho.

Đột nhiên Rand khựng lại và suýt mất đà. Sợi dây xích chùng hẳn lại. Con Kenya không chạy, không đứng mà nằm sát đất, ép bụng xuống. Đầu nó nghển cao, hai tai dỏng lên và cái đuôi dài không quật qua quật lại... mà cứng nhắc bất động như một cây gậy. Rõ ràng nó đã “nằm” vào tư thế chuẩn bị vồ mồi. Điều đó có nghĩa làn hơi này giờ nó đi tìm phải quanh quất gần đây. Trong đêm tối hòng nó lại gừ gừ sửa thì đúng rồi.

Một khuôn cửa sáng lóe rồi tắt ngấm và cứ thế tiếp diễn làm Rand không thể không chú ý đến một gian nhà cao rộng.

Ánh lửa xanh lè nháng lên lâu một chút vừa kịp cho Rand nhận ra một tấm bảng chỉ dẫn gắn phía trên cửa :

Sườn Xe, Tu sửa chót.

Thảo nào, trong một xưởng ráp xe, sửa xe chỉ có khu “Sườn” mới có thứ ánh sáng xanh lè, quái ác vô cùng chói mắt của những ngọn đèn xì chớp tắt này. Nếu con người ta là một cái sườn xe thì ông chủ Ned Yost quả đã cố ý chơi chữ tai ác khi chuẩn bị “tu sửa lần chót” cho con nhỏ thư ký Guadelupe Gomez!

Vì là Cơ xưởng nên vách tôn dợn sóng mà cửa cũng là thứ cửa lớn hạ từ trên xuống. Đêm nay cánh cửa được thả xuống gần sát sàn nhà, chỉ chừa một khoảng hẹp vừa đủ người chui lọt. Thấy con Kenya cứ chúi mũi vô đánh hơi và gừ mạnh Rand phải nằm ngó, khẽ đập vô đầu nó ra hiệu im lặng. Xét ra khỏi cần vì phía trong nhà kho có tiếng xì xì đều đặn của một ngọn đèn xì khí đá lớn. Cảm giác đầu tiên của Rand là cả một sự lạnh lẽo rùng rợn. Ánh đèn xanh ngắt lay động ma quái, những bóng người đi lại, cử động chiếu lên vách tôn uốn thành những hình thù, to lớn, kỳ dị. Có ngọn đèn điện kế bên bị chụp gần hết ánh sáng, tương phản với làn ánh sáng xanh lè chói lọi, chớp tắt của cây đèn hàn.

Chúng đang xúm nhau làm gì thế kia? À, thằng Will cời trần trùng trực, bóng nhẫy mồ hôi. Nó mang cặp mắt kính gần kín mặt, đưa ngọn đèn xì lưỡi lửa xanh để hàn một sợi xích tổ bố. Một đầu xích đã hàn cứng vào một cây cán thép khổng lồ mà thằng Sukey đang vác trên vai. Đứng bên đốc thúc còn ai ngoài thầy chú Thornton? Có một chiếc ghế xe hơi tháo ra kê trên mấy cái thùng cây. Ghế có người ngồi và mớ tóc kia, khuôn mặt kia dù nhìn nghiêng Rand cũng nhận ra “đồng nghiệp” già Salisbury. Màu tóc đặc biệt của lão Rand không quên nổi.

Thầy kệ chúng. Mắt Rand còn mãi chú trọng tìm một đối tượng quen thuộc. Kia rồi! Không phải Lupe còn ai? Nó ngồi thiếu não, co ro trên chiếc ghế đầu sát vách trong cùng. Khuôn mặt trắng bệch còn bị một tấm khăn

đen cột chặt ngang miệng, hai tay cột treo ra sau lưng. Cái đầu gục xuống như thế kia là chán chường, tuyệt vọng đến mức cuối cùng : ngoài cái chết chắc chắn trước mắt có lẽ Lupe không còn nhìn thấy hay nghĩ tới một cái gì.

Phải nói trông thấy Lupe còn ngồi đó là Rand mừng quá rồi! Hắn chỉ sợ đến trễ một bước. Vậy tạm thời cứ hờm sẵn vì đã biết Lupe sẽ bị “xử” cách nào đâu? Niềm vui thoáng qua bị đánh bật tức khắc bởi cả một sự hồi hộp, bứt rứt. Màn quyết định chưa tới, có thể tan tành hết trong một giây đồng hồ. Ít nhất một mình Rand phải vừa lo cứu Lupe vừa chơi lại 4 địch thủ, có võ trang và ngay ở trên đất của chúng. Nếu Rand có yếu tố bất ngờ tìm lợi khí thì chúng lại dễ sợ ở điểm sẵn sàng chơi chết bỏ, khỏi có lối thoát nào khác! Nhưng bên cạnh Rand còn có Kenya nữa chứ?

Và phe địch cũng còn. Đó là một nhân vật thứ 5, vô cùng lợi hại ở chỗ không xuất hiện Rand chỉ biết khi Will tháo cặp kiến ra, tắt cây đèn xì bảo đồng bọn “Hàn xong rồi. Mà hỏi thử coi còn mục gì nữa.” Thăng Sukey lập tức ngó lên nói khơi khơi : “Xong rồi ông chủ... Bây giờ phải làm gì nữa?” Nhìn theo hướng nó, Rand nhận ra một khuôn tivi nhỏ khuất trên vách. Nó sáng dần và một hình thù hiện ra lờ mờ rồi rõ hẳn. Một cái buya rô, một cái ghế xoay và trên đó là một thằng ngồi bật ngựa hút xì gà. Nó là Ned Yost, kẻ tự nhận luật sư Johnson! Thấy rõ mặt là nó hỏi thúc :

— Đúng lúc rồi, làm thằng bác sĩ trước...

Rand giật bản mình tưởng bại lộ. Hắn chớp khẩu súng thuốc đặt lên vai. Thằng nào muốn chơi thì mạng đổi mạng. Nhưng không, Sukey lững thững đi tới cạnh... bác sĩ Salisbury! Nó nhăn nhó vỗ vai : “Thôi, ngồi coi này giờ! Đi xuống... còn lo đi nghỉ mát chứ?”

Chỉ một cái hất tay là Salisbury té đùng xuống sàn. Sao lại dễ dàng vậy? Nhìn kỹ xác lão nằm cong queo, cứng ngắc Rand mới biết này giờ Salisbury chỉ là một cái xác được đặt ngồi trên ghế.

Sau khi Sukey dùng chân sửa lại cho Salisbury nằm úp mặt xuống sàn, Will nhẹ nhàng đặt cây cản xe dọc sống lưng lão, thật ngay ngắn. Những sợi dây xích vừa hàn cứng và cây cản được hai thằng quấn chặt quanh xác Salisbury. Mấy tiếng khóa bấm lách cách là người và cây cản hợp nhất thành một khối. Đứng bên cạnh ngó thầy chú Thornton cười hề hề.

— Ông bác sĩ phen này vắc phao sắt tha hồ nổi. Thầy xuống biển dầu hôi thì chìm thế chó nào được!

— Đeo phao lưng cách này, gắn thêm 3 bộ khóa đúc... tha hồ chắc chắn.

Thì ra thằng Yost bệnh hoạn khoái “trấn” nạn nhân! Nằm dưới giếng còn để lại xương cốt chớ đeo nguyên cây cản xe hơi thầy xuống hố dầu cạn điệu này chắc tiêu bằng hết. Ông chuyên viên đỡ đở chắc chắn sẽ nằm tuốt dưới đáy hồ. Có dễ gì kiếm ra? Bơm không hết còn phần dầu cạn thì chỉ một mồi lửa là mảnh tro cũng không còn. Ở góc nhà còn một cây cản nữa. Mấy sợi xích đã đánh xong. Để cho ai Rand khỏi cần đoán. Vãn thằng Sukey nham nhở tiến về phía Lupe. Chân nó vẫn đi cà nhắc “Hà hà... sau ông chuyên viên đến người đẹp. Thế nào, được lặn chung với ông chủ, em bé chịu chớ?”

Lupe ngược nhìn lên. Đôi mắt ráo hoảnh, không có một giọt nước mắt mà đầy những thách thức căm thù. Dĩ nhiên còn bị bịt miệng thế kia làm sao nói? Người chợt có ý kiến là thầy chú Thornton :

— Ê, Sukey... con nhỏ này phải thật trước. Thầy khơi khơi không được đâu!

— Vẽ chuyện! Đi cái phao này là được hay không được... cũng đáý hồ tuốt luốt.

Nói vậy nó vẫn ngược lên phía Tivi : Ý ông chủ sao?” Căn đầu mẫu xì gà Ned Yost nói the thé :

— Thornton nói đúng. Con này số đỏ... biết đâu chừng nó dám nổi bông lên thiệt thì sao? Tốt hơn cho nó đi trước! Will đâu... lâu lâu biểu diễn mục cạo mặt coi?

Will OK và cho tay vào túi lấy ra con dao bấm. Vẫn con dao lưỡi mỏng tanh hôm ấy. Nó kê cà mân mê lưỡi dao, tiến tới ngó Lupe :

— Con nhà ai coi ngộ nghĩnh thế này... ăn dao cạo uổng quá. Thà xài em chớ cắt cổ thì hơi phí...

— Làm thì làm đại cho rồi...

Thằng vừa hồi thúc là Sukey. Thày chú Thornton bỗng quay mặt đi. Nhưng Will dễ ngọt, nựng cầm Lupe lên : “Coi, bé ngồi thế này hơi ngượng tay. Đứng lên đi, bé muốn anh đi một đường ngọt lịm, cam đoan muốn không biết đau thì ráng đứng dậy...”

Lupe vẫn ngồi ngay. Bây giờ mới thấy nó sợ. Niềm kinh hoảng tột độ làm ngây dại ánh mắt. Nó đờ đẫn ngó, khờ khạo lạ! Làm như đến bây giờ nó mới tin chắc tụi này giết nó thật và vậy là chết đến nơi, hết gỡ. Vẻ thất thần của nó làm Rand thương cảm, cơn uất ức bốc lên mờ mắt. Không ngần ngại, suy tính lợi hại, hấn đưa súng lên nhắm ngay tẩm lưng trần của thằng Will. Mày phải nằm.

Will quát lên : “Đứng lên... Bảo mày đứng dậy mà?” Rand nhấn cò. Súng chỉ “pụp” một tiếng như mở chai nước ngọt. Ủa, không lẽ trượt? Có thể những thằng đứng ngoài không nghe tiếng. Nhưng thằng Will không lẽ... không cảm thấy kim cắm vô thịt? Không, nó hơi chùn bước và khẽ nghiêng người. Bây giờ mới thấy ống thuốc lấp ló ở mé lưng, đeo tòn teng áp xương. Có tiếng ú ớ: thằng nào ném vào lưng tao đấy? Con dao bấm được chuyển sang tay trái để bàn tay mặt lần mò lưng.

Tim Rand tưởng ngưng luôn. Thứ *Nicotine Salicylate* không biết “ép phê” thế nào? Xưa nay chỉ xài cho mấy con thú đau. Bây giờ trước mặt hấn là một thằng người mập mạnh cùi cùi. Cứ kể về liều thuốc thì bấy nhiêu đó ngựa cũng té, tê liệt toàn thân tức thời. Nhưng con người có bộ thần kinh

phức tạp hơn... biết đâu chừng thuốc “đi” chậm hơn? Bao giờ thuốc mới ngấm, trời?

Tiếng Thornton gắt gỏng : “Làm ọ lên. Chần chờ mãi! Nãy giờ nó quay lưng đi có nhìn đâu? Will nạt “Làm liền chớ?” nhưng bàn tay quờ quạng sau lưng, mà trúng ống thuốc. Nó rút ra lăm bắm : “Cái gì thế này Sukey? Thằng nào ném tao kỳ quá”.

Sukey nghiêng người ngó cười hề hề!

— Còn hỏi? Nó là cây xy lanh, gắn kim đàng hoàng của dân choác. Té ra mà cũng chơi cái món này mà lâu nay tao đâu biết?

— Câm cha nó miệng đi! Choác cái gì? Tao bào có thằng vừa liệng vô lưng tao cái độp. Mới tức thời...

Giọng nói cáu kỉnh, lạc lõng. Cả hai cùng nín khe vì Ned Yost chột chồm dậy. Khuôn mặt giận dữ chiếm nguyên khung Tivi, nó hét lớn :

— Tụi bây câm ngay. Thằng Will vừa bị bắn bằng ống phóng xy lanh. Nhất định thằng Hammond rồi! Coi tụi bây còn ngó cái gì... tìm cái gì? Thịt con nhỏ đã Will, lia cho nó một nhát. Rồi kiếm thằng Hammond sau, phải tìm bằng được. Thịt luôn! Mà nghe tao nói không, Will?

Will còn nghe gì nữa? Mắt nó lơ là ngó ống xy lanh cầm trên tay. Cầm ống thuốc không xong! Nó lấp lửng ở bàn tay giây lát rồi rớt độp trên sàn nhà, tiếp theo là con dao bắm. Nó cúi xuống nhặt. Cố gắng lăm chớ... nhưng với không tới. Nó chuyệnh choạng, ngất ngư rồi té cái đùng, cắm đầu xuống sàn nhà nằm lăn queo một đống.

Hai thằng còn lại trở mắt ngó. Chúng nhìn nhau sững sờ nhưng Sukey biết phải làm gì. Nó chạy lại lượm con dao, xông về phía Lupe. Con nhỏ thấy thế nghiêng người né, miệng ú ớ la. Lập tức ngoài này Rand thả con Kenya ra, bồi thêm một khẩu lệnh thúc giục : “Nhào vô... nhào vô môi!”.

Con *cheetah* chỉ hụp một phát luôn qua cửa và nhún một hai cái là chân trước chụp trúng màng tang Sukey. Đặt cây súng một bên Rand chun người vô đúng lúc Sukey bị quật văng xuống đất, vừa kịp la một tiếng là cần cổ nó bị Kenya ngoạm trúng. Sau mấy cú vung vẩy yếu xèo là nằm luôn. Thornton nhìn thấy hăn, tính rút súng ra thì bị Rand liều mạng lao đầu húc văng xuống sàn. Hai đứa ôm nhau vật lộn. Thornton to con quật hăn nhưng bao nhiêu sức lực cũng không bằng sự uất hận của một thằng hiền lành bị dồn ép quá độ đến nổi cục! Rand chỉ hất vai một phát là nó nhào nhưng vẫn bị nắm đầu dựng dậy. Bao nhiêu cảm hờn dồn cả vào hai bàn tay đồ sộ, Rand cứ yết hầu nó mà xiết. Chùng nó chết ngất, mắt trợn trắng hăn mới quăng mạnh sang một bên.

Tự nhiên hai tay Rand xoa vào nhau. Hăn có ý đờ đờ đối thủ xuất chiêu để làm nữa... nhưng còn đâu? Dưới ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn chụp chỉ còn một mình Sukey đang bị con cheetah quăng quật thảm hại. Nó rên khe khẽ nhưng nghĩ tới con Olto hôm trước Rand nghiêng rãnh bỏ mặc.

Hăn vừa bước tới là Lupe đứng bật dậy, ngã vào vòng tay. Chiếc khăn cột miệng vừa được gỡ bật ra là nó thốn thức : “Anh, em biết thế nào anh cũng tới mà? Thấy con Kenya xông vô là em biết sống rồi. Sợ quá, tạ ơn Trời Đất” Rand còn biết gì hơn là nắm cứng lấy nó : “Mọi việc vậy là xong. Kề như huề”.

Nhìn lên khuôn hình Tivi tắt ngúm, hăn hoảng hồn la : “Chết cha... Còn thằng Yost, quên phứt. Nó chạy đâu rồi?”

Rand chui qua khe cửa để mặc Lupe và Kenya chạy theo. Nếu trị xong mấy thằng thủ hạ mà để vuột Ned Yost thì cũng như không. Phải tự tay trừng trị đích đáng, để nó ra Tòa thì kể như xây luôn. Ý nghĩ đó làm Rand hăng máu, mặc Lupe chạy theo kêu ầm ĩ. Nhưng Kenya khỏi kêu chạy vùn vụt. Nó muốn vồ nữa, cắn xé nữa.

Chạy ra gần sân xe cũ có tiếng xe rồ máy, Rand chỉ kịp nhìn theo, nhận ra ánh đèn đỏ ở cây cảnh sau. Nó thấp lè tè vì chiếc xe cũng thấp, cũng

màu đỏ chói, Chiếc Porsche thể thao. Đúng Ned Yost rồi. Nó nhanh chân hơn Rand ba bốn chục mét. Bấy nhiêu đó đủ rồi. Nó vọt qua biên giới là pháp luật hết hiệu nghiệm.

Chiếc Porsche đã sang số, sắp lao đi. Có con Pam chặn ngoài đó, không biết kêu còn kịp hay không? Nó chỉ việc cho chiếc Station Wagon ra năm dềnh dàng chặn lối đủ rồi. Sợ nó không nghe thấy cây búa lao theo không kịp... Rand đành phải thử sai con Cheetah. “Cho mau... mời Kenya!”

Tay hấn vừa đưa lên chỉ hướng là một bóng vàng bắn vọt như tên. Nó chỉ nhấp nhóm vài phát là bắt kịp chiếc xe như chơi. Vẫn biết cỡ năm sáu trăm mét trở lại, cheetah là con vật phi mau nhất — đâu có dưới 100 cây số/giờ—nhưng không ngờ nó rượt thần sầu. Loáng một cái đã sát bên, vừa tầm nhảy. Chiếc Porsche sắp vô tới khu trưng bày xe mới thì Ned Yost ngoảnh lại ngó phía sau. Nhún một phát con Kenya bắt dính. Ned Yost hoảng hồn, cuống cuồng quay vô lạng cho xe tạt nhanh qua một bên tránh. Thoát được cặp móng Cheetah nhưng làm sao điều khiển tay lái nổi? Chiếc Porsche chuyển choáng đảo qua đảo lại và xấn vào giữa hàng xe choáng lộn làm văng tứ tung, đụng rầm rầm. Nó nhắm bức vách kính khổng lồ lao vào giữa: cả khối thủy tinh choáng lộn sụp xuống, tan tành từng mảnh vụn. Chiếc Porsche chui qua bên kia đụng một chiếc xe du lịch lớn năm cản đầu nên hất ngược lộn một vòng. Tài xế Yost mắc kẹt ở trong kêu rú lên như heo bị chọc tiết giữa những tiếng đổ vỡ rầm rầm.

Rand đứng khựng lại ngó thì từ hai đầu Lupe và Pam cùng chạy tới một lượt. Hấn muốn nhào vô cứu Yost ra, nhưng phải hồi Pam phân cảnh sát cấp cứu đã. Thò đầu vô thấy con Kenya lóp ngóp ở giữa đồng xe bề bộn chui ra. Vậy mà nó nhảy kịp không hề hấn gì! Cu cậu tới bên Rand gừ gừ nhẹ, coi bộ bất mãn vì mời vô hụt. Chui qua vách kính bề thấy chiếc Porsche thun đầu năm giữa tênh hênh và con mời của nó mắc kẹt vô lạng kêu la thảm thiết. Muốn gỡ nó ra cũng không nổi : phải gọi lính Cứu hỏa có cửa sắt, đèn xì, con đội may ra mới móc được Ned Yost ra nguyên vẹn. Không nỡ đứng nghe Rand phải mò ra,

— Sao Pam không cấp báo cảnh Sát? Bộ có chuyện gì?

— Đâu có? Cảnh Sát hình như có sẵn rồi, thứ đặc biệt là khác! Anh coi... không dấu hiệu ngôi sao là gì đây?

Pam giơ một chiếc bóp ra khoe, phía trong năm chình ình tờ chứng minh thư. Rand giật mình hỏi . “Coi, cô lấy ở đâu ra? Của ai?”

— Của tôi, của thằng này...

Hắn vừa lên tiếng vừa lạng quạng bước tới. Hắn là Foggiano! Cái đầu tổ nái lắc lư cho đỡ choáng váng... vì cú cán búa của Pam lúc nãy. Rand sững sờ nói : “Ừa... ông mà là F.B.I.? Người của Trung Ương Tình Báo?” Tay hắn cầm chiếc bóp giơ ra coi cho rõ. Foggiano cắn răng :

— Không Trung Ương *Tình báo*... còn Trung Ương *Tình bố* hả? Mấy người nhiều chuyện... lộn xộn quá còn hỏi vặn! Xếp tôi mà biết cái vụ này... Coi kìa, thú y sĩ thì điên đầu... đàn bà con gái xài một cặp búa du côn... đi đâu còn xách theo cả một con beo gấm! Phên này chết hết, tôi cho hay trước.

HAI MƯƠI MỐT

FOGGIANO KHÔNG DỌA. PHEN NÀY LÀ TỨC THỜI CHỜ còn gì nữa? Từng xe cảnh sát ào ào đổ tới, rú còi thấy người xuống như điên. Đền chụp hình chớp lia lịa, xe Cứu thương ào vô. Ned Yost bị cột cứng vào cáng, đưa lên xe còn vùng vẫy, kêu la không ngớt miệng. Nó kinh hãi quá độ. Ba gã đàn em trái lại thẳng nào thẳng nấy cũng chỉ còn thoi thóp, dám “đi” bất cứ lúc nào. Riêng cái cáng của Salisbury thì 4 người khiêng nặng. Cây cản chẳng dây xích tới 3 ống khóa đúc mà người thì hết cứu.

Có mấy người lạ bước vô, Foggiano rĩ tai sao đó mà bằng ấy cảnh sát viên chẳng ai buồn ngó tới Pam. Nó phải dắt con Kenya lên chiếc Station Wagon chuồn về nhà trước, chậm trễ cấp thẩm quyền địa phương và mấy anh nhà báo, nhiếp ảnh viên mò tới là rắc rối câu chuyện. Bây giờ về còn dễ chớ lát nữa thì ga ra Hòa Lan đầy nhóc cớm, đi sao thoát? Khỏi nói là về nhà phải nín khe.

Lúc được Foggiano mời lên xe về Cơ quan để “giải quyết vụ này một lần cho xong” không hiểu Lupe thế nào chớ Rand không có ý kiến gì hết. Muốn sao cũng được, mệt mỏi quá lắm rồi. Hắn ngồi chờ ra nguyên chỗ, không muốn trả lời cả Lupe này giờ cứ thắc mắc “Anh à... không hiểu có làm sao không nhi?” Ngồi ở phòng ngoài nó cứ “thắc mắc” hoài.

— Thì cứ lấy đồng cắc ra gieo sấp ngựa biết liền. Công hay tội cung gieo tiền sấp ngựa!

— Không chừng mấy xếp tôi đang gieo ngựa trông... thiệt ta?

Tưởng sấp hóa ngựa thấy thường. Nói vậy thôi... ăn chung gì!

Gã trung sĩ gác ngoài cửa bàn góp vậy. Lupe trề môi:”Nói chơi thôi... chớ bọn này làm tốt, Cơ quan sợ cảm ơn không hết” Rand vẫn không ý

kiến nhưng ngồi ngay mặt, dường như cố nhớ một điều gì đang cần biết lắm lắm. Nhớ mãi không ra mà tình cờ người lính gác vừa nhắc tới... như chỉ giùm đầu mối để gỡ nút chỉ rối vậy.

Ngồi ngay người lại, Rand lăm bắm rồi la lớn. “Mấy xếp tôi... ở trông thiệt ta... Mà còn... thấy thường, ăn chung gì... nữa chớ? Rồi nhớ ra rồi! Hẳn ngồi bật dậy hỏi : “Này, có phải ông gốc miền Nam? Ở miền Nam lên phải không? Giọng còn y nguyên... Phôn đây kêu nhờ ra ngoài chút được không?”

— Được chớ? Nhưng ăn nói phải coi chừng. Ghi âm vô băng hết đó. Dĩ nhiên tôi gốc miền Nam, còn hỏi!

Giờ này khuya quá rồi. Phôn về nhà Shields không biết nó có trả lời không? May quá nghe tiếng nó nhừa nhựa ngái ngủ.

— Fred đẩy bả? Rand đây, có nhớ vụ con chó săn của ông cha Maran Kovich không?

— Có chú? Nhưng có chuyện gì mà giờ này phá cha?

— Cần lắm chớ, khỏi hỏi! Có phải ông ở miền Nam mới đổi qua đây phải không? Phải hả? Vậy đúng rồi! Nếu ở Tampa sang thẳng đây thì không trật đi đâu được. Còn nhớ con Setter bịnh lê lét mà mình kiếm không ra? Căn bịnh đặc biệt miền Nam đấy. Bây giờ nhờ lại nhà tôi gắp. Bữa trước có đưa chìa khóa cho cậu rồi. Vô chuồng số 6 xách cổ em Setter lông xù màu vàng ra, chữa cho nó cấp thời là khỏi lạp tức.

— Cậu nói gì lạ vậy...? Nửa đêm làm gì kỳ cục? Cậu uống bao nhiêu hộp la ve rồi?

— Khỏi! Nhờ chú mày cái gì thì cứ việc làm. Chữa được con này tiền bạc không ăn bao nhiêu nhưng uy tín hai đứa lên vù vù. Có ông Cha sở mới quảng cáo tài nghệ thì gạt đi không hết khách! Vậy chú mày mở ngay Cấm Nang Trị Chó ra, đoạn nói về những loại ve chó đặc biệt. Con Setter này

theo chủ từ Florida sang, đúng nó bị ve Florida đốt rồi. Rũ liệt bắp thịt, xương cốt là cái chắc. Ai mà dè? Chú mày phải vạch lông nó ra kiểm thật kỹ. Ve Florida hiểm lắm nghe. Phải giữ cho tao một con làm kiểu nghe. Còn chữa trị thì quá dễ, chú mày biết quá mà?

— Dĩ nhiên. Nhưng kiểm ra được con ve Florida mới là khó chứ? Hoan nghênh ghê lắm. Tao đi liền. Nhất bạn!

— Không nhất đâu! Còn phải nhờ bạn mà?

Lúc gác máy và hôn hoan xoa tay vào nhau vô cùng thú vị vì tình cờ giải quyết được thắc mắc lớn nghề nghiệp, Rand nhìn sang mới hay mặt Lupe đang sụ xuống bất mãn. Nó cắn nhả : “Anh chẳng hiểu gì cả! Đang lo vô gặp xếp không biết nói gì... anh nè phân đi nói chuyện gì đâu. Phải chi anh làm luật sư cũng hay như làm bác sĩ thì lát nữa đỡ khổ biết mấy?

Rand hào hứng quá, không buồn cãi. Muốn cãi sợ cũng không kịp vì Foggiano đã ở văn phòng xếp bước ra, mặt không lấy gì làm vui lắm. Hắn đưa tay ngoắc : “Xếp tôi đang đợi. Vô đi, liệu liệu mà nói...

Hắn dặn không thừa vì xếp hắn coi có khó chịu thật! Mắt chằm bằm lạnh tanh mà trắng nhợt như sáp... tuyệt đối không có một ly tình cảm. Dân Trung ương Tình báo, cấp thâm quyền là như vậy cả chắc? Chỉ mớ tóc xam xám chải dợn sóng là coi có vẻ người chút đỉnh. Mặt đã lạnh, cặp mắt còn trơ ra như hai lỗ đáo, như mắt cá lược vậy. Thấy người lạ chúng nó không di chuyển, động đậy theo thường tình mà cứ trơ trơ đến ghét! Ông xếp này hình như không biết nhìn khách mà chỉ giương mắt ra ngó, thu vô ống ảnh để lưu giữ làm tài liệu trong một hồ sơ nào đó trong đầu vậy.

Có dễ ghét không... câu đầu tiên của ông ta là : “Vậy ra đây là hai người... một cặp vừa gây ra ngàn ấy chuyện?”

Rand bực quá, phản pháo liền :

— Xin lỗi ông... cặp này bình như vừa giải quyết được ngàn ấy chuyện. Phải nói vậy mới đúng.

— À, nói vậy cũng được. Vậy ra ông tưởng mọi việc xong xuôi hết?

— Đúng vậy trừ một vài chỗ còn lỏng lẻo.

— Có phải những chỗ lỏng lẻo như sau không? Một người chết rồi. Một người dở sống dở chết. Ba người có thể chết bất cứ lúc nào ở bệnh viện phải không? Còn những lỏng lẻo lẻ tẻ khác như... trộm thuốc có chất ma túy, hành hung một nhân viên FBI, vi phạm luật bảo lãnh tư pháp. Bấy nhiêu đó thôi. Tôi nói có sai không, ông bác sĩ?

— Không sai... nhưng tất cả không quan trọng bằng vụ tất cả những thằng sống và chết đó từng cố tình sát hại cô Guadelupe Gomez đây. Tôi tưởng ông cũng biết điều đó chứ?

— Ông thử nhắc lại cho tôi nhớ rõ coi?

Ông xếp ngòi bật ngửa, lim dim mắt. Vậy là Rand bắt buộc phải “tóm lược nội vụ”. Chỗ nào “tóm” quá thì Lupe ngồi bèn phải nhắc. Mà xét ra nhắc cũng vô ích vì Rand chẳng đoán từ đâu là thế nào đám Ned Yost chẳng bị một Cơ quan nào đó theo dõi sao? FBI thì đứng quá rồi! Vậy nên hai đứa tranh nhau kể những gì hăn ta có buồn nghe đâu? Hăn ta có ghi chép điều gì đâu? Hăn ta cứ gật gù trông đến bực! Rút cuộc Rand không ngăn nổi phải cúp ngay :

— ... Mà thôi kể lể dông dài chi nữa? Những vụ này ông biết rồi, biết cũng như tụi tôi chắc!

— Ông bác sĩ trật rồi! Chúng tôi biết hơn và hơn nhiều. Chớ cũng như sao được kìa? Ông đâu biết ông bác sĩ Saliabury là ai, phải không? Chúng tôi biết. Tên Salisbury là tên thiệt, nghề bác sĩ sản khoa cũng thiệt luôn. Nhưng cách đây ít năm lúc chưa có bạc và làm ăn lớn thì tên giả và nghề bịa! Hồi đó ông ta là Obertreis thú y sĩ đấy.

— Ủa, lão ta là Obertreis... vị đồng nghiệp già...

— Chớ còn ai nữa? Ông chủ nhà cũ... khu nhà ông đang ở bây giờ đó? Hẳn đâu có giải nghệ? Chỉ dọn nhà đi chỗ khác để làm ăn lớn hơn, thật lớn hơn. Nhưng căn bản thân chủ vẫn là giới giang hồ, dao búa. Đối với bọn này thì Obertreis hay Salisbury cũng như nhau mà bác sĩ cho người hay thú cũng là một. Miễn là giúp chúng được việc nên được chi rất nhiều tiền. Do đó chúng tôi bắt buộc phải để ý.

Rand ngồi ngẩn ngơ, đưa hai tay lên trời :

— Trời đất ơi... Nếu các ông biết vậy sao không cộp cõ chúng cho rồi? Nếu vậy thì đỡ được bao nhiêu là chuyện!

— Khoan đã nào? Chúng tôi biết Salisbury hiện đang làm ăn lớn, đầu nậu vụ phá thai chớ? Nhưng phải có bằng chứng bất khả chối cãi. Và còn thằng nào đứng sau lưng, đứng trên Salisbury nữa? Ông tưởng một cô thư ký giúp việc cho Salisbury lánh nạn vô nhà ông và được ông chứa chấp — Xin lỗi cô Guadelupe Gomez đây — qua mặt nổi chúng tôi chắc? A giảng Foggiano được cử tới chỉ để kiểm chứng lại... chứ đã có nhân chứng của sở biết rồi, báo cáo rồi. Nhưng đương sự tự ý lánh nạn... hay bị giữ lại làm người lánh nạn là vấn đề chúng tôi phải tìm hiểu. Chẳng có cách nào hơn là canh gác nhà ông.

Tự nhiên Rand nhớ ra một điều vội hỏi:

— Vậy đúng cú phôn sáng hôm đó của các ông rồi!

— Không sai! Chúng tôi phải đo phản ứng của ông chớ? Tôi tự giới thiệu FBI và yêu cầu ông cộng tác thì ông lắc đầu cái chắc!

— Xin gửi lời cáo lỗi ông bạn Foggiano. Trường hợp tôi thật bất khả kháng.

— Có sao đâu? Nhân viên của tôi bị cái vụ đó thường quá. Nhất là Foggiano, cứ quay lưng đi là bị mới đau. Chập tối hôm nay hân có bốn phen theo dõi mục Lomax, đánh hơi thấy có gì bên trong ga ra rồi, tính rút

nhẹ để kêu người tới ào vô bắt quả tang... thì bị một cán búa vô đầu! Bị một con nhỏ, một con chệt hạ mới hết nước nói.

— Ông cho tôi hỏi điều này... nếu nhà cũ là của Salisbury thì bộ xương dưới giếng chắc cũng do hẳn?

— Đúng... Vì Heller ôm số bạc nhà băng ra phải kiếm “người quen” gấp giùm viên đạn trong bụng. Có thể Obertreis không cần phải ra tay. Chỉ cần thấy người anh em xuống cái giếng đó và âm trọn 67 ngàn đô la. Qua mặt “anh em” khác chắc! Vậy thì có vốn lớn rồi, rút lên tỉnh làm Salisbury đỡ đở và phá thai kiếm ăn ngon hơn nhiều. Chừng cần thủ tiêu cô bé Lupe đây, ông bác sĩ sẵn sàng “cái giếng ngày xưa.” Một lầm lẫn lớn, một tính toán sai, nên mất mạng luôn.

Ô hay, rõ ràng Rand thấy đàn em Ned Yost cọt “ông bác sĩ” sửa soạn thả xuống hồ cạn dầu hỏa. Hẳn ập úng : “Tôi tưởng lão là nạn nhân của Ned Yost...” thì xếp FBI nhún vai :

— Đúng... nhưng động cơ không còn gì khác ngoài số tiền Wingy Heller. Họ đang cộng tác với nhau tốt đẹp quá... nhưng chừng cảnh sát kiếm ra thêm bộ xương năm 7 năm dưới giếng... thì Ned Yost đoán ra và xé “hiệp ước” tức thời. Nghề của họ là vậy. Tình nghĩa quý lắm nhưng tiền quý hơn nhiều. Chẳng có tội gì nặng bằng bợ nhẹ của nhau mớ bạc! Sáu mươi bảy ngàn đô la đâu có ít? Nếu tin của chúng tôi không lầm thì mụ Beadle còn hậm hực vì không được bác sĩ cho ăn chia số bạc.

Ông ta nhắc tới mụ Chuột Tàu làm Lupe “thắc mắc” số phận bà dì Lomax. Bèn chen vô hỏi thì được cho biết:

— Dĩ nhiên mụ Lomax phải có người chiếu cố... nhưng không phải FBI! Nếu cần chúng tôi chỉ “khuyến cáo” nhưng theo tôi hiểu thì không. Chỉ cần đến mụ khi bắt buộc phải đưa Ned Yost ra Tòa nhưng hiện giờ chưa biết “ông chủ” có qua nổi không? Cứ làm nhảm này giờ bị cộp beo vô

mà khốn nạn, giữa chỗ thị tứ này làm gì ra cạp beo? Mê sảng hoảng thế đó thì nói gì cũng chẳng ai tin!

Ánh mắt ông xếp FBI có chút gì “tòng phạm” làm Rand không yên chí. Hắn e ngại : “Lỡ ra bọn nhà báo họ hay được...” nhưng Lupe véo tay Rand kèm một lời trách yêu :

— Anh rõ ngây thơ, vợ vẫn! Nhà báo nào hay tin? Có tụi mình thì mình đã được mời kín về đây. Có vậy mới là FBI, chứ không thì mình bây giờ đang ngồi ở cảnh sát khai cung và trả lời nhà báo phỏng vấn bằng thích.

— Ô hay, bằng cứ đâu có mà cô dám khẳng định lạ lùng vậy? Cái gì mà mời kín?

— Thôi đi ông ơi! Mời kín là... thế này chứ còn hỏi? Còn lạ gì mấy ông FBI với cái lối ngó trừng trừng mà vẫn lắc đầu “Thấy gì đâu”? Chớ không phải đưa tụi tôi về đây để các ông có dịp nhận công mà có sơ sẩy cái gì khỏi phải lãnh. Đại khái cái lối xí xóa cho xong chuyện?

Thấy ông xếp FBI ngồi trầm ngâm không nói Rand biết Lupe “bắt đúng tây” nên bồi một câu cụ thể :

— Nói làm gì! Không lẽ có một việc con con thế này mà để thiên hạ cùng hay biết là cơ sở FBI địa phương đã không kịp có hành động thích đáng, chần chừ để ghim hồ sơ lấy điểm... sau khi có hai cô bé vị thành niên và một con beo nhà nuôi giúp một thằng vô danh là tôi thanh toán bằng Ned Yost?

— Có thể như vậy thực nhưng mấy ai chịu tin?

— Sao cần gì ai tin? Các xếp lớn ở Hoa thịnh đồn tin không đủ sao? Không lẽ chuyện tùm lum trên các báo mấy ông thăm quyền không thể... mời ông vô ngồi lấy đây những sơ hở đó chắc? Tuy nhiên tôi tin các ông có đời nào để nội vụ xì ra. Thiếu gì cách thu xếp chắc?

— Thế ra ông tưởng là tôi không có cách thu xếp chắc?

— Có chứ? Đại khoái mời tụi tôi đến đây... rồi mời về thông thả, không dây dưa dính líu gì hết. Báo chí có điều tra thì FBI sẽ tùy tiện giải thích chớ gì? Không lẽ lụi tôi nói ngược lại?

— Không giản dị thế đâu! Riêng ông thì không sao, trừ trường hợp chúng tôi có ý kiến khác. Nhưng còn người vi phạm luật bảo lãnh thì sao đây?

Đến mức này thì Rand phải gài chớ? Hẳn bảo rằng :

— Có sao? Có FBI thì cái vụ con nít đó giải quyết dễ ợt. Dĩ nhiên các ông dư biết là Lupe không vi phạm gì hết. Vậy thì... không lẽ vượt ra ngoài khả năng FBI?

Ông xếp FBI địa phương ngồi suy nghĩ ngây người... Rồi đập bàn kêu cộng sự viện Foggiano vô : “Thôi làm ơn đưa nguyên cặp đi cho khuất mắt tôi. Còn bao nhiêu vụ phải làm!” Đi cho khuất thì Rand chực gấp nhưng trước khi ra khỏi cửa vẫn phải nhăn với một điều cho chắc ăn...

— Xuýt quên điều này... Trước khi bọn này lấy nhau chắc quý vị vui lòng can thiệp để Lupe được chuyển qua quyền bảo lãnh của tôi chớ? Tôi phải bảo lãnh mới làm đám cưới ở đất California này được. Không lẽ bắt tôi phải vi luật... lén xách ra khỏi giới hạn tiểu bang? Có phải vậy không à?

— Thôi đi về lo cho mấy con thú đi, mau lên! Đừng bắt tôi suy nghĩ nữa chớ?

Hình như ông xếp có đấm bàn một phát. Tội gì đi quá đà, Lupe vội kéo tay Rand ra mau mau. Vậy mà ra đến ngoài đường hẳn còn cắn nhả :

— Coi, sao em hồi dũ vậy? Bây giờ xe đâu mà về? Để yên anh nhớ ra mượn xe ông xếp FBI có đỡ khổ không!

— Thôi đi bố già! Bố già còn lạ gì cái cảnh bị dồn ép. Thấy hoài hoài mà. Dồn ép quá phát bực mình là hỏng hết...

Sự thực là vậy. Rand cũng công nhận chứ? Nhưng riêng vụ này hẳn nhất định gâp cổ cũi :

— Anh phải làm vậy mới ép được họ vận động cho mình... nghĩa là mua cho em một tờ hôn thú chứ bộ?

— Lại vớ vẩn rồi ông Ba phải! Em đâu cần anh mua cho em thứ đó vội? Có cái cần nhất không lo...

— Ủa, cần cái gì? Nhẫn cưới chắc?

— Không bồ ơi! Một đôi giày. Cui, mấy bữa nay đâu có giày đi? Ở nhà thì được... chứ đám cưới mà cô dâu đi chân đất sao bố? Lo hôn thú làm chi, giày đã!

Tháng 10-74

NGỌC THỨ LANG

Nguyên bản THE GIRL FROM MIDNIGHT

là của giáo sư trẻ Tô Ái Quốc.

Người dịch và nhà xuất bản trân trọng ghi ơn.

Table of Contents

VÀO TRUYỆN

MỘT

HAI

BA

BỐN

NĂM

SÁU

BẢY

TÁM

CHÍN

MƯỜI

MƯỜI MỘT

MƯỜI HAI

MƯỜI BA

MƯỜI BỐN

MƯỜI LĂM

MƯỜI SÁU

MƯỜI BẢY

MƯỜI TÁM

MƯỜI CHÍN

HAI MƯỜI

HAI MƯỜI MỘT